ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ - ΦΥΛΗ - ΙΣΤΟΡΙΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ [Ιούλιος - Αύγουστος 2007] 3,70 €

ΣΠΑΡΤΗ:
η Πολιτεία της Πολεμικής Αρετής

α.τ. 133

Ο Νόμος του Λυκούργου και ο Εθνικοσοσιαλισμός - Αρχαία Σπάρτη και Καθαρό Α

Τσακώνικα: Η επιβίωση στις ημέρες μας μιας αρχαίας διαλέκτου

1974: Όλη η αλήθεια για τη μεγάλη προδοσία - Αδόλφος Χίτλερ 1945

Λαϊκή Εθνικιστική Εφημερίδα
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
για την Πατρίδα και τον Λαό
ενάντια στους συμβιβασμένους!
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
ΟΥΤΕ ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΙΑ
ΟΥΤΕ ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ
Πατρίδα-Λαός-Εθνικισμός
«Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΜΑΣ»
ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ - 6ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
ΠΑΤΡΙΔΑ - ΠΙΣΤΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ
Η ΕΛΛΑΔΑ
Τελειώνει Στην 'Ανδρο;
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
ΟΧΙ ΣΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ
Το 80% των Ελλήνων δεν εμπιστεύεται τα κόμματα
ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΛΩΝ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
στήριξε και ΕΣΥ την ελεύθερη φωνή
των Ελλήνων Εθνικιστών...
ΔΩΣΕ ΤΗ ΜΑΧΗ ΜΑΖΙ ΜΑΣ!
Πρώτα οι
ΕΛΛΗΝΕΣ!

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ - ΦΥΛΗ - ΙΣΤΟΡΙΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Αρ. Τεύχους 133 - Ιούλιος/Αύγουστος 2007

www.xrushaugh.org / info@xrushaugh.org

Σε αυτό το τεύχος διαβάστε:

"Κι αν δε μπορείτε να είσαστε οι άγιοι της γνώσης, τουλάχιστον γίνετε πολεμιστές. Αυτοί είναι οι σύντροφοι κι οι πρόδρομοι της τέτοιας αγιοσύνης. Βλέπω πολλούς στρατιώτες: αν μονάχα μπορούσα να δω και πολλούς πολεμιστές. Αυτά που φορούν τα λένε στολή: μακάρι κι αυτό που κρύβουν από κάτω της να μην ήταν στολίδι μόνο!
Θα έπρεπε να 'σασταν τέτοιοι άντρες που ν' αποζητούν μόνο ένα εχθρό, το δικό σας. Κι είναι μερικοί από σας που με την πρώτη ματιά προδίνουν μίσος.
Θα έπρεπε ν' αποζητάτε τον εχθρό σας, θα έπρεπε να δίνετε τον πόλεμό σας, έναν πόλεμο για τις απόψεις σας. Κι αν οι απόψεις σας νικηθούν, η τιμιότητά σας θα πρέπει ακόμη και τότε θριαμβευτικά να κραυγάζει για την ήττα!"

Friedrich Wilhelm Nietzsche:
"Για τον Πόλεμο και τους Πολεμιστές"
-Τάδε έφη Ζαρατούστρα

περιοδικό ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ www.xrushaugh.org

Γράμματα - Επιστολές Τ.Θ. 8346 Τ.Κ. 100 10 Αθήνα

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν.Γ. Μιχαλολιάκος

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: Ι. Αλεξίου, Ι. Βουλδής, Γ. Δημητρούλιας, Ε. Ζαρούλια, Ε. Καλομοίρη, Ν. Κωνσταντίνου, Ι. Αναγνώστου, Γ. Νικολόπουλος, Γ. Μάστορας, Η. Παναγιώταρος, Ε. Παππά, Χ. Παππάς, Ν. Αυγερινός, Α. Γεράκης, Κώστας Χ.

Ο «Φασισμός» των αντιφασιστών

> «Το ξίφος είναι νικηφόρο απέναντι στο χρήμα, η θέληση του κυρίαρχου υποτάσσει ξανά την θέληση του πλιάτσικου. Αν ονομάσουμε αυτές τις χρηματικές δυνάμεις ως «καπιταλισμό» (Μ' αυτήν την έννοια η πολιτική συμφερόντων των εργατικών κινημάτων, ανήκει επίσης σ' αυτόν, γιατί αντικείμενό τους δεν είναι να ξεπεράσει τις χρηματικές αξίες, αλλά να τις κατέχει), τότε πρέπει να νοηματοδοτήσουμε ως Σοσιαλισμό, την βούληση που θα φέρει μέσα στην ζωή μια ισχυρή πολιτικο-οικονομική τάξη, η οποία υπερβαίνει τα συμφέροντα όλων των τάξεων, ένα σύστημα ευγενούς στοχασμού και αίσθησης καθήκοντος που συγκρατεί το σύνολο σε καλή κατάσταση για την αποφασιστική μάχη της ιστορίας του.»
>
> **Oswald Spengler**
> **"Η Παρακμή Της Δύσεως" 1918**

Σύμφωνα με την ισχύουσα στις ημέρες μας πολιτική ορολογία, ισχύουσα με τρόπο εντελώς αυθαίρετο χωρίς ίχνος αντικειμενικότητος, φασισμός είναι το απόλυτο κακό και φασίστες οι πέραν πάσης αμφιβολίας κακοί. Πριν αναφερθώ στον «ορισμό εργασίας» περί φασισμού, που δίνει ο έγκριτος Στάνλεϊ Πέιν στο βιβλίο του, δυο λόγια για τον τίτλο αυτού του κειμένου. Στην λέξη φασισμός του τίτλου έβαλα εισαγωγικά γιατί δεν πρόκειται για τον φασισμό σαν πολιτικό σύστημα, αλλά για τον φασισμό σαν αφορισμό και πολιτική κατηγορία, που χρησιμοποιείται χωρίς όρια και φραγμούς στην εποχή μας. Αντίθετα, δεν έβαλα εισαγωγικά στην λέξη αντιφασίστες, αφού όντως όλοι αυτοί που κάνουν την χρήση του όρου κατά τον τρόπο που την κάνουν είναι όντως αντιφασίστες, αριστεράς και δεξιάς προελεύσεως, κομμουνιστικής, είτε σοσιαλιστικής, είτε φιλελεύθερης πολιτικής τοποθετήσεως.

Επιστρέφοντας στο βιβλίο του Στάνλεϊ Πέιν («Η ιστορία του φασισμού» – Φιλίστωρ), που έχει εκδοθεί και στα Ελληνικά, σας παραθέτω από την εισαγωγή του βιβλίου το παρακάτω χαρακτηριστικό:

«Στα τέλη του εικοστού αιώνα ο όρος φασισμός παραμένει ίσως ο πιο ασαφής από τους σημαντικούς πολιτικούς όρους. Αυτό ίσως πηγάζει από το γεγονός ότι η λέξη καθεαυτή δεν περιέχει μία σαφή πολιτική αναφορά (ακόμα και αφηρημένη), όπως συμβαίνει με τη δημοκρατία, το φιλελευθερισμό, το σοσιαλισμό και τον κομουνισμό. Το να δηλώνουμε ότι η ιταλική λέξη fascio (λατινικά: fasces, γαλλικά: faisceau, ισπανικά: haz) σημαίνει «δεσμός» ή «ένωση», δεν μας λέει και πάρα πολλά. Επιπλέον, ο όρος έχει χρησιμοποιηθεί περισσότερο από τους αντιπάλους του παρά από τους υποστηρικτές του, και ο πρώτοι υπήρξαν υπεύθυνοι για τη γενίκευση του επιθέτου σε διεθνές επίπεδο ήδη από το 1923. Η λέξη φασίστας είναι μια από τις πιο πολυχρησιμοποιημένες υποτιμητικές πολιτικές εκφράσεις, και συνήθως υποδηλώνει «τον βίαιο», «τον κτηνώδη», «τον καταπιεστικό» ή τον «δικτατορικό». Αν όμως φασισμός δεν σημαίνει τίποτε περισσότερο απ' αυτό, τότε τα

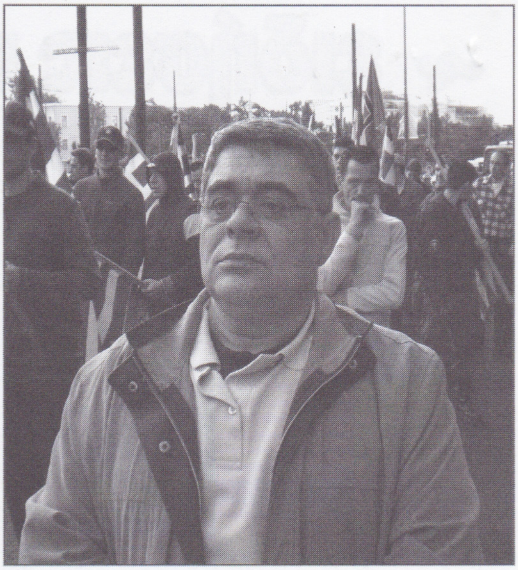
κομουνιστικά καθεστώτα, για παράδειγμα, θα έπρεπε πιθανόν να ενταχθούν στην κατηγορία των πιο φασιστικών καθεστώτων, αποστερώντας έτσι τη λέξη από κάθε χρήσιμο προσδιορισμό».

Δεν είναι μόνον τα κομμουνιστικά καθεστώτα, που θα μπορούσαν να ενταχθούν στην κατηγορία των φασιστικών καθεστώτων σύμφωνα με τα γραφόμενα του Στάνλεϊ Πέιν. **Είναι και τα λεγόμενα δημοκρατικά, αφού η αυθαιρεσία, η καταπίεση και η ανελευθερία χαρακτηρίζουν όλο και περισσότερο τις πλούσιες δημοκρατίες της εποχής της «παγκοσμιοποίησης».** Τα μόνα καθεστώτα που δεν θα μπορούσαν να χαρακτηρισθούν σήμερα φασιστικά είναι τα φασιστικά για τον απλούστατο λόγο γιατί σήμερα δεν υπάρχουν και η μη ύπαρξή τους οφείλεται όχι σε πολιτικά αίτια, αλλά σε έναν πόλεμο που χάθηκε.

Στην αντίπαλη πλευρά των αντιφασιστών κάθε είδους ευρίσκονται οι θεωρούμενοι απολογητές του φασισμού. Στο σημείο αυτό πρέπει να τονίσουμε ότι μπορεί να υπάρχει μία γενική κατηγοριοποίηση για τα εθνικά καθεστώτα της Ευρώπης της εποχής του μεσοπολέμου αλλά σε καμμία περίπτωση όλα αυτά τα καθεστώτα δεν υπήρξαν ίδια για τον πολύ απλό λόγο ότι όντας ΕΘΝΙΚΑ καθεστώτα έφεραν την σφραγίδα του δικού τους Έθνους και δεν ήταν δυνατόν να έχουν κάποιον έστω και δι-εθνικό (και όχι διεθνιστικό!) χαρακτήρα. Αυτό επιχειρήθηκε να γίνει προς το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου στα πεδία των μαχών της ανατολής όπου τα Ευρωπαϊκά Βάφφεν Ες-Ες έγραψαν με το αίμα τους μία άλλη σελίδα της Ιστορίας, μιας Ιστορίας που ποτέ δεν ολοκληρώθηκε.

Στον μετά πόλεμο και μέχρι σήμερα δημιουργήθηκαν σε αρκετές χώρες της Ευρώπης και σε ορισμένες μάλιστα με επιτυχία πολιτικά κινήματα που θεωρήθηκε ότι βρίσκονται ιδεολογικά κοντά προς τα Σοσιαλ-Εθνικιστικά καθεστώτα του μεσοπολέμου. Το δίκαιον όμως των νικητών επέβαλε μία ιδεολογική ασάφεια. Γράφει σχετικά στο ίδιο βιβλίο για το ζήτημα αυτό ο Στάνλεϊ Πέιν:

«Στο δεύτερο μισό του 20ου αιώνα η ανάγκη προσαρμογής σε μια θεμελιακά διαφορετική κατάσταση σήμαινε ότι αυτές οι ομάδες, οι οποίες ελπίζουν ότι μπορούν να κερδίζουν κάποια θέση μέσω του ανταγωνιστικού εκλογικού παιγνίου στις δημοκρατίες, έπρεπε να διαφοροποιήσουν σε μεγάλο βαθμό τις θέσεις τους, έτσι ώστε, σε αντίθεση με τον ιστορικό φασισμό ή τον πιο αυθεντικό νεοφασισμό, να δηλώνουν ανοιχτά ότι βρίσκονται στην άκρα Δεξιά του πολιτικού φάσματος... Επιπλέον, ακόμα και οι πιο ριζοσπαστικές και αυθεντικές νεοφασιστικές ομάδες αποδέχονται μερικές φορές τον ορισμό τους ως δεξιών – πράγμα που κανένας αυθεντικός φασίστας δεν θα είχε κάνει τη δεκαετία του 1920».

Ζούμε, λοιπόν, σε μία εποχή συγχύσεως ιδεών και πολιτικών. Κατ' ουσίαν, η δεξιά του φιλελευθερισμού δεν διαφέρει από την αριστερά του οποιουδήποτε σοσιαλισμού, όπως εύστοχα επισημαίνει(«χρηματικές αξίες») στο απόσπασμα που δημοσιεύουμε στην αρχή αυτού του κειμένου ο Όσβλαντ Σπένγκλερ στην Παρακμή της Δύσεως, από το... 1918!

Πέρα από την δεξιά και την αριστερά, λοιπόν, βρίσκεται η Εθνική Ιδέα και εκεί πρέπει να δοθεί η μάχη από όσους είναι πραγματικά Πιστοί σε αυτήν.

Ν.Γ. Μιχαλολιάκος

ειδήσεις και σχόλια

Η σφαγή της Χίου και οι υπέρμαχοι της Ελληνοτουρκικής «φιλίας».

Στο πλαίσιο της μεθοδευμένης προσπάθειας χειραγωγήσεως και απαλείψεως της ιστορικής αλήθειας εκ μέρους του Κέντρου για την... Δημοκρατική Συνδιαλλαγή της Νοτιανατολικής Ευρώπης, γνωστού ως Center for Democratic Reconcilliation for Southeast Europe (CDRSEE), ο Θάνος Βερέμης, καθηγητής σύγχρονης Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αθηνών, ο Δημήτρης Καστρίτσης, λέκτορας των Ελληνικών Σπουδών στο Πανεπιστήμιο Yale των ΗΠΑ (το οποίο χρηματοδοτείται κυρίως από το ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος) και η Χριστίνα Κουλούρη(που αμφισβητεί την ιστορικότητα του όρου τουρκοκρατία), πρόεδρος της Εκπαιδευτικής Επιτροπής του υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, ισχυρίζονται ότι ο γνωστός πίνακας του 1824 του διάσημου ζωγράφου Ε. Ντελακρουά «Η σφαγή της Χίου», που περιλαμβάνεται στο βιβλίο Ιστορίας της ΣΤ' Δημοτικού, αποτελεί... υπερβολική απεικόνιση εκ μέρους του καλλιτέχνη και ξεπερνάει την πραγματικότητα!

Η σφαγή της Χίου - "Times" του Λονδίνου, Το κύριο άρθρο της 11ης Σεπτεμβρίου 1822

Απάντηση στους προκλητικούς ισχυρισμούς τους δίνουν οι Ευρωπαϊκές εφημερίδες της εποχής. Στην σφαγή της Χίου αναφέρεται το ακόλουθο απόσπασμα της εφημερίδας "Times" του Λονδίνου, σε κύριο άρθρο της 11ης Σεπτεμβρίου 1822, φύλλο 11661, σελίδα 2: «Πολλές λεπτομέρειες από τις τρομερές βαρβαρότητες που διέπραξαν οι Τούρκοι στην Χίο έχουν ήδη γίνει γνωστές. Αναφερόμεθα σε αποσπάσματα γερμανικών εφημερίδων, στα οποία περιγράφεται με λίγα λόγια η έκταση και έκβαση αυτών των βαρβαροτήτων. Από 120.000 (Έλληνες), απέμειναν περί τους 900, από τους οποίους πολλοί πεθαίνουν καθημερινά από ασθένειες που προκαλούνται από τα άταφα πτώματα. Το πιο ωραίο και ανεπτυγμένο νησί του Αρχιπελάγους έχει ερημωθεί.

Οι πιο πολιτισμένοι, δυναμικοί και έγκριτοι κάτοικοι (του νησιού), το άνθος της Ελλάδας, έχουν οι περισσότεροι εξοντωθεί, εκπατριστεί ή πουληθεί ως σκλάβοι από τους απίστευτους σφαγείς τους...»

Τι έχουν να πούνε για το παραπάνω οι εκσυγχρονιστές της αιματοβαμμένης Ιστορίας του Έθνους μας;

Αγγλία-Νάουσα, για τον Αριστοτέλη

Όνειρο ζωής ήταν να προσκυνήσει στον τόπο όπου το 342π.Χ. ο φιλόσοφος Αριστοτέλης δίδαξε στον έφηβο Μέγα Αλέξανδρο την κλασσική ελληνική φιλοσοφία. Κατάφερε όμως να εκπληρώσει την επιθυμία της, παρά τα προβλήματα υγείας, στο 90ο έτος της ηλικίας της! Πως; Ταξίδεψε με ταξί από τη Βρετανία ως τη Νάουσα, περιηγήθηκε στο σχολή του Αριστοτέλη και επέστρεψε οδικώς και πάλι στην πατρίδα της. Η υπέργηρη Βρετανίδα καθηγήτρια Κάθλιν Σιρλς, που δηλώνει λάτρης της Αριστοτελικής σκέψης, πραγματοποίησε το ταξίδι της στη Νάουσα. Ναύλωσε το ταξί από τη Βρετανία και συνοδευόμενη από τη νοσοκόμα της, ταξίδεψε επί μέρες, διανύοντας μια απόσταση χιλιάδων χιλιομέτρων για να βρεθεί έστω για μισή ώρα στα ερείπια του ιερού χώρου στο «Νυμφαίο της Μιεζας». Στη μισάωρη παραμονή της επισκέφθηκε τον αρχαιολογικό χώρο της σχολής του Αριστοτέλη όπου ο μεγάλος φιλόσοφος δίδασκε στους νεαρούς των Μακεδόνων ευγενών και ξεναγήθηκε στο

νέο πολιτιστικό Κέντρο της Σχολής Αριστοτέλους.

Οικισμός του 6.000 π.Χ. εντοπίστηκε στην Πτολεμαΐδα

Οικισμούς της νεολιθικής εποχής (περί το 6.000 π.Χ.) εντόπισε η αρχαιολογική σκαπάνη στην πεδιάδα της Πτολεμαΐδας, περιοχή με υψόμετρο περίπου 700 μέτρων μεταξύ των βουνών Βέρμιο και Ασκιο, που φέρει την ονομασία Κίτρινη Λίμνη (λόγω του έλους που είχε δημιουργηθεί εκεί και αποξηράνθηκε στα μέσα του 20ου αιώνα). Πρόκειται για τον παλαιότερο ίσως οικισμό των Βαλκανίων, έπειτα από αυτόν που αποκαλύφθηκε στη Νέα Νικομήδεια Ημαθίας. Στην περιοχή εντοπίστηκε πυκνό οικιστικό σύμπλεγμα με εντοπισμένες 31 προς το παρόν θέσεις. Τα ανασκαφικά ευρήματα «έδειξαν» υπόγειους και ισόγειους οικισμούς ενισχυμένους περιμετρικά με πασσάλους, ενώ το δάπεδο τους ήταν κατασκευασμένο από ασβεστολιθική πλάκα πάχους 7-10 εκατοστών. Στο συγκεκριμένο χώρο εντοπίστηκαν επίσης 15 ταφές με πλούσια ταφικά ευρήματα (περί τα 2.000 αντικείμενα).

Το αρχαιότερο κρασί στην Ευρώπη γεννήθηκε στην Ελλάδα.

Αυτό τουλάχιστον δείχνουν 2.460 καμένοι σπόροι σταφυλιών και 300 φλούδια από σταφύλι ηλικίας 6.500 ετών που βρέθηκαν στον προϊστορικό οικισμό από πασσαλόπηκτες καλύβες της μέσης νεολιθικής και πρώιμης εποχής του Χαλκού (6η-3η χιλιετίες π.Χ.) κοντά στον αρχαιολογικό χώρο των Φιλίππων. που αποτελούν τα αρχαιότερα πατημένα σταφύλια σε όλο τον κόσμο και τα οποία πιθανότατα χρησιμοποιήθηκαν για να παραχθεί κρασί, σύμφωνα με έρευνα Ελλήνων αρχαιολόγων που δημοσιεύεται στην έγκυρη αρχαιολογική επιθεώρηση «Antiquity".

2.000 χρόνια μπροστά οι Έλληνες Η πρώτη γραπτή αναφορά της «Ισπανίας» ανακαλύφθηκε εγχάρακτη στο εσωτερικό του Υπολογιστή των Αντικυθήρων

Οι αρχαίοι Έλληνες ανέφεραν την Ισπανία ως «Εσπερία», καθώς βρισκόταν στη Δύση, εκεί όπου έδυε ο ήλιος. Η πρώτη αναφορά της λέξης «Ισπανία» εντοπίστηκε ανάμεσα στα 2.200 γράμματα του εγχειριδίου οδηγιών του μηχανισμού, που ανακαλύφθηκαν χάρη σε έναν αξονικό τομογράφο ακτίνων Χ, βάρους 8,5 τόνων, που έφτασε στην Ελλάδα για να εξετάσει το εσωτερικό των πετρωμένων θραυσμάτων του μηχανισμού. Η ανάλυση ενός και μόνο γράμματος ήταν μια διαδικασία που μπορούσε να διαρκέσει από δύο ώρες ως και πέντε μέρες. Τα νέα δεδομένα παρουσίασε σε διάλεξή του ο καθηγητής του τμήματος Φυσικής του ΑΠΘ, Ιωάννης Σειραδάκης, μέλος της διεθνούς ομάδας επιστημόνων που ερευνούν τον μηχανισμό. Με τον τομογράφο οι επιστήμονες ανακάλυψαν 80 θραύσματα του μηχανισμού και 30 γρανάζια συνολικά, σε πολλά από τα οποία μπόρεσαν να μετρήσουν τον αριθμό των δοντιών τους. Από το μεγάλο όγκο των νέων δεδομένων, έχουν αναλύσει μόνο το 20%.

Όπως είπε ο κ. Σειραδάκης, ο εφευρέτης του μηχανισμού ήξερε ότι θα χρησιμοποιείται για πολλά χρόνια, γι' αυτό και παρήγγειλε στον κατασκευαστή του να χαράξει στο εσωτερικό τις οδηγίες χρήσης. Ο μηχανισμός χρησιμοποιούνταν ήδη 50 χρόνια πριν βυθιστεί το πλοίο στο οποίο βρισκόταν. Η κατασκευή του είναι αποτέλεσμα της συνεργασίας ενός επιστήμονα

και ενός χαρισματικού τεχνίτη. Αποτελεί ένα τεχνολογικό επίτευγμα τόσο τέλειο, που δεν επιδέχεται βελτιώσεων. Απόδειξη είναι ότι, αν και η κατασκευή του χρονολογείται στο 125 π.Χ., ο επόμενος μηχανισμός με γρανάζια για χρήση ναυσιπλοΐας κατασκευάστηκε περί το 1700 μ.Χ.

«Αρχαιολάτρες»: «Επιτυχής»(σύμφωνα με τους ίδιους) η συμμετοχή τους στο... αντιρατσιστικό φεστιβάλ!

Στην Ελλάδα είσαι ό,τι δηλώσεις. Έτσι λοιπόν μπορείς κάλλιστα να δηλώνεις λάτρης του Αρχαίου Ελληνισμού (που πίστευε αναμφισβήτητα στην Φυλή – στο όμαιμον) και ταυτόχρονα να είσαι και αντιρατσιστής! Χωρίς άλλο σχόλιο (δεν αξίζει τον κόπο), σας παραθέτουμε το παρακάτω:

«ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ - ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ 19 / 18-06-07, Θέμα: Επιτυχής η συμμετοχή του Ε.Α.Ρ. στο αντιρατσιστικό φεστιβάλ: Με επιτυχία ολοκληρώθηκε το 1ο Αντιρατσιστικό φεστιβάλ Δυτικής Αθήνας, που φιλοξενήθηκε στις 16 και 17 Ιουνίου 2007 στο θέατρο Πέτρας, στην Πετρούπολη. Η παρουσία του Ε.Α.Ρ. με δικό του περίπτερο στο φεστιβάλ, κρίνεται επιτυχής, δεδομένου ότι εκπληρώθηκαν πλήρως οι σκοποί και οι στόχοι της παρέμβασής μας. Η αθρόα συμμετοχή του κόσμου, μας έδωσε την ευκαιρία να διακινήσουμε προκηρύξεις και έντυπο υλικό με τις θέσεις μας, όχι μόνο για τον ρατσισμό, αλλά και για πολλές άλλες πτυχές της πολιτικής στη χώρα μας…»

Σειρά φωτογραφιών με ανέκδοτο υλικό της ζωής του Χίτλερ

ΛΟΝΔΙΝΟ. Μια σειρά φωτογραφιών του Αδόλφου Χίτλερ που ποτέ δεν είχαν δει τα φώτα της δημοσιότητας δόθηκαν στον Τύπο από τον γιο του Βρετανού κατασκόπου που τις τράβηξε μερικές ημέρες προτού ξεσπάσει ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος.

Ο Τσαρλς Τέρνερ, μουσικοσυνθέτης, που είχε στρατολογηθεί και από τις μυστικές βρετανικές υπηρεσίες, αποθανάτισε τον ηγέτη του ναζιστικού καθεστώτος, ενώ παρακολουθούσε το φεστιβάλ Βάγκνερ, στο Μπαϊρόιτ της Γερμανίας το 1939.

Όπως λέει σήμερα ο γιος του, Ντέιβιντ Τέρνερ, ο πατέρας του μπόρεσε να παρεισφρήσει στον στενό κύκλο του Χίτλερ και είχε δικαίωμα να τον φωτογραφίζει όποτε ήθελε. Μάλιστα οι δύο άνδρες είχαν κατ' ιδίαν συζητήσεις, το περιεχόμενο των οποίων είναι τέτοιας σημασίας που πιθανώς να μη γίνει ποτέ γνωστό. Τα σχετικά αρχεία φυλάσσονται απο το βρετανικό δημόσιο και εξακολουθούν να θεωρούνται άκρως απόρρητα. Ο Τέρνερ ήταν ένας από τους τελευταίους Βρετανούς που συνομίλησαν με τον Χίτλερ λίγο πριν από την εισβολή της ναζιστικής πολεμικής μηχανής στην Πολωνία την 1η Σεπτεμβρίου 1939.

Γιατί αλήθεια να θεωρούνται μέχρι σήμερα άκρως απόρρητες οι συνομιλίες του Τέρνερ με τον Χίτλερ και να μη δίνονται στην δημοσιότητα; Τι έχουν να κρύψουν οι Άγγλοι;

Σιωνιστικές εσχατολογίες: Ο Νεύτων έθεσε το «τέλος του κόσμου» το 2060

Ο Ισαάκ Νεύτων είχε προβλέψει το τέλος του κόσμου για το έτος… 2060(!), σύμφωνα με χειρόγραφα του διαπρεπούς φυσικού που εκτίθενται στο Εβραϊκό(…) Πανεπιστήμιο της Βηρυτού. Τα χειρόγραφα αυτά είχαν

παρουσιασθεί για πρώτη φορά στο κοινό το 1969, στο πλαίσιο μίας έκθεσης με τίτλο «Τα μυστικά του Ισαάκ Νεύτωνος», τονίζει στο ανακοινωθέν του το Πανεπιστήμιο. Σε μία επιστολή του, που χρονολογείται από το 1704, ο Νεύτων, ο οποίος εξόν από τη φυσική και την αστρονομία διέπρεψε κι ως θεολόγος και «αλχημιστής», ασχολείται με μία σειρά περίπλοκων υπολογισμών, με βάση ένα εδάφιο από τη Βίβλο, παρμένο από το Βιβλίο του Δανιήλ. Σύμφωνα με τους αλγόριθμούς του, θα πρέπει να κυλήσουν 1260 χρόνια από την επανίδρυση της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας από τον Καρλομάγνο έως το τέλος του κόσμου. Η εθνική βιβλιοθήκη του Εβραϊκού Πανεπιστημίου έχει στη διάθεσή της πλείστα γραπτά από το χέρι του μεγάλου σοφού (που έζησε από το 1642 έως το 1727 κι είναι παγκοσμίως γνωστός για τις μελέτες του πάνω στο βαρυτικό σύστημα της Γης, τους παγκόσμιους νόμους του Σύμπαντος, και τις μελέτες του για τον διαφορικό λογισμό) χάρις στο κληροδότημα ενός πλούσιου συλλέκτη.

Δεν είναι η πρώτη φορά που οι σιωνιστές παρουσιάζουν μία ακόμη θεωρία καταστροφής του κόσμου. Η εσχατολογική αντίληψη βρίσκεται μέσα στην ίδια την γραμμική περί ιστορίας αντίληψή τους. **Εκτός αυτού δε, είναι πολύ βολική για να φοβίζουν τους λαούς για το τέλος του κόσμου που έρχεται και να τους κρατούν υποτεταγμένους.**

Απάντηση στους «εσχατολόγους» κάθε είδους και αποχρώσεως

«Γι αυτήν την χιλιετηρίδα, γι' αυτήν την "φιέστα" της επιδειξιομανίας και της λαμπρότητας της χλιδής, ετοιμάζονται πολλοί. Είναι άλλωστε το σημείο αναφοράς ενός ολόκληρου πλανήτη: ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΑ! Με περιεχόμενο βέβαια κατάρας και απόγνωσης εις ό,τι αφορά στους παραδοθέντες και τους ικέτες ποικιλωνύμων παραδείσων, όσο και με δόση τεχνολογικής κουφιοκεφαλιάς και επιστημονικής ηλιθιότητος, εις ό,τι αφορά στους χαριεντιζόμενους με την λατρευτή ευδαιμονία. Τέσσερεις ινδικοί αριθμοί - καθώς οι Άραβες έκλεψαν το πασίγνωστο αριθμητικό σύστημα από τους Ινδοαρίους, παρά την μυθώδη προπαγάνδα των αιωνίων αντιρατσιστών - ήγουν ένα διπλό και τρία μηδενικά στις φωτεινές επιγραφές και κάτωθεν τα πλήθη των αλαλαζόντων υπανθρώπων, "διπλών" βεβαίως στην τερατώδη τους ανοησία και πάντοτε "μηδενικών" στην ευθυκρισία και τις ψυχοπνευματικές αξίες.»

Το σιωνιστικό λόμπι εκδικείται τον εβραίο καθηγητή Φινκελστάιν γιατί εξέφρασε αντιρρήσεις για την χρήση του «ολοκαυτώματος»

Ο Νόμαν Φινκελστάιν διδάσκει πολιτική θεωρία σε πανεπιστήμιο του Σικάγου από το 2001 και είχε όλα τα προσόντα για να μονιμοποιηθεί ως καθηγητής... Ομως απορρίφθηκε. Γιατί ξεσηκώθηκαν εναντίον του οι εβραϊκές οργανώσεις... Έγραψε ο Γιώργος Αγγελόπουλος στα «Νέα»:- «Ο Φινκελστάιν είναι 53 χρόνων και οι γονείς του επέζησαν του γκέτο της Βαρσοβίας και των ναζιστικών στρατοπέδων θανάτου, όπου εξοντώθηκαν όλοι οι υπόλοιποι συγγενείς του. **Στο βιβλίο του "Η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος", έχει καταγγείλει ορισμένους εβραϊκούς θεσμούς ότι εκμεταλλεύονται το Ολοκαύτωμα για να αποκομίζουν χρηματικό κέρδος, ενώ έχει επίσης κατηγορήσει το Ισραήλ ότι καταπιέζει τους Παλαιστίνιους και ότι χρησιμοποιεί την κατηγορία του αντισημιτισμού για να αντιμετωπίζει τις κατηγορίες για την πολιτική του αυτή».**

Γιατί ο Εθνικισμός δεν είναι το «νεκρό γράμμα» της Ιστορίας...

Επαναπροσδιορισμός Πολιτικών Θέσεων, Προσώπων Και Καταστάσεων:

Η Μόνη Λύση!

Τα δεδομένα της νέας πραγματικότητας: το καινούργιο πρόσωπο του καπιταλισμού (Σοσιαλδημοκρατία και Νεοφιλελευθερισμός) από την μία και από την άλλη ο σε υποχώρηση ευρισκόμενος αθεράπευτος αγκυλωμένος τριτο-διεθνικός μπολσεβικισμός, ή διάφορες τροτσκιστο-αριστερίστικες διεθνιστικές παραφυάδες. Όλα αυτά ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΝ την παρουσία του Εθνικιστικού λόγου και της Εθνικής - Λαϊκής δράσης και παρέμβασης, μέσα στο κοινωνικό γίγνεσθαι. Γιατί παραμένει η μοναδική δοκιμασμένη λύση αντίποδας των πολύμορφων όψεων του Συστήματος και ακολουθεί σταθερά τους ιδεολογικούς άξονες της κοσμοθεώρησης, πού είναι η φιλοσοφία της Φύσεως και της Ζωής.

Ο Εθνικισμός δεν είναι το "νεκρό γράμμα" της Ιστορίας, ούτε Ιστορικό παρελθόν, που χρησιμοποιήθηκε σαν Μπαμπούλας των φιλελεύθερων Δεξιών και των αριστερών μεθόδων προπαγάνδας στον Μεσοπόλεμο. Η ύπαρξή μας και η πορεία μας αποτελούν επιβεβαίωση πως δεν αποτελεί ακόμη ούτε μόνον ένα διαχρονικό ιδεολογικο-πολιτικό λόγο, αλλά παράλληλα εκτός από την συνεχιζόμενη στοιχειοθέτηση της Εθνικής αντίληψης αναδεικνύεται σήμερα για την Ελλάδα και την Ευρώπη σαν η δυναμική πρόταση σωτηρίας.

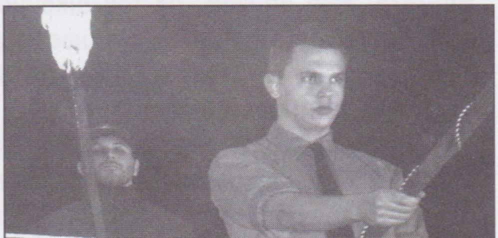
Βρισκόμαστε μπροστά σε μια κλιμακούμενη και μεθοδευμένη επίθεση του Ιμπεριαλισμού των παγκόσμιων σκευωρών, που είτε ως Κοσμοπολίτικος Διεθνισμός, είτε σαν Αριστερίστικος - Νεοκομμουνιστικός Διεθνισμός αποπειράται να εξαφανίσει την αντίσταση των Εθνικολαϊκών δυνάμεων και την Εθνική Σκέψη σ' ολόκληρο τον πλανήτη, αλλά ιδιαίτερα στην Ευρώπη. Οι λαϊκές μάζες δέχονται την πολύπλευρη ιδεολογική πλύση εγκεφάλου και εξωθούνται με οικονομικο-κοινωνικά μέσα σε ξερίζωμα της εθνικής συνείδησης και σβήσιμο της ταυτότητάς τους.

Κάθε υγιής στάση καταδικάζεται σαν Εθνικισμός και Ρατσισμός. Όποιος τιμά την παράδοση και την Ιστορία του Λαού του, μη δεχόμενος τον εξευτελισμό και την δουλοποίηση, είναι "εθνικιστής". Όποιος συνεχίζει να υπερασπίζεται την διαφορά του, από την αναγκαστική συγχώνευσή του στην γκρίζα μάζα του "παγκόσμιου χωριού" που διευθύνει η Πλουτοκρατία, είναι "ρατσιστής".

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ “ΑΛΛΟΙ”

Για την προώθηση της ουσιαστικής ή λειτουργικής καθαρότητας των Εθνικών και Κοινωνικών Ιδεών ήδη διακινήσαμε και συνεχίζουμε δραστηριότητες και πρακτικές όχι αγκυλωμένες, ώστε το δόγμα να οδηγεί σε τέλμα ιδεολογικοποίησης, αλλά έτσι ώστε η ανάλυση με βάση τις δογματικές αξιωματικές αρχές να στηρίζει την συγκεκριμενοποίηση των τωρινών, σύγχρονων τακτικών. Επειδή πιστεύουμε ακράδαντα πως μονάχα σ' εμάς ανήκει ο τίτλος τιμής του Εθνικιστή, που βλακωδώς πετούν στον οποιοδήποτε δεν τους βολεύει σαν “μομφή”, οι εχθροί μας, για τούτο και είμαστε πρόθυμα δεκτικοί για όλους που ως τα τώρα δεν βρέθηκαν μαζί μας, αλλά τοποθετούνται πάντα ανταγωνιστικά και απορριπτικά σε κάθε εκδήλωση συμβιβασμού με το σύστημα, στο πνεύμα της ηττοπάθειας προς την δύναμη της εξουσίας, του βολέματος στα κόμματα των παραμυθάδων και του εφησυχασμού με δήθεν περιθωριακές εξεγέρσεις τύπου ατομικής αυτοϊκανοποίησης.

Η αναγνώριση της διαφορετικότητας και ποικιλότητας των ιδεολογικών προσεγγίσεων είναι η μία συνισταμένη της “μετωπικής

προσπάθειας”. Η άλλη είναι η ανάγκη της διαμόρφωσης ενός ουσιαστικά ευρύτερου προβληματισμού με κριτική και συναίνεση για την επίτευξη μαζικότερης παρέμβασης. Όταν εδώ μιλάμε για ευρύτερο προβληματισμό και μαζικότερη παρέμβαση, εννοούμε βέβαια πρόδηλα, πως αυτό πρέπει να γίνεται με πολιτικό και όχι πολιτικάντικο τρόπο και σκοπό. Αυτή μας την πρόταση αληθινής συσπείρωσης την τοποθετούμε στην προοπτική ανάπτυξης ενός ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ με τις δυνάμεις της Πλουτοκρατίας και του Διεθνούς κεφαλαίου, όσο κι ενάντια στις φανερές ή μασκαρεμένες “Αριστερές” λύσεις. Έτσι απορρίπτουμε κάθε προσωπικότητα (απρόσωπη ή επώνυμη) που επιδιώκει την αναβίωση σ' επίπεδο αυθεντίας ή προσφεύγει σ' αφορισμούς και ύβρεις ενάντια στην Λαϊκή Εθνικιστική Πολιτική Θεωρία. Γιατί άλλο πράγμα η κριτική κι' άλλο η εξαγορασμένη πολεμική. Άλλο πράγμα η αναγκαστική περιθωριοποίηση και η αξιοπρεπής σιωπή και άλλο η συνοδοιπορία με τους σχηματισμούς της φιλελεύθερης δεξιάς.

Έτσι επιδιώκουμε την πραγματική κινητοποίηση των ανθρώπων και των ομάδων, που βρίσκονται σε συναγωνιστική ή φίλια σχέση και ζητούν να συμβάλλουν στην προώθηση των Εθνικιστικών απόψεων και αντιλήψεων.

Η κίνησή μας είναι ανοικτή σε κάθε συλλογικότητα ή ατομικότητα που

πιστεύει, θέλει και μπορεί να συμβάλλει σ' αυτήν την κατεύθυνση με σταθερή βάση. Χωρίς ψευδαισθήσεις και μικροπολιτικά πάθη, απευθύνουμε ανοικτή πρόσκληση, πρόσκληση σ' όσους ζητούν να γίνουν συμμαχητές μας στον Αγώνα ενάντια στην Οικουμενική Νέα Καρχηδόνα.

Εμείς μέσα στην πορεία των προηγούμενων χρόνων αποδείξαμε πως θεμελιώνεται μια ΔΥΝΑΜΗ, σηκώνοντας την Σημαία μας μέσα από το ΤΙΠΟΤΑ. Θα βαδίσουμε Μόνοι ή μετά ΠΟΛΛΩΝ. Αυτό το ξέρουν όλοι, εχθροί και φίλοι, στον φερόμενο ως "Εθνικό" Χώρο. Ας ζυγίσει ο καθένας διαθέσεις, οράματα και πίστη και ας πράξει ανάλογα.

ΤΟ ΠΟΣΟΤΙΚΟ ΒΗΜΑ

Ξέρουμε καλά πως ο κοινωνικός ανταγωνισμός και η ιδεολογική πάλη έχει καπελωθεί από τα "κόμματα" και τα "κομμάτια", που δρώντας άμεσα ή έμμεσα σαν πράκτορες σκοτεινών συμφερόντων, λειτουργούν σαν πολιτικοί μηχανισμοί χειραγωγήσεως. Ακόμα διάφορα γκρουπούσκουλα και παρέες που παγιδεύονται στον ρομαντισμό τους ή ματαιοπονούν συνεπικουρούμενα από καρικατούρες προσωπικοτήτων, βοηθάνε το Σύστημα να αποκλιμακώσει την αφύπνιση των Εθνικών - Λαϊκών δυνάμεων. Η αντιπαράθεση των ιδεών είναι βυθισμένη μέσα στο πεδίο των οικονομικών αναγκών του ατόμου και του συνόλου κι' επίσης υποβαθμίζεται περισσότερο από την άγνοια, την παραπληροφόρηση και τον ιδεολογικό αναλφαβητισμό, που επιβάλλουν τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης ή οι διάφοροι μέντορες.

Εμείς σαν Έλληνες Πατριώτες, σαν πολιτικοί στρατιώτες δηλαδή της Εθνικιστικής - Λαϊκής Ιδέας δεν μπορέσαμε να συμβάλλουμε απόλυτα, έως σήμερα, με τον δικό μας λόγο στην ανόρθωση και ενδυνάμωση των στοιχείων εκείνων, που έχουν έρθει σ' επαφή με τον σπερματικό πολιτικό λόγο μας ή βρίσκονται σε παράλληλο προβληματισμό. Όμως, κάναμε σημαντικά βήματα με το περιοδικό, την εφημερίδα μας, τις διαλέξεις και τα συνέδριά μας, κάποιες εκδόσεις μας στην πολιτικο - ιδεολογική δουλειά μας σαν κίνημα. Αν δράσαμε περιορισμένα και όχι στο μέτρο του ευκταίου, οφείλεται όχι μόνο στην ιδιόμορφη χωροχρονική φάση που βρισκόμαστε και στα ελάχιστα μέσα που διαθέτουμε, αλλά ακόμα στην δόλια και συγκαλυμμένη πολεμική που δεχτήκαμε και δεχόμαστε από δήθεν "φίλους" μας. Ξέρουμε πως είμαστε στο σωστό δρόμο, πράγμα που

σφραγίζεται καθημερινά από τις αργές και σταθερές επιτυχίες μας. Ξέρουμε πως έχουμε μ' επιτυχία σχεδόν ολοκληρώσει τα απαραίτητα ποιοτικά βήματα. Κι' ακόμη γνωρίζουμε καλά πως σε τακτό χρονικό διάστημα θα γίνει το ποσοτικό βήμα.

ΟΣΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ

Αυτό που δεν μπορούν να συνειδητοποιήσουν οι διάφοροι νεόκοποι ή μεσόκοποι ή γερασμένοι "αναισθητοποιημένοι" Πατριώτες, ή που δεν θέλουν για ψυχολογικούς λόγους να δεχτούν, είναι πως: αργά ή γρήγορα θα ΦΑΙΝΕΤΑΙ Σ' ΟΛΟΥΣ πως είμαστε η μόνη ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ, γή θεμέλιος της όποιας πιθανής συλλειτουργίας όσων είναι ζωντανοί κι' όχι συμβιβασμένοι ή πράκτορες.

Οι ελλειπτικές τροχιές όλων των ψευτοφίλων μας θα σβήσουν από ανικανότητα, αδυναμία ή γιατί ήρθε η ώρα τους. Τώρα που το παιχνίδι αρχίζει να παίζεται σε επίπεδο "Ευρωπαϊκό", θα επιχειρηθούν οι αναμορφώσεις του πολιτικού πλαισίου αυτού του τόπου. Εμείς, που δεν βλέπουμε τις ιδέες μας σαν εναλλακτικές αξίες για διάφορες συμφεροντικές μεθοδεύσεις, στέλνουμε σ' όλους που τολμούν ν' αντιστέκονται ορθοί το μήνυμα: ΜΟΝΟ ΕΜΕΙΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ!

ΟΣΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ ας γίνουν συμπολεμιστές μας. Από την στιγμή που κανείς δεν μπορεί να δράσει έξω από τις κοινωνικές συνθήκες, δυνάμεις και εντάσεις κι' εφόσον ανταυγάζει στο πολιτικό παιχνίδι η ιστορική φάση που ζούμε, εξηγούμε ξεκάθαρα: ας εξετάσουν όλοι οι καλοπροαίρετοι και στ' αλήθεια αποφασισμένοι να αγωνιστούν για την πατρίδα και το Λαό, τι έχει γι' αυτούς πρωταρχική σημασία. Κι' ακόμη μπορούν όλοι να δουν πόσο αποτελεσματική ήταν η παρουσία μας σ' ολόκληρη την μεταπολιτευτική περίοδο, κρίνοντας πάνω απ' όλα από την διάρκεια και την μεγέθυνση της εμβέλειάς μας.

Η πραγματικότητα, φανεροί και κρυφοί εχθροί και φίλοι της Κίνησης, δεν επιδέχεται σύγχυση ή αοριστία. Ούτε επιτρέπει τον αποπροσανατολισμό στο αρχιπέλαγος των ιδιομορφιών. Κι' εμείς αποφεύγοντας θεσμοποιήσεις λαθών του παρελθόντος, ξέμακροι από κάθε πολιτικό αγνωστικισμό χρησιμοποιούμε τις αναλύσεις μας όχι σαν αυτοσκοπούς αλλά σαν μέσα. Η κριτική μας παρέμβαση αυτή, που είναι ταυτόχρονα πρόσκληση για ξεκαθάρισμα πλανών και εκκρεμοτήτων, δεν γίνεται με την ...αυτοαπονομή του τίτλου της "αυθεντίας" σ' εμάς. Εμείς προσδιορίζουμε ποιοί είμαστε και τι ζητάμε. Η όλη δραστηριότητα και συμπεριφορά των άλλων ατόμων ή ομάδων είναι και αυτή που θα κρίνει και αυτούς με την σειρά τους.

ΣΑΣ ΚΑΛΟΥΜΕ ΟΛΟΥΣ

Κάποιος ή κάποιοι μπορεί να υποστήριξαν λαθεμένη θέση. Η κριτική αυτοανάλυση και η αποδοχή του σφάλματος είναι θέμα τιμής και πιστοποιεί πως παρά την περαστική πλάνη, παρέμεινε ή παρέμειναν Εθνικιστές. Πέρα, όμως, από τις αντιλήψεις που μπορεί να οδήγησαν σε λάθη κατά την δική μας κρίση, αυτό που παραμένει αδιάψευστος κριτής είναι τα ίδια τ' αποτελέσματα μιας πρακτικής. Που διάβολο χάθηκαν, κρύφθηκαν, βαρέθηκαν ή άλλαξαν αυτοί που μας πολέμησαν, συκοφάντησαν ή έκριναν; Καιρός να δείξουν τις θέσεις τους

και το πρόσωπό τους. Σας καλούμε όλους, λοιπόν, σε οριστικό επαναπροσδιορισμό της πορείας σας προς την Εθνικιστική ανόρθωση, εμείς οι χαρακτηρισμένοι ανόητα και άκαιρα "δωσίλογοι" ή "ανεδαφικοί". Εμείς που τώρα δείξαμε με την δύναμή μας και την παρουσία μας πως η επιλογή μας ήταν σωστή. Εμείς που αντιμετωπίζουμε τα λάβαρα όχι με "τοτεμικό", ούτε με αναρχοαυτόνομο ψυχισμό. Γιατί τα λάβαρα δεν τ' αντιμετωπίζουμε σαν αυτοσκοπό. Αλλά σαν έκφραση θέλησης για αγώνα, για την Πατρίδα και τον Λαό.

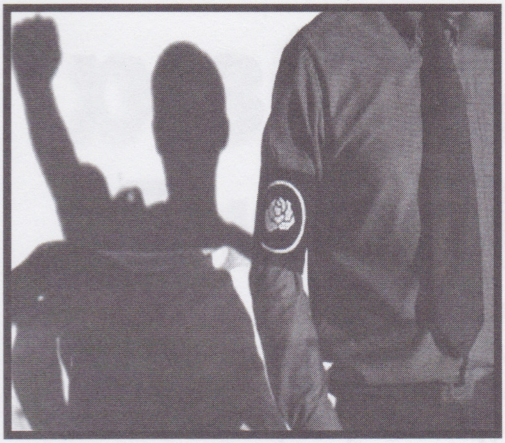

Γιατί δεν αισθανόμαστε ντροπή, αλλά υπερηφάνεια για τις απόψεις και τις πρακτικές μας. Κι' εξάλλου η λογική του "να ωραιοποιήσουμε την ταυτότητά μας" μας αηδιάζει σαν αφελής. Στο κάτω - κάτω δεν επιδιώκουμε να εξαπατήσουμε κανέναν. Εφ' όσον πιστεύουμε πως οι απόψεις μας μπορούν να συμβάλλουν κρίσιμα στην διαμόρφωση της Νέας Ελλάδας δεν έχουμε λόγο να τις κρύβουμε, αλλά τουναντίον να τις προβάλλουμε με κάθε τρόπο. Εκφάναμε ιδεολογικό λόγο και καλλιεργήσαμε την ιδεολογική έρευνα και σπουδή. Κάναμε και κάνουμε επιμόρφωση των ανθρώπων μας και του φιλικού μας περίγυρου. Συνδέσαμε σφιχτά τις διαχρονικές αρχές με την Ελληνική σύγχρονη πραγματικότητα. Σχεδιάσαμε και εκθέσαμε πολιτικό λόγο, διαφορίζοντας τις ουσιαστικές παραμέτρους από τις μικρολεπτομέρειες. Κι' έχουμε σχηματίσει τον απαραίτητο ιδεολογικοπολιτικό κορμό που μας επιτρέπει την μεθοδική καθοδήγηση της πορείας μας. Ξεκαθαρίζουμε πως το ποσοτικό στοιχείο στην πολιτική δεν κατόρθωσε να υποσκελίσει ποτέ μέχρι τώρα τις ουσιαστικές μας επιλογές. Το περιφρονήσαμε έχοντας επίγνωση αυτής της εκούσιας αναντιστοιχίας με τις τρέχουσες ιστορικές και κοινωνικές συνθήκες. Όχι από καθαρολογία ή ρομαντική και φλύαρη διάθεση. Αντίθετα από ωμό, ακραίο ρεαλισμό.

Οι προσπάθειες κριτικής ανάλυσης με υποκειμενικό χαρακτήρα για τα όποια γεγονότα, πρόσωπα και πράγματα της μεταπολίτευσης, που έγιναν πριν από εμάς ή χωρίς εμάς δεν αποσκοπούν σε υποτίμηση κανενός. Απλά εξάγουμε τα αναγκαία συμπεράσματα που θα κάνουν την συμβολή μας στον Αγώνα μας πιο αποτελεσματική.

Και βέβαια γελάμε χλευαστικά σε κλαψουρίσματα του είδους "πώς χάθηκε μία ευκαιρία" ή "αυτός ήταν δικός μας" ή "εκεί βρίσκονται τώρα αυτοί οι άνθρωποι;". Όλα αυτά είναι σαλιαρίσματα από ανίκανους ή ρηχούς. Τα καλλιεργούν δε με σκοπιμότητα, παρελθοντολογώντας οι διάφορες τροτέζες της δεξιάς "εθνικοφροσύνης" της πεντάρας.

Σαν Εθνικιστές λέμε κατηγορηματικά πως οι εμπειρίες, (με τα θετικά ή αρνητικά στοιχεία που εμπεριέχουν), είναι κρίσιμοι παράγοντες εμπέδωσης και εφαρμογής της σκέψης και της δράσης μας στο κοινωνικό γίγνεσθαι. Κι' ακόμα είναι ίδια της θέσης μας η μεταφορά προτύπων, που γίνεται φυσικά με ανάλυση των αντιστοίχων σύγχρονων συνθηκών, τη στιγμή που με γνώμονα τις ιδέες μας

αποφασίζουμε την όποια δράση.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ

Κάθε Πολεμική σε βάρος μας από "σούπερ - επαναστάτες", που περιφέρουν την ανία και την ανικανότητά τους σε σαλόνια, καφετέριες και μικρεμπόριο, απλά καταγράφεται μεθοδικά, όσο και οι "εξορκιστικές" αηδίες των αστοδημοκρατών της "εθνικοφροσύνης", που μας λασπολόγησαν και μας λασπολογούν για βιαιομανία και παρανομίες.

Ίδια σκύβαλα, φασουλήδες του αντιλαϊκού κράτους και των πρακτόρων του είναι και οι δύο κατηγορίες, που παίζουν εκούσια ή ακούσια (υπάρχουν και τέτοιοι) το κουκλοθέατρο του Συστήματος.

Ξέρουμε καλά την αφομοιωτικότητα των καθημερινών λειτουργιών του Συστήματος γιατί δρα και επάνω μας. Αλλά δεν συγχωράμε σε κανέναν την πολεμική, που διακίνησε σε βάρος μας ή την συμμετοχή του σ' αυτή. Γιατί ανεξάρτητα από τα λάθη που πραγματοποιήθηκαν ή θα πραγματοποιηθούν, η δράση μας στην σημερινή Ελλάδα ήταν που έδωσε, δίνει και μπορεί να δώσει τις δυνατότητες για την ανάδειξη ενός ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟΥ ΡΕΥΜΑΤΟΣ. Όχι οι "προφήτες" και τα "μανεκέν" του «πατριωτισμού». Χωρίς μια στοιχειοθετημένη αντίληψη της πραγματικότητας και της ζωής σαν και την δική μας, που με την σειρά της οδηγεί σε μια θεώρηση, κάθε δραστηριότητα πατριωτική και εθνικιστική θα μένει πάντα ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΚΗ, ΑΣΥΝΔΕΤΗ και ΑΝΟΛΟΚΛΗΡΩΤΗ! Οι όσες "προσπάθειες" δεν είναι στημένες, θα βρεθούν ευνουχισμένες από δυνατότητες και εκφράσεις σκέψης ή δράσης. Χωρίς εμάς δεν θα υπάρξει αποτέλεσμα στην προσπάθεια για την δημιουργία ενός ισχυρού Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος. Όσοι δεν το αντιληφθούν έγκαιρα θα μείνουν εγκλωβισμένοι, αποπροσανατολισμένοι και καθηλωμένοι σε
αναποτελεσματικές μορφές αγώνα. Θύματα των "εθνικοφρόνων" της εκάστοτε εξουσίας ή των μηχανισμών καταστολής του συστήματος.

Όλη η Αλήθεια για τον Ιούλιο του '74

Δύο ντοκουμέντα:

Η ομιλία του Μακαρίου στο Συμβούλιο Ασφαλείας του Ο.Η.Ε., με την οποία κάλεσε την Τουρκία να επέμβει και μία αναφορά Αξιωματικών τον Νοέμβριο του 1974, που αποδεικνύει ότι η Ελλάς μόνο άοπλη δεν ήταν...

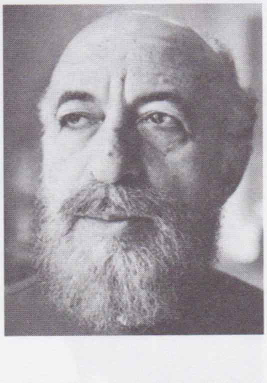

Τον Ιούλιο του 1974 οι Τούρκοι εισβάλλουν στην Κύπρο. Δημιουργούν ένα προγεφύρωμα γύρω από την Κυρήνεια και κατέχουν μόλις το 3% της Νήσου. Ο Κίσινγκερ πιέζει και μας εξαπατά. Ξεγελά τους ισχυρούς των Αθηνών ότι οι Τούρκοι θα αποχωρήσουν. Τις ίδιες ημέρες ο Μακάριος (που κάποιοι σήμερα θεωρούν ήρωα...) ζητά από την Τουρκία να εισβάλει στην Κύπρο. Στην Αθήνα εκατοντάδες χιλιάδες λαού υποδέχονται με κεριά τον Καραμανλή σαν «σωτήρα» την ίδια στιγμή που ο Αττίλας ετοιμάζεται για το δεύτερο και τρίτο κύμα της επιθέσεώς του. Ο φάκελος της Κύπρου ποτέ δεν άνοιξε και το παραμύθι για τα άδεια κιβώτια με τα όπλα, που κατασκεύασαν οι παρακρατικοί μηχανισμοί, εξακολουθεί μέχρι σήμερα να γίνεται πιστευτό. Στην πραγματικότητα το 1974 η Ελλάδα είχε απόλυτη υπεροπλία απέναντι στην Τουρκία και αυτό που είναι αλήθεια είναι ότι η προδοσία έγινε όχι έξω, αλλά μέσα από τις πύλες της πατρίδος μας. Τριαντατρία χρόνια προπαγάνδας της μεταπολιτευτικής δημοκρατίας έχουν παγιώσει κάποιες αντιλήψεις, που εμφανίζονται σαν ιστορικά δεδομένα και αναμφισβήτητα... γεγονότα! Όπως, ότι η Ελλάδα ήταν ανίκανη να αντιμετωπίσει το θέρος του 1974 μια στρατιωτική αναμέτρηση με την Τουρκία. Όπως, ότι οι προδότες του Έθνους εκείνη την τραγική περίοδο υπήρξαν οι Αξιωματικοί του στρατιωτικού καθεστώτος, οι οποίοι μεθόδευσαν την ανατροπή του... "αθώου καθ' όλα Μακαρίου."

Το πόσο αθώος υπήρξε ο Μακάριος φαίνεται από το παρακάτω κείμενο (ΟΙ ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΣΕΙΣ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ), που περιέχει τα πλέον χαρακτηριστικά αποσπάσματα της ομιλίας του στον Ο.Η.Ε.:

Η Ομιλία του Μακάριου στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ στις 19/7/1974 Μία μέρα πριν την τουρκική εισβολή στην Κύπρο:

«...Τα όσα συμβαίνουν στην Κύπρο, από την περασμένη Δευτέρα το πρωί, είναι μία πραγματική τραγωδία. Το στρατιωτικό καθεστώς της Ελλάδας παραβίασε κατάφωρα την ανεξαρτησία της Κύπρου. Χωρίς ίχνος σεβασμού για τα δημοκρατικά δικαιώματα του κυπριακού λαού, χωρίς ίχνος σεβασμού για την ανεξαρτησία και την κυριαρχία της Δημοκρατίας της Κύπρου, η ελληνική χούντα επεξέτεινε τη δικτατορία στο κυπριακό έδαφος. Είναι γεγονός, ότι εδώ και λίγο καιρό η πρόθεσή τους είχε γίνει φανερή. Ο κυπριακός λαός είχε την αίσθηση, εδώ και πολύ καιρό, ότι ετοιμαζόταν πραξικόπημα από την ελληνική χούντα, και η αίσθηση αυτή έγινε ακόμα εντονότερη τις τελευταίες εβδομάδες, όταν η τρομοκρατική οργάνωση

"ΕΟΚΑ Β", υποκινούμενη από την Αθήνα, πολλαπλασίασε τις βιαιότητές της... Θεώρησα αναγκαίο να στείλω μία επιστολή στον πρόεδρο της Ελλάδας, στρατηγό Γκιζίκη, ζητώντας του να δώσει εντολή για την κατάπαυση της βίας και της αιματοχυσίας και για τη διάλυση της "ΕΟΚΑ Β". Επίσης, τού ζήτησα να ανακληθούν οι Έλληνες της κυπριακής εθνοφρουράς, προσθέτοντας ότι σκοπεύω να μειώσω την αριθμητική δύναμη του σώματος αυτού και να το μεταφέρω σε κρατικό όργανο. Είχα την εντύπωση, ότι το καθεστώς των Αθηνών δεν επιθυμούσε τη μείωση των μελών της εθνοφρουράς, ούτε, βέβαια, την απομάκρυνση των Ελλήνων αξιωματικών. **Ακολούθως, με επισκέφθηκε ο Έλληνας πρεσβευτής στην Κύπρο, κατόπιν εντολής της κυβερνήσεώς του, για να μου εξηγήσει, ότι η αριθμητική μείωση των μελών της εθνοφρουράς ή η αποχώρηση των Ελλήνων αξιωματικών θα οδηγούσαν στην εξασθένιση της κυπριακής άμυνας, σε περίπτωση τουρκικού κινδύνου. Αυτό το επιχείρημα, παρόλο που φαινόταν λογικό, δεν ήταν καθόλου πειστικό, διότι γνώριζα, ότι πίσω από αυτό εκρύβοντο άλλα συμφέροντα. Απάντησα ότι, όπως έδειχναν να εξελίσσονται τα πράγματα, θεωρούσα τον τουρκικό κίνδυνο πιο ασήμαντο από τον ελληνικό. Και, όπως αποδείχθηκε, οι φόβοι μου ήσαν δικαιολογημένοι...**

Στις 15 Ιουλίου, ημέρα Δευτέρα έφθασα στο γραφείο μου, στο προεδρικό μέγαρο. Μισή ώρα αργότερα ακούσθηκαν οι πρώτοι πυροβολισμοί. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα οι πυροβολισμοί πολλαπλασιάσθηκαν, και ένα μέλος της προεδρικής φρουράς με πληροφόρησε ότι τεθωρακισμένα άρματα και οχήματα είχαν περάσει την έξω πύλη και βρίσκοντο ήδη στο προαύλιο του προεδρικού μεγάρου, που εσείετο από τους βομβαρδισμούς. Σύντομα η κατάσταση έγινε κρίσιμη... Όταν πλέον βρέθηκα στην περιοχή της Πάφου, απέστειλα ραδιοφωνικό μήνυμα στο λαό από έναν τοπικό ραδιοφωνικό σταθμό, πληροφορώντας τον ότι είμαι ζωντανός και ότι θα αγωνισθώ μαζί του ενάντια στη δικτατορία, που προσπαθεί να επιβάλει το ελληνικό καθεστώς.

Είμαι ευγνώμων στη βρετανική κυβέρνηση, που μου χορήγησε ελικόπτερο, το οποίο με μετέφερε από την Πάφο στις βρετανικές βάσεις, και αεροπλάνο από τις βάσεις στο Λονδίνο, μέσω Μάλτας...

Όταν έφθασα στο Λονδίνο, πληροφορήθηκα το περιεχόμενο της ομιλίας του εκπροσώπου της ελληνικής χούντας στα Ηνωμένα Έθνη. Εξεπλάγην, με τον τρόπο που προσπαθούν να εξαπατήσουν την παγκόσμια κοινή γνώμη. Χωρίς καν να κοκκινίζει από ντροπή, η ελληνική χούντα προσπαθεί να απλοποιήσει την κατάσταση, ισχυριζόμενη ότι δεν έχει ανάμειξη στην ένοπλη επίθεση και ότι οι εξελίξεις των τελευταίων ημερών αποτελούν ενδοκοινοτική υπόθεση των Ελληνοκυπρίων. Δεν νομίζω ότι υπάρχουν άνθρωποι, που πιστεύουν τους ισχυρισμούς αυτούς. **Το πραξικόπημα δεν έγινε υπό συνθήκες τέτοιες, που να το καθιστούν εσωτερικό ελληνοκυπριακό ζήτημα. Πρόκειται σαφώς για εισβολή εκ των έξω, μαζί με κατάφωρη παραβίαση της ανεξαρτησίας και της κυριαρχίας της Δημοκρατίας της Κύπρου...**

Εάν δεχθούμε πως το πραξικόπημα δεν έγινε από Έλληνες αξιωματικούς, πώς εξηγούνται οι νυκτερινές πτήσεις των ελληνικών αεροσκαφών, που μετέφεραν στην Κύπρο προσωπικό με πολιτικά και επέστρεφαν με νεκρούς και πληγωμένους; Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία, ότι το πραξικόπημα οργανώθηκε από την ελληνική χούντα και εκτελέστηκε από αξιωματικούς και στρατιώτες της ελληνικής δύναμης στην Κύπρο. Άλλωστε, όλος ο παγκόσμιος τύπος περιέγραψε το πραξικόπημα ακριβώς έτσι...

> *Στην πραγματικότητα το 1974 η Ελλάδα είχε απόλυτη υπεροπλία απέναντι στην Τουρκία και αυτό που είναι αλήθεια είναι ότι η προδοσία έγινε όχι έξω, αλλά μέσα από τις πύλες της πατρίδος μας.*

Μετά το πραξικόπημα, οι πράκτορες του ελληνικού καθεστώτος στην Κύπρο διόρισαν πρόεδρο έναν πασίγνωστο κακοποιό, το Νίκο Σαμψών, ο οποίος, με τη σειρά του, διόρισε υπουργούς γνωστά κακοποιά στοιχεία και οπαδούς της τρομοκρατικής οργάνωσης "ΕΟΚΑ Β". Μπορεί να ισχυρίζονται μερικοί ότι όσα συνέβησαν στην Κύπρο αποτελούν επανάσταση, και ότι η νέα κυβέρνηση σχηματίστηκε με βάση τον επαναστατικό νόμο. Κάτι τέτοιο δεν ισχύει. Δεν υπήρξε επανάσταση στην Κύπρο, που θα μπορούσε να θεωρηθεί εσωτερική υπόθεση. Υπήρξε

εισβολή, που παραβίασε την ανεξαρτησία και την κυριαρχία της Κυπριακής Δημοκρατίας. Και η εισβολή συνεχίζεται, και θα συνεχίζεται όσο θα υπάρχουν Έλληνες αξιωματικοί στην Κύπρο... Καλώ τα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας να καταβάλουν κάθε δυνατή προσπάθεια, ώστε να τεθεί ένα τέλος στην αφύσικη αυτή κατάσταση, που δημιουργήθηκε με το πραξικόπημα των Αθηνών. Καλώ το Συμβούλιο Ασφαλείας να κάνει χρήση όλων των τρόπων και μέσων που διαθέτει, ώστε να αποκατασταθούν χωρίς καθυστέρηση η συνταγματική τάξη και τα δημοκρατικά δικαιώματα του λαού της Κύπρου. **Όπως ανέφερα ήδη, τα γεγονότα της Κύπρου δεν αποτελούν εσωτερική υπόθεση των Ελληνοκυπρίων. Αφορούν και επηρεάζουν και τους Τουρκοκυπρίους. Το πραξικόπημα της ελληνικής χούντας αποτελεί εισβολή, και οι συνέπειές του πλήττουν ολόκληρο τον κυπριακό λαό, Έλληνες και Τούρκους...»**

Δεν είναι καθόλου δύσκολο να διαπιστώσει κανείς ότι με την ομιλία του αυτή ο Μακάριος, που θεωρείται και... ήρωας(!), καλούσε ουσιαστικά τους Τούρκους να επέμβουν στρατιωτικά στην Κύπρο!

Ήταν άοπλη η Ελλάς τον Ιούλιο του 1974;

Απαντώντας στα περί προδοσίας των Αξιωματικών του στρατιωτικού καθεστώτος στο εθνικό ζήτημα της Κύπρου, ομάδα αξιωματικών έκανε αναφορά στην Ελληνική Δικαιοσύνη στις αρχές του Νοεμβρίου 1974. Από την αναφορά αυτή προκύπτει ότι η Ελλάς μπορούσε να συντρίψει την Τουρκία... και αυτό δεν έγινε για «άλλους» λόγους, που γνωρίζουν πολύ καλά οι κατέχοντες την εξουσία της χώρας από το 1974 μέχρι σήμερα! Από την αναφορά αυτή ξεχωρίσαμε και σας παραθέτουμε:

«...Μετά την ενέργειαν κατά του Μακαρίου, ο Αρχηγός Των Ενόπλων Δυνάμεων Στρατηγός Γρηγόριος Μπονάνος, προειδοποιήθη και ενημερώθη αρκούντως δια την επικειμένην Τουρκικήν εισβολήν... Παρά ταύτα το Αρχηγείον Ενόπλων Δυνάμεων, ηγνόησε την προειδοποίησιν και δεν ενίσχυσε την Κυπριακήν Εθνοφρουράν κατά το πενθήμερον 15 έως 20 Ιουλίου και ΕΔΕΧΘΗ ΤΗΝ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ 700 εμπείρων ανδρών της ΕΛΔΥΚ την 18 έως 19 Ιουλίου 1974 υπό απείρων κληρωτών αγνοούντων και τας τοπικάς Κυπριακάς συνθήκας...

Ιδία πρωτοβουλία των Ελληνο - κυπριακών μονάδων Κυρηνείας επλήγη το πρώτον κύμα της τουρκικής αποβάσεως, με αποτέλεσμα οι Τούρκοι να έχουν 2.000 - 3.000 νεκρούς και τραυματίας...

Την 21.7.1974 ημέραν Κυριακήν, συνήλθε υπό την Προεδρίαν του Προέδρου της Δημοκρατίας κ. Γκιζίκη το Συμβούλιον Εθνικής Ασφαλείας της Χώρας. Η Ηγεσία του Έθνους κατά τας στιγμάς εκείνας. Συμμετέσχον οι κ.κ. Γκιζίκης, Ανδρουτσόπουλος, Μπονάνος, Γαλατσάνος, Αραπάκης, Παπανικολάου και ο Ταξίαρχος τότε κ. Δημήτριος Ιωαννίδης.

Ενημερώθησαν:

α) Υπό του Αρχηγού, Αντιναυάρχου κ. Αραπάκη ειπόντες: "Ευρίσκομαι προ των ακτών της Κυρηνείας με ΔΥΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ (τσέπης Γερμανικά) εξωπλισμένα δια 14 τορπιλλών - πυραύλων έκαστον. Έχω τα 11 τουρκικά πλοία της αποβάσεως εις τα περισκόπια και τα σκόπευτρα. Λογικώς και μαθηματικώς δεν δύναται να εκφύγη ουδέν τουρκικόν πλοίον. (Κυβερνήται των υποβρυχίων γνωστοί πλωτάρχαι του πολεμικού ναυτικού.) Έχω λάβει πρόνοιαν και δια τον υπόλοιπον τουρκικόν στόλον."

β) Υπό του Αρχηγού Αεροπορίας κ. Παπανικολάου ειπόντος: "Τα Φάντομ ευρίσκονται εις την Κρήτην και φέρουν βόμβας - πυραύλους εκ των οποίων δεν δύναται να γλυτώσουν τα τουρκικά πλοία."

ΔΥΟ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ:

Ο Τούρκοι δεν είχον μέσα ανασχέσεως ούτε των δύο υποβρυχίων ούτε των Ελληνικών Φάντομς ΔΙΟΤΙ:

α) Τα εν λόγω υποβρύχια πλέοντα εις βάθος 200 μέτρων και με 21 - 22 μίλια ωριαίως υπό την επιφάνειαν της θαλάσσης - κοινόν μυστικόν - δεν δύνανται να επισημανθούν υπό των τουρκικών αντιτορπιλλικών - καταστροφέων. Διότι τα ηχοληπτικά όργανα αυτών μετά την ταχύτητα των 18 μιλίων ΔΕΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ.

β) Οι Τούρκοι εστερούντο Φάντομς και ΟΥΔΕΝ ΕΤΕΡΟΝ ΜΕΣΟΝ ΑΝΑΣΧΕΣΕΩΣ των Ελληνικών Φάντομς διέθετον.

γ) Υπό του Αρχηγού Στρατού κ. Γαλατσάνου ειπόντος: "εις τον Έβρο είμεθα έτοιμοι δια βολάς πυροβολικού. Η άμυνα αυτού είναι πλήρως και μαθηματικώς εξησφαλισμένη. Οι Τούρκοι δεν δύνανται να περάσουν"...

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΑΓΗ της Ηγεσίας του Έθνους: "κ. Αραπάκη την πρωϊαν της Δευτέρας 22.7.1974 ότε θέλει αρχίσει η κυρία απόβασις των Τούρκων, βυθίσατε τα προ του λιμένος Κυρηνείας ευρισκόμενα εις συγκέντρωσιν, τουρκικά αποβατικά και λοιπά σκάφη του εχθρού. Κύριε Παπανικολάου κατά την αυτήν ώραν αποστείλατε εξ (6) Φάντομς από Κρήτην εις Κυρήνειαν (διάρκεια πτήσεως Κρήτη - Κύπρος 9') και πλήξατε τα τουρκικά σκάφη. Κύριε Γαλατσάνε αρχίσατε βολάς πυροβολικού εις Εβρον δι' αντιπερισπασμόν. ΟΧΙ ΑΛΛΗ ΕΠΙΘΕΤΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ κατά του τουρκικού εδάφους. Κύριε Μπονάνε εποπτεύσατε την εκτέλεσιν των διαταγών".

11) Μετά ταύτα ελύθη η συνεδρίασις του Έθνους ΧΩΡΙΣ ΟΥΔΕΜΙΑΝ ΔΙΑΤΑΓΗΝ ΝΑ ΑΛΛΑΞΗ.

Την πρωϊαν της Δευτέρας 22.7.1974:

α) Ο κ. Αραπάκης διέταξε ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΣ ΤΑ ΔΥΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΟΥΝ εκ Κύπρου καταλειπόντα τον εχθρόν ελεύθερον και ανενόχλητον να πραγματοποιήση την στρατιωτικώς αστείαν απόβασίν του.

β) Ο κ. Παπανικολάου εσταμάτησε τα 6 Φάντομς εις την Κρήτην, με αποτέλεσμα αι Ελληνο - κυπριακαί δυνάμεις να σφυροκοπώνται ανελέητα υπό της απαιδεύτου τουρκικής αεροπορίας και λοιπά λέγων απευθυνόμενος και προς κατωτέρους, αξιωματικούς "πώς να στείλω Φάντομς, οι Βούλγαροι είναι έτοιμοι να μας επιτεθούν, έχουν συγκεντρωθή εις τα σύνορα, θα πάθωμε συμφορά." Ενώ τούτο ήτο απολύτως ανακριβές.

γ) Ο κ. Γαλατσάνος δεν επέτρεψε τας βολάς πυροβολικού.

δ) Ο κ. Μπονάνος συνετόνισε τας ενεργείας των τριών Αρχηγών των Επιτελείων του δια να προληφθή Η ΠΛΗΡΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΘΥΣΙΩΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΙΚΩΝ ΕΙΣΒΟΛΩΝ. - 8 Νοεμβρίου 1974"

Μια Απάντηση

Υ.Γ.: Αξίζει τον κόπο να σχολιάσουμε την άποψη ηγετικού παράγοντος του τότε στρατιωτικού καθεστώτος, άποψη που διατυπώθηκε(από τους δημοσιογράφους ως δική του) στην εκπομπή «Φάκελοι» του Αλέξη Παπαχελά, ότι εάν ο Ελληνικός λαός μάθαινε όλη την αλήθεια για όσα έκανε η Δύση κατά της Ελλάδος το τραγικό εκείνο θέρος του 1974, τότε όλοι οι Έλληνες μπορεί και να γινόντουσαν κομμουνιστές... Κάποιοι φαίνεται αγνοούν ότι πέρα από την δογματικά αμερικανόφιλη θέση της αστικής δεξιάς και την κάποτε σοβιετόφιλη και σήμερα τίποτε θέση της αριστεράς, υπάρχει και κάτι άλλο: ο Αληθινός Εθνικισμός του Λαού.

Ένας εθνικισμός, που δεν έχει ανάγκη από προστάτες και που από αυτό που έχει πάνω απ' όλα ανάγκη είναι από την Αλήθεια και από μια Ηγεσία πραγματικά Εθνική. Τα έργα και οι ημέρες κατά της Ελλάδος των αμερικανοσιωνιστών δεν είναι βέβαιον ότι εάν απεκαλύπτετο θα τους έκαναν... και κομμουνιστές! Ίσως να τους έκαναν αυτό που έπρεπε πάντοτε να ήταν: Δηλαδή Αληθινοί Εθνικιστές!

[γράφει ο Σταύρος Καρεφυλλάκης]

ΟΛΑ Ή ΤΙΠΟΤΑ!

Εθνικισμός : Αίμα - Γη - Τιμή - Πίστη

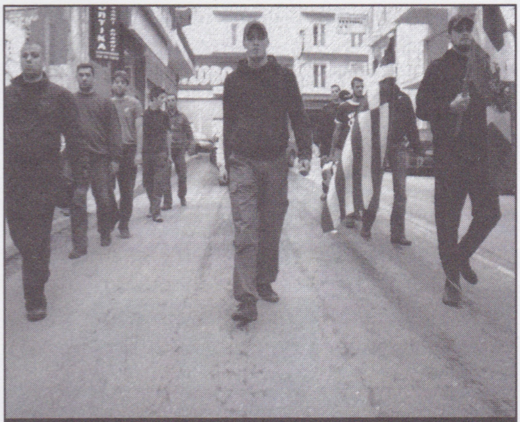
Η απάντηση στο ερώτημα ποιος είναι ο εθνικισμός του Χρυσαυγίτη, φαντάζει τόσο δύσκολη, όσο και εύκολη! Σίγουρα πάντως δεν είναι απλό να περιγράψεις με λίγα λόγια, την Κοσμοθεωρία και Βιοθεωρία του Χρυσαυγίτη. Εν τούτοις, θα προσπαθήσω μια ψηλάφηση της αιώνιας αυτής Ιδέας, πέρα από τις διάφορες παραφιλολογίες που αναπτύχθηκαν από την γνωστή φυλή που ελέγχει το σύστημα και από τους πληρωμένους διαμορφωτές της «κοινής γνώμης», ειδικά μετά την ήττα του Άξονος και την επικράτηση της τρισάθλιας εκείνης μπολσεβικικο-δημοκρατικής συμμαχίας. **Όμως όσο κι αν προσπάθησαν οι φορείς της παρακμής – επιζεί ακόμη εντός της Λευκής Φυλής το ένστικτο για Υγεία, Δύναμη, Ομορφιά, Πνευματικότητα !** Και εφόσον αυτό το ένστικτο παραμένει ζωντανό στη Γη των Πατέρων μας, η δύναμη του εθνικισμού θα παραμένει ακατάλυτη – έστω και ασυνείδητος. Στον συνειδητοποιημένο Χρυσαυγίτη όμως το ένστικτο γίνεται πραγματικότητα, έρχεται στην επιφάνεια της καθημερινότητας του και καταγράφεται στις πράξεις και στον τρόπο ζωής του βρίσκοντας διέξοδο στο παρόν. Και αυτό είναι που φοβάται το άθλιο σύστημα.

Ίσως ο εθνικισμός μας θα μπορούσε να εκφραστεί με 4 λέξεις…

Ίσως ο εθνικισμός μας θα μπορούσε να εκφραστεί με 4 λέξεις. **ΑΙΜΑ – ΓΗ – ΤΙΜΗ – ΠΙΣΤΗ.** Η προσωπική Τιμή, είναι η βάση της Ηθικής που καθορίζει και την Ηθική της Κοινότητος. Η Πίστη, είναι μια σημαντική πρακτική έκφραση και της προσωπικής Τιμής και του Καθήκοντος. Η Τιμή, προσδιορίζει την Πίστη στις διαχρονικές Αξίες του Εθνικοσοσιαλισμού και της Ζωής, αλλά και το καθήκον απέναντι στη Λαϊκή Κοινότητα. Ο εθνικισμός μας δεν σημαίνει καμιά φυλετική έχθρα – όπως οι διαστρεβλωτές και παραποιητές του υποστηρίζουν. Αυτό είναι κάτι πέρα και έξω από τη φιλοσοφία μας και μάλλον χαρακτηρίζει τους φιλελεύθερους καπιταλιστές αποικιοκράτες, που μάζευαν μαύρους δούλους τα λάθη των οποίων πληρώνουμε ακριβά σήμερα. Αυτό, για να πάψει μια για πάντα η παραφιλολογία του «κακού ρατσιστή» που δέρνει «κακόμοιρους» τριτοκοσμικούς και που αποτελεί μια αγαπημένη θεματολογία των επικριτών του εθνικισμού μας, των προπαγανδιστών του συστήματος, αλλά και

«Περιμένουμε για τον μεταγενέστερο θρίαμβο της Αλήθειας που διώκεται σήμερα: για τον Θρίαμβο κάτω από οποιοδήποτε όνομα, της μοναδικής Πίστεως στην Αρμονία με τους αιώνιους Νόμους της Υπάρξεως, της μοναδικής σύγχρονης Ιδέας, η οποία δεν είναι τίποτε άλλο, παρά η έκφραση αρχών τόσο παλαιών, όσο ο Ήλιος!»

Ο δικός μας εθνικισμός, παρουσιάζεται στους ευρωπαϊκούς λαούς ως η μοναδική εναλλακτική λύση για την αποφυγή της καταστρεπτικής ακρότητας των άθλιων συστημάτων της αστικής δημοκρατίας

των ανεγκέφαλων. Αντιθέτως από ότι ψευδώς λέει το σύστημα, ο Εθνικισμός, απλώς εκφράζει την επιθυμία για όλες τις Φυλές, να εργαστούν για την ευημερία και την ανάπτυξή τους, αλλά και την προάσπιση της Φυλετικής τους υποστάσεως- ώστε να συνεχίσουν να υπάρχουν ! Δεν θα γίνουμε ΠΟΤΕ οπαδοί μιας «ειρηνικής» γενοκτονίας της Φυλής μας, μέσω της φυλετικής αλλοιώσεως. Δεν θα βγάλουμε ΠΟΤΕ μόνοι μας τα μάτια μας, όσο κι αν το επιζητούν οι εχθροί της Φυλής μας και οι υποτακτικοί τους! **Δεν θα αρνηθούμε ΠΟΤΕ το δικαίωμα στη Διαφορετικότητά μας , στην Ύπαρξή μας! Η Φυλή μας είναι η σχέση μας, ο δεσμός μας με τη Φύση και τη Λαϊκή Κοινότητα. Ο συνδυασμός της Φυλής και της Τιμής, είναι ο εθνικισμός μας.**

Η Φυσική Τάξη του Δημιουργού

Ο εθνικισμός μας λοιπόν βασίζεται στην αγάπη προς το είδος, προς την Φυσική Τάξη του Δημιουργού - όχι στο μίσος. Ιδεολογίες μίσους είναι τα αντιανθρώπινα συστήματα που μας εξουσιάζουν και που μας καταστρέφουν, γεμάτα απέχθεια προς κάθε τι αυθεντικό, αληθινό και ιερό για μας! Ο Άριος Φυλετισμός σέβεται όλες τις Φυλετικές Ομάδες - ως μέρος του Φυσικού όλου. Και δεν είναι λίγες οι φορές που έγιναν και κάποιες συνεργασίες από λευκούς φυλετιστές με μαύρους μουσουλμάνους, οι οποίοι θέλουν να αναπτυχθούν και να προοδεύσουν επίσης, δίχως να χάσουν την φυλετική τους ιδιαιτερότητα και την πολιτιστική τους παράδοση. Όμως, τα ελεγχόμενα ΜΜΕ, σκοπίμως παραποιούν τις Φυλετικές ιδέες, δημιουργώντας την παραπλανητική εικόνα του δήθεν «βίαιου νεοναζί», με συνέπεια την διαιώνιση των αισχρών μύθων του συστήματος - αλλά και τον πλουτισμό της βιομηχανίας του θεάματος...

Λέγεται επίσης, από τους ανίδεους, ότι οι Χρυσαυγίτες είναι... εθνικοσιαλιστές άρα είναι «φασίστες» ή «ακροδεξιοί»! Πρώτα, πρώτα, ο Εθνικοσοσιαλισμός αρνείται τον τεχνητό διαχωρισμό του Εθνοφυλετικού Σώματος της Λαϊκής Κοινότητος σε «δεξιούς» και «αριστερούς». Έννοιες που ξεπεράστηκαν από την ίδια την ιστορική πραγματικότητα - αν ποτέ σήμαιναν κάτι ουσιαστικό... Ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν μπορεί να περιοριστεί σε τόσο στενά και στενόμυαλα πλαίσια, επειδή το Επαναστατικό του Όραμα ξεπερνά τα ψεύτικα στερεότυπα του «παραδοσιακού» πολιτικού φάσματος. Ο Φασισμός είναι το πολιτικό σύστημα του Benito Mussolini. Φασισμός και Εθνικοσοσιαλισμός έχουν πολλά κοινά, αλλά και ουσιαστικές διαφορές ! Οι Φασίστες πιστεύουν στην υπεροχή του Κράτους και της προσαρμογής όλων σε μια άκαμπτη τεχνητή κοινωνική τάξη. Ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι η εκδήλωση και η εφαρμογή των Νόμων της Φύσεως στο πολιτικό πεδίο, ενώ η Λαϊκή Κοινότητα, η ΦΥΛΗ, βρίσκεται σαφώς πάνω από το όποιο Κράτος.

Ο Επαναστατικός Εθνικισμός

Ο δικός μας επαναστατικός εθνικισμός, απαιτεί να αποκτήσει ο κόσμος άρα και η πατρίδα μας τη φυσική του ισορροπία που είναι απαραίτητη για να συνεχίσουν όλα τα είδη να εξελίσσονται αρμονικά. Είναι η λύση για την φυσική μας επιβίωση και την βιολογική μας ύπαρξή (μια ματιά στους αριθμούς πληθυσμιακής σύνθεσης του πλανήτη αρκεί για να σοκάρει και τους πιο δύσπιστους για το πού οδηγούμαστε με μαθηματική ακρίβεια - όχι απλώς ως Έλληνες, αλλά και ως Λευκή Φυλή στο σύνολο!). **Δεν έχουμε καμία σχέση με τους γραφικούς πατριδοκάπηλους ψευδοπατριώτες με μπόλικη γαρνιτούρα ορθοδοξίας, που άντε και πήραμε τα άρματα να μπούμε στην Αγιά Σοφιά, με «άδεια κεφάλια» χωρίς καμία ιδεολογία χωρίς αξίες και γνώση της καταγωγής μας και του προορισμού μας. Θα μπορούσε να πει κάποιος πως ο δικός μας εθνικισμός είναι μια «θρησκεία» Αριας Πνευματικότητος.** Είναι η έκφραση του Άριου Παγανισμού μας - που όμως (και ευτυχώς) δεν έχει σχέση με τις ακατάσχετες

αστειότητες αναρχο – ψευτοδωδεκαθεϊστών και ψευτο – ειδωλολατρών της παράνοιας και του... διαστήματος! Δεν είναι μαιναδισμός και υποχθόνιος φανατισμός – όπως οι νεοπαγανιστές της συμφοράς που κάτω από τις χλαμύδες και τα πλαδαρά τους σώματα, φωλιάζει ο ίδιος ιουδαιοχριστιανικός ζηλωτισμός και τα σπέρματα της αναρχομπολσεβίκικης προϋπηρεσίας των περισσοτέρων εξ αυτών . Ο Εθνικιστικός παγανισμός, δεν είναι νεοχίππικος χομπισμός μικροαστών. Δεν έχει «ιερά» βιβλία και δόγματα. Εκφράζει την ανάγκη για αναζήτηση του Θείου, μέσω της Αριανικότητος και της συνειδητής κατανόησης των Νόμων της Φύσεως και των όσων έχουμε δημιουργήσει στο διάβα της Ιστορικής μας πορείας. Είναι η βαθύτερη έκφραση του Αρίου πεπρωμένου.

Η αντίληψη μας περί Έθνους

Στην αντίληψη μας περί έθνους, έχουμε την αμετακίνητη θέση ότι είναι απαραίτητο όχι μόνο να διατηρηθεί ο φυλετικός χαρακτήρας του Λαού, αλλά και με μέτρα ευγονικής πολιτικής, να βελτιώσει την ποιότητά του. Ο εθνοφυλετικός χαρακτήρας προσδιορίζει τον στόχο και την κατεύθυνση πρακτικής, τόσο για την κοινότητα, όσο και για το άτομο. Η ευγονία, αποτελεί ύψιστη βιοπολιτική προτεραιότητα του εθνικισμού μας. Το μέλλον της Φυλής δεν είναι δυνατόν να θυσιάζεται στο «τώρα», στο όνομα μιας αρρωστημένης ατομικιστικής εγωπάθειας, που αποτελεί μέχρι σήμερα κοινή δημοκρατική πράξη ! Ο εθνικισμός μας πρεσβεύει ότι η οδός της πραγματικής προόδου βρίσκεται στα καλύτερα μέλη της λαϊκής κοινότητος. Αυτό, αποτελεί κεντρικό σημείο αναφοράς κάθε Εθνοκοινοτικής Πολιτικής. Γι αυτό

> ***“Το μέλλον της Φυλής δεν είναι δυνατόν να θυσιάζεται στο «τώρα», στο όνομα μιας αρρωστημένης ατομικιστικής εγωπάθειας, που αποτελεί μέχρι σήμερα κοινή δημοκρατική πράξη ! Ο εθνικισμός μας πρεσβεύει ότι η οδός της πραγματικής προόδου βρίσκεται στα καλύτερα μέλη της λαϊκής κοινότητος.”***

και η μητρότητα αναβιβάζεται στο προνομιακό βάθρο που της αναλογεί, μακριά από ιουδαϊκούς «φεμινισμούς» με τους οποίους ο καπιταλισμός υπέσκαψε τα ψυχικά και φυσικά βάθρα της Οικογένειας και του Έθνους.

Το Σοσιαλιστικό στοιχείο του Εθνικισμού μας

Κατά συνέπεια, φτάνουμε στο σοσιαλιστικό στοιχείο του Εθνικισμού μας. Αυτό, δεν είναι ο μαρξιστικός σοσιαλισμός της κρατικής ιδιοκτησίας των

μέσων παραγωγής και διανομής (που ως σύστημα δεν είναι τίποτε παραπάνω από το σύστημα οργάνωσης των μυρμηγκιών) - που είναι το ίδιο απαράδεκτος όσο και ο αρπακτικός ατομικισμός του φιλελεύθερου κεφαλαιοκράτη (που ως σύστημα δεν είναι τίποτε άλλο από το νόμο της ζούγκλας σε οικονομικό επίπεδο). Αντ' αυτών, ο δικός μας εθνικισμός είναι το σύστημα που επιχειρεί την -όσο το ανθρωπίνως δυνατόν- δίκαιη κατανομή των καρπών του, στη λαϊκή κοινότητα. Οι κοινωνικές αδικίες της κεφαλαιοκρατίας είναι αυτές που ενθάρρυναν το μαρξισμό, ώστε να ισοπεδώσει με την ολέθρια και αντιανθρώπινη ψευδοφιλοσοφία του τις κοινωνίες στις οποίες επικράτησε. Ο δικός μας εθνικισμός, παρουσιάζεται στους ευρωπαϊκούς λαούς ως η μοναδική εναλλακτική λύση για την αποφυγή της καταστρεπτικής ακρότητας των άθλιων συστημάτων της αστικής δημοκρατίας (φιλελευθερισμού) και του μαρξιστικού ισοπεδωτισμού (κομμουνισμού). Στην προσπάθειά μου να αναλύσω τον Εθνικισμό του Χρυσαυγίτη τονίζω ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός, ως αληθινός Ιδεαλισμός, ταυτίζεται με τη Φύση και την βοηθάει στην εξελικτική της διαδικασία. Δέχεται ότι και τ' ανθρώπινα όντα είναι μέρος της

Φύσεως και υπάγονται στους Νόμους της. Όλες οι άλλες «φιλοσοφίες», «πεποιθήσεις», «ερμηνείες» ή «θρησκείες» (θρησκείες των όχλων - της Σκοτεινής Εποχής) που δέχονται το διαχωρισμό του ανθρώπου από τη Φύση, είναι απαράδεκτες για εμάς. Ο Θεμελιώδης ιδεαλιστικός στόχος του Εθνικοσοσιαλισμού είναι η προστασία της Φύσεως, ώστε αυτή να δημιουργήσει καλύτερα, πιο προηγμένα άτομα και κατά συνέπεια, έναν καλύτερο και πιο προηγμένο Πολιτισμό. Ως εκ τούτου, η Φυλή είναι η ίδια η Φύση ως έκφραση εξελίξεως στο ανθρώπινο πεδίο. Η ποικιλομορφία των Φυλών αποτελεί έκφραση της Θείας Δημιουργίας – Φύσεως. Κατά συνέπεια και η Λαϊκή Κοινότητα είναι μια έκφραση της Ανθρωπότητας μέσω της φυσικής διαδικασίας. Γι αυτό και επιθυμούμε την Διατήρηση της Φυσικής Τάξεως, και επομένως των Φυλών – πρωτίστως δε, της δικής μας Φυλής.

Οι υπόλοιπες πολιτικές θεωρίες, έχοντας άλλους στόχους και προτεραιότητες, καταστρέφουν τη φυλετική Λαϊκή Κοινότητα μέσω της δημιουργίας πολυφυλετικών και πολυ-«πολιτισμικών»(!) παρακμιακών κοινωνιών. **Αυτές οι Αξίες είναι η Ψυχή, το Ήθος και ο Χαρακτήρας του εθνικισμού μας.** Θα μπορούσαμε να πούμε πολλά περισσότερα για τη Φιλοσοφία του εθνικισμού μας στα μεγάλα ζητήματα της ανθρωπότητας, για τη Φύση του Εθνικοσοσιαλισμού, για τους Κώδικες της Ιδεολογίας, για το Πολιτικό του Σκέλος, για την Ιστορική του Αναδρομή, για την αντίληψή του για την Τέχνη, τη Θρησκεία, την Πολιτική, την Δικαιοσύνη, την Ελευθερία, για τον Τρόπο Ζωής, – μα πιστεύω ότι κάτι τέτοιο είναι αδύνατο σε μια τόσο γενική ανάλυση. Πάντως παρέθεσα τα βασικά στοιχεία της Κοσμοαντιλήψεως ενός Χρυσαυγίτη.

ΟΛΑ Ή ΤΙΠΟΤΑ!

Υπ' αυτήν τη μορφή, ο Εθνικισμός του Χρυσαυγίτη, δεν είναι μια πτυχή της Ζωής, αλλά το σύνολο της Ζωής, που φαίνεται από μια πτυχή! Είναι μια πλήρης και ουσιαστική τοποθέτηση: **ΟΛΑ Ή ΤΙΠΟΤΑ!** Αποτελεί μια αντίσταση σ' όλες τις τάσεις του εκφυλισμού, της αδυναμίας, της ασχήμιας, της αρρώστιας, του εκφυλισμού (φυσικού - πνευματικού – πολιτιστικού), της εκμετάλλευσης. **Στην πραγματικότητα, αποτελεί μια στάση Ζωής, έναν τρόπο Ζωής – ακόμα κι αν γίνεται ασυνειδήτως από τα άτομα. Ένα άτομο όμως δεν καλείται Χρυσαυγίτης, επειδή «υποστηρίζει» την Χρυσή Αυγή, ως αποτέλεσμα διανοητικής επικυρώσεως. Γεννιέται με μια ροπή προς τις αξίες εκείνες που αποτελούν τις θεμελιώδεις βάσεις της Κοσμοθεωρίας και Βιοθεωρίας μας, η ψυχή του ποθεί την εκπλήρωση ενός υγιούς σχεδίου ζωής – αυτός είναι ένας εν δυνάμει εθνικιστής Χρυσαυγίτης και στο πολιτικό πεδίο.**

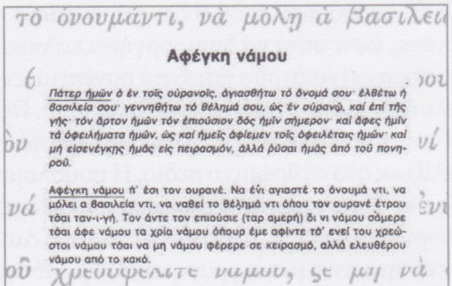
[γράφει ο Ν. Κορ.]

Πολλοί ήταν αυτοί που το επιχείρησαν πριν τους «πεφωτισμένους προοδευτικούς» καθηγητάδες» της... Ιστορίας, που θέλουν να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι οι σημερινοί Έλληνες δεν έχουν καμμία σχέση με τους Αρχαίους. Πριν από τον Λιάκο, την Ρεπούση, την Κουλούρη κλπ., υπήρχε ο Φλαμεράιερ και αρκετοί άλλοι... Ανάμεσα στα επιχειρήματα που χρησιμοποίησαν ήταν ότι και η Τσακώνικη διάλεκτος όπως και το όνομα Τσάκωνες είναι... σλαβικές(!) και αποδεικνύουν την φυλετική ταυτότητα των σημερινών Ελλήνων.

Η γλώσσα των Τσακώνων

Ο πρωτοπόρος φιλόλογος Villoison αναγνώρισε την καταγωγή από την Λακωνική της Τσακωνικής διαλέκτου στον πρόλογο της εκδοθείσης από αυτόν Ιλιάδος το... 1788! Στο ίδιο συμπέρασμα έφθασε και ο Ντεβίλ, που δημοσίευσε το 1866 στο Παρίσι την Γραμματική της Τσακωνικής διαλέκτου, καθώς και ο Γερμανός γλωσσολόγος Θαμπ το 1904. Επίσης, ο δικός μας πατέρας της Ελληνικής γλωσσολογίας Γ. Χατζηδάκης κατέληξε εις τα αυτά συμπεράσματα.

Τα Τσακώνικα (πολλά κοινά σημεία έχουν τα Τσακώνικα με τα Μανιάτικα) είναι επιβίωση της αρχαίας Λακωνικής και είναι το γλωσσικό εκείνο ιδίωμα, από αυτά που κρατούν από τις αρχαίες ελληνικές διαλέκτους, το οποίο έμεινε ζωντανό- δηλαδή ομιλούμενο- στον Ελλαδικό χώρο. (Εκτός του Ελλαδικού χώρου παρόμοιους δεσμούς έχουν η Ποντιακή, η Καππαδοκική και τα Ελληνικά της Νότιας Ιταλίας). Η σπανιότητα οφείλεται στο γεγονός ότι από τον 3ο αιώνα π.Χ. και εντεύθεν, όπως είναι γνωστό, επικράτησε στον ελληνικό κόσμο η Αλεξανδρινή ή Ελληνιστική Κοινή, που προήλθε από την Αττική διάλεκτο. Διάδοχός της ήταν η Μεσαιωνική ελληνική (6ος -18ος αι.) που εξελίχθηκε στη σημερινή Νέα Ελληνική. Έτσι, τα τσακώνικα θεωρούνται παραφθορά και εξέλιξη της αρχαίας Λακωνικής, αναμεμιγμένη με όλες τις επιρροές της ελληνικής γλώσσας κατά την εξέλιξή της μέχρι σήμερα. Ομιλείται στις περιοχές της Κυνουρίας όπου υπάρχει τσακώνικος πληθυσμός. Από τα υπάρχοντα στοιχεία φαίνεται ότι τα τσακώνικα μιλήθηκαν κατά το παρελθόν και εκτός των ορίων της σημερινής Τσακωνιάς, όπως, για παράδειγμα, στη γειτονική περιοχή της Λακωνίας, αλλά και στις τσακώνικες αποικίες. Η τελευταία εκτίμηση στηρίζεται στην πρόσφατη - σχετικά- αποκάλυψη ότι στα χωριά Βάτικα

Αφέγκη νάμου

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γεννηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Αφέγκη νάμου ή' έσι τον ουρανέ. Να ένι αγιαστέ το όνουμά ντι, να μόλει α βασιλεία ντι, να ναθεί το θέλημά ντι όπου τον ουρανέ έτρου τσαι ταν-ι-γή. Τον άντε τον επιούσιε (ταρ αμερή) δι νι νάμου σάμερε τσαι άφε νάμου τα χρία νάμου όπουρ έμε αφίντε τσ' ενεί του χρεώστοι νάμου τσαι να μη νάμου φέρερε σε κειρασμό, αλλά ελευθέρου νάμου από το κακό.

και Χαβουτσί, των ανατολικών παραλίων της θάλασσας του Μαρμαρά, όπου ήταν συγκεντρωμένοι Τσάκωνες, μέχρι του έτους 1924 τουλάχιστον ήταν σε χρήση τα τσακώνικα. Σήμερα, βέβαια, η χρήση αυτού του ιδιώματος έχει υποχωρήσει αισθητά. Υπολογίζεται ότι το μιλούν (από μέτρια έως καλά) έως και 2.000 κάτοικοι της Τσακωνιάς, που οι περισσότεροι είναι υπερήλικες. Αξίζει να σημειωθεί πως μέχρι το 1997 τα τσακώνικα διδάσκονταν

στο Γυμνάσιο του Τυρού από ντόπιους καθηγητές.

Τα κυριότερα γλωσσικά στοιχεία που αποδεικνύουν ότι η Τσακωνική έχει στενούς δεσμούς με την Αρχαία Λακωνική είναι:
α. Διατήρηση του δωρικού α εκεί που η Ιωνική είχε η (μάτηρ- μήτηρ).
β. Τροπή του σ σε δασεία, μεταξύ φωνηέντων, και αποκοπή του έπειτα.
γ. Τροπή του θ σε σ.
δ. Τροπή του τελικού ς σε ρ (ρωτακισμός) όταν ακολουθεί φωνήεν.
ε. Διπλή προφορά του υ σαν ου και ιου, ανάλογα με το ποιο σύμφωνο υπάρχει πριν το υ (κύων-κούε, λύκος-λιούκο).
ζ. Αποβολή του τελικού ς (τοίχο-τοίχος).

Ας σταθούμε ενδεικτικά σε δύο περιπτώσεις. Οι νέοι, και όχι μόνο, όταν προσφωνούσαν πρόσωπα που ενέπνεαν το σεβασμό, τους γονείς, τους συγγενείς, τους πρεσβύτερους, χρησιμοποιούσαν το πρόθεμα «λο», π.χ. έρχομαι λο πατέρα, ή τι κάνεις λο θείε; ή που είσαι λο; (χωρίς πρόθεμα). Κατά τον Λάζαρο Χαρακάκο, είναι το αρχαίο υπερθετικό του αγαθός, λώον, λώστος, το οποίο παρεφθάρει σε λο. Ήταν σε χρήση λοιπόν για να δείξει το σεβασμό προς τα άξια σεβασμού πρόσωπα. Η προσφώνηση «λο» χρησιμοποιείται και στην Μάνη και κυρίως στα χωριά της περιοχής του Γυθείου.
Η δεύτερη φράση που συναντάται στην καθομιλουμένη γλώσσα είναι το «έγινε άρατος». Χρησιμοποιείται για να δηλώσει πως κάποιος έγινε καπνός. Αλλά ας εμβαθύνουμε λίγο περισσότερο. Αν ρωτήσεις τους μεγαλύτερους σου απαντούν με την παραπάνω εξήγηση, χωρίς να ξέρουν ότι το άρατος είναι ο Άρατος, αρχιστράτηγος της Αχαϊκής Συμπολιτείας, όπου σε μάχες που δόθηκαν, με τους Σπαρτιάτες, αυτός και τα στρατεύματά του τρέπονταν σε φυγή, εξ ου και το έγινε άρατος. Όλα αυτά τα γεγονότα λάμβαναν χώρα το 262-222 π.Χ. Φανταζόμαστε τι εντύπωση θα είχε προκαλέσει τότε που διατηρήθηκε απ' τους γηγενείς κατοίκους. Η ίδια φράση «έγινε άρατος» χρησιμοποιείται και στην Μάνη και σε άλλες περιοχές της Πελοποννήσου.

Η τσακώνικη διάλεκτος θεωρείται από τις αρχαιότερες στον κόσμο. Η αρχαιότητα και η καταγωγή της διαλέκτου αποδείχθηκε και από τον μεγάλο Γερμανό φιλόλογο Μιχαήλ Δέφνερ (Ντονάουβερτ 1848 - Αθήνα 1934), που εγκαταστάθηκε στην Αθήνα το 1871 και έλαβε την ελληνική υπηκοότητα. Το επιστημονικό του έργο αναφέρεται κυρίως στη μελέτη της Τσακωνικής διαλέκτου, της οποίας απέδειξε την αρχαιότητα και την καταγωγή από την αρχαία λακωνική διάλεκτο. Δημοσίευσε την "Τσακώνικη Γραμματική" (Α' μέρος, Βερολίνο 1881. Το Β' μέρος δεν δημοσιεύθηκε ποτέ), πολλά άρθρα λαογραφικού και γλωσσολογικού περιεχομένου σχετικά με τους Τσάκωνες και την Τσακωνική και τέλος το "Λεξικό της Τσακώνικης Διαλέκτου" (Αθήνα 1923). Το "Λεξικό της Τραπεζουντιακής Διαλέκτου" που συνέταξε παραμένει ανέκδοτο.
Στην απογραφή του 1907 τα τσακωνικά δηλώθηκαν σαν κύρια γλώσσα από 823 άτομα. Σύμφωνα με πιο πρόσφατες αναφορές (1981 J. Werner) η Τσακωνική μιλιόταν το 1981 από 300 περίπου άτομα. Υπάρχουν ακόμα αναφορές για 2.000 υπερήλικους ομιλητές. Σήμερα η γλώσσα είναι υπό εξαφάνιση σύμφωνα με τον κατάλογο εξαφανιζόμενων γλωσσών της UNESCO. Ο χώρος που ενποπίζεται σήμερα η γλώσσα είναι κάποια χωριά στην Τσακωνιά στις πλαγιές του Πάρνωνα στην επαρχία Κυνουρίας του Νομού Αρκαδίας. Τα χωριά αυτά είναι ο Τυρός, τα Σαπουνακαΐικα, τα Μέλανα, ο Άγιος Ανδρέας, η Πραματευτή, η Βασκίνα, το Λιβάδι, η Σαμπατική, ο Πραστός, η Σίταινα και η Καστάνιτσα.
Στο παρελθόν τα τσακώνικα ομιλούνταν και σε γειτονικές περιοχές της Λακωνίας, αλλά και σε τσακώνικες αποικίες στη θάλασσα του Μαρμαρά.

«Σωτήριοι» λέγονται της εποχής ετούτης οι χρόνοι. Τι είν' όμως αυτό που τους δίνει σωτηρία; Η παρακμή ή του εαυτού μας η ασχήμια; –του ίδιου καθρέπτη οι δυο όψεις.
Γιατί η παρακμή δεν είναι ακάλεστη, αλλά την θύρα κρούει, με προσπάθεια από την οποία δεν ξεμένει πίσω κανείς, σε όποια εποχή κι αν έπνευσε, σε όποια εποχή κι αν πνέει.

**Λίγοι είναι πραγματικά οι Θεμελιωτές,
μα λίγοι είν' και οι Εμπρηστές.**

Και ναι, είναι προσπάθεια μεγάλη –γιατί προσπάθεια χρειάζονται οι νάνοι οι ανάξιοι για τα λαγούμια που ανοίγουν, κάτω στα θέμελα του θαυμαστού κάστρου των γιγάντων.
Σε καιρούς, σαν τους σημερινούς, σε δυο παράλληλες στράτες σκάβουν μ' έχθρα μεγάλη: η μια προς αυτούς τους γίγαντες θεμελιωτές και η άλλη προς κείνους τους εμπρηστές.
Έχθρα, στον καιρό που οι λέξεις δεν έχουν σημασία, σημαίνει πάντα άλλο. Σ' αυτούς μιλά για τον φθόνο και τον φόβο. Δυο αισθήματα για το μικρό τομάρι τους φτιαγμένα –δύναμη να δίνουν να κινούνται στις δυο παράλληλες τις στράτες.
Το πρώτο προς το παρελθόν και το δεύτερο, την παρακμή κρατώντας ισχυρή αιώνια.

Λίγοι είναι πραγματικά οι Θεμελιωτές, μα λίγοι είν' και οι Εμπρηστές.

Και μέσα σε όλα αυτά, και της μεγαλοστομίας οι δέσποτες. Κείνοι που προσβάλουν την δράση των λιγοστών. Κι αυτοί περνούν, απ' τις ίδιες στράτες με τους βραδύποδες φυλακισμένους.

Από την μια της δόξας της παλιάς οι τιμητές κι αρνητές της δράσης. Παραχαράκτες μονάχα –με του θεμελιώματος τα υλικά να συρράψουν πασχίζουν χλαίνη, στης πλαδαρής ψυχής τους τα μέτρα. Παράμερα αφήνοντας την ουσία γιατί δεν χωρά στα μίζερα κορμιά τους. Κι από την άλλη, οι άπραγοι, που και στα λόγια ακόμα δείχνουν της ψυχής τους την πενία. Της ψυχής τους, της θνητής, που δεν έχει Πνεύμα με τα αληθινά του πάθη, αθάνατη να χτίσει. Μα η ανομία τους η πιο μεγάλη είναι η επιθυμία να φτάσουν οι μωροί οι νάνοι, ολοένα την πλάτη σκύβοντας, την σκιά του Εμπρηστή.

Λίγοι είναι πραγματικά οι Θεμελιωτές,
μα λίγοι είν' και οι Εμπρηστές.

Μα με φωνή τρομερή και άηχη μας κράζουν:

«Δε θέλουμε να μας λυπούνται οι χειρότεροι εχθροί μας, ούτε κι εκείνοι πού από καρδιάς μας αγαπούμε»(1).

Συ πίστη φωτιά, προαιώνια Γνώση, που τους καις την σάρκα, μεγάλη γίνε. Φούντωσε απ' της Ψυχής τους την άσβεστη θράκα, και Πυρπολητής του κόσμου γίνε.

Και τότε στο πυρωμένο σου άρμα, 'συ Ήλιε φωτεινέ κι αρματωμένε, μόνος καυχήσου: Η μεγάλη μέρα ξαναήλθε! Παλιέ καιρέ, στερνή η θύμηση σου!

(1) FRIEDRICH NIETZSCHE –Τάδε έφη Ζαρατούστρα
Για τον Πόλεμο και τους Πολεμιστές.

Σε νόμους αυστηρούς υποτάχτηκαν κι άλλοι λαοί κι έσκυψαν κάτω από το μαστίγιο. Λαοί που τα ονόματά τους ξέχασε κι η Ιστορία.

Στρατούς πανίσχυρους συγκρότησαν και άλλοι που κάτω από το πάτημά τους άλλοι λαοί υπέφεραν το ζυγό της τυραννίας. Κι εκείνοι ξεχάστηκαν. Όμως οι Σπαρτιάτες, κλειδωμένοι σε μια νησίδα Ελληνικής γης, κατάφεραν το ξεχωριστό. Υιοθετώντας το πνεύμα της αυτόβουλης θυσίας του Εγώ προς χάριν του Εμείς, κι ανεβάζοντας το πνεύμα τους σε ανώτερες πνευματικές σφαίρες, βάζοντας κανόνες στα θέλω της σαρκός, προσδίδοντάς της ταυτοχρόνως ισόθεη λατρεία, άγγιξαν την ουτοπία της πλήρους ελευθερίας.

Εκεί που άλλοι λαοί και φύλα έζησαν μπλεγμένοι στο υλικό κουκούλι τους, οι Σπαρτιάτες ξεπετάχτηκαν ισόθεοι, πάνω από την ομορφιά, πάνω από τον πλούτο και το εμπόριο, κι ανέβηκαν πάνω από την τέχνη του Ωραίου στην τέχνη της Ύπαρξης.

Πώς αυτός ο λάκκος των δαιμόνων – θεών ανέδειξε τους θεομένους άνδρες και γυναίκες που παρέδιδαν τη ζωή τους στην πόλη, με αντάλλαγμα μια έντιμη ζωή κι έναν ωραίο θάνατο, παραμένει ένα μυστήριο που δεν μπορούν να εξηγήσουν ούτε οι αυστηροί νόμοι που εύκολα καταργούνται στο πέρασμα του χρόνου, ούτε η σκληρή εξουσιαστική δομή που επίσης ανατρέπεται.

Ποιος άραγε ήταν αυτός ο Λακεδαίμων, δαίμων της κοίλης γης, που ίδρυσε την πόλη-στρατόπεδο που θα ζήλευε ο πιο οργανωμένος σύγχρονος στρατός;

Η ίδρυση

Οι απαρχές του Λακεδαιμονίου Πολιτισμού εντοπίζονται στην περίοδο των Μινύων με το εξαιρετικά υψηλό πολιτισμικό τους επίπεδο που καταστράφηκε αργότερα από κατακλυσμό. Η μνήμη των ανθρώπων μεταφέρει πως ο ιδρυτής της Λακεδαίμονος, ήταν ο Λακεδαίμων, γιος του Διός και της νύμφης Ταϋγέτης, μιας από τις Πλειάδες. Η Ταϋγέτη ήταν σύντροφος της Αρτέμιδος στο κυνήγι στο όρος που πήρε το όνομά της.

Ο Λακεδαίμων νυμφεύθηκε την Σπάρτη, κόρη του Ευρώτα και της Κλητής, και μαζί απέκτησαν τον Αμύκλα, ιδρυτή της ιερής πόλεως των Αμυκλών, την Ευρυδίκη και την Ασίνη. Ο Ευρώτας, αφού πραγματοποίησε αποστραγγιστικά έργα στην πεδιάδα, οδηγώντας τα νερά στη θάλασσα, έδωσε το όνομά του στο ποτάμι που σχηματίστηκε. Πατέρας του Ευρώτα ήταν ο Λέλεξ, πρώτος βασιλιάς της Λακωνίας, για τον οποίο λέγεται ότι ήταν «γιος του χώματος», αυτόχθονος, γεννήθηκε δηλαδή από το χώμα, σε εποχές που οι θεοί είχαν αποχωρήσει και το Σύμπαν εκινείτο ανάποδα. Οι συμπαντικές αυτές περίοδοι αναστολής της εξελίξεως των ουρανίων σωμάτων, επιφέρουν μεγάλες και δραματικές αλλαγές. Σε ανάλογη περίοδο γεννήθηκε και ο Δευκαλίων, γιος του Προμηθέα και επιζήσας του κατακλυσμού και ο Κέκροπας, πρώτος βασιλιάς της Αθήνας...

Η θρησκεία

Στις Αμύκλες οι Λακεδαιμόνιοι τιμούσαν τον Απόλλωνα και τον τοπικό ήρωα Υάκινθο, γονιμικό θεό, πιθανώς μινωικής προελεύσεως. Όπως και στους Δελφούς ο ηλιακός κατακτητής χθονιοκτόνος και δρακοκτόνος Απόλλων κατέκτησε τον παλαιό θεό, και ο τύμβος του

[της Ε. Χ. Παππά]

Η ΣΠΑΡΤΗ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

...η γη των ελεύθερων ανθρώπων...

Τι είναι οι Σπαρτιάτες; Ποιες ήσαν οι συνθήκες που ανέδειξαν αυτή τη φυλετική ομάδα των Ελλήνων σε έναν από τους δυο πόλους του αρχαίου κόσμου;

Σημαίνει κάτι σήμερα το παράδειγμα του Σπαρτιατικού τρόπου ζωής; Ποια είναι εκείνη η θεϊκή ευλογία ή παραξενιά που κατατάσσει τον Σπαρτιάτη στους μοναχικούς μπροστάρηδες, τους ωραίους τρελούς αυτού του κόσμου που με τις ιδιομορφίες και τις εκρήξεις τους προχωρούν τη ρόδα της Ιστορίας προς τη δική τους θέληση;

χθονίου Υακίνθου ενσωματώθηκε στο ναό του ηλιακού Απόλλωνος. Προς τιμήν του εορτάζονταν με το τέλος της Ανοίξεως κατά τον σπαρτιατικό μήνα Φλιάσιο (σελήνη Μαΐου), ή στα μέσα του καλοκαιριού κατά τον μήνα Υακίνθιο (σελήνη Ιουλίου), τα Υακίνθια.

Σημαντικές εορτές ήσαν οι Γυμνοπαιδιές, μεγάλη ανά έτος εορτή των σπαρτιατοπαίδων προς τιμήν των θεών Απόλλωνος Πυθαέως, Αρτέμιδος, και Λητούς και ίσως του Διονύσου.

Κατά τον επώνυμο μήνα Καρνείο (σελήνη Αυγούστου) εορτάζονταν ανά τετραετία με θυσίες και αγώνες **τα εννεαήμερα «Κάρνεια»** ή «Καρνεία», μια πολεμική και μυητική εορτή, υπό την φροντίδα ιδιαίτερου ομίλου άγαμων νεαρών θρησκευτών που ονομάζονταν «Καρνεάται», αφιερωμένη στους Θεούς Κάρνο ή Κάρνειο (δηλαδή κριό, πρόκειται επομένως για προ-δωρική γονιμική θεότητα), τον Απόλλωνα «Καρνείο» και το θεό Διόνυσο.

Τα Υακίνθια εορτάζοντο με το τέλος της Ανοίξεως κατά τον σπαρτιατικό μήνα Φλιάσιο (σελήνη Μαΐου), ή στα μέσα του καλοκαιριού κατά τον μήνα Υακίνθιο (σελήνη Ιουλίου). Η αδελφή του Απόλλωνος, Άρτεμις, ετιμάτο επίσης στις Αμύκλες όπου και το μνημειώδες αρχαϊκό άγαλμά της.

Το πολιτικό σύστημα

Σύμφωνα με τον Πλούταρχο πριν τον Λυκούργο η Λακεδαίμων σπαρασσόταν από πολιτικές έριδες που κατέληγαν σε συχνές αλλαγές πολιτευμάτων, κινούμενη μεταξύ των άκρων της δημοκρατίας και της τυραννίδος. Αναρχία και δικτατορία εναλλάσσονταν, ο πλουτισμός των ολίγων ήταν άμετρος και ο χαρακτήρας της πόλεως ήταν μάλλον κοσμοπολίτικος.

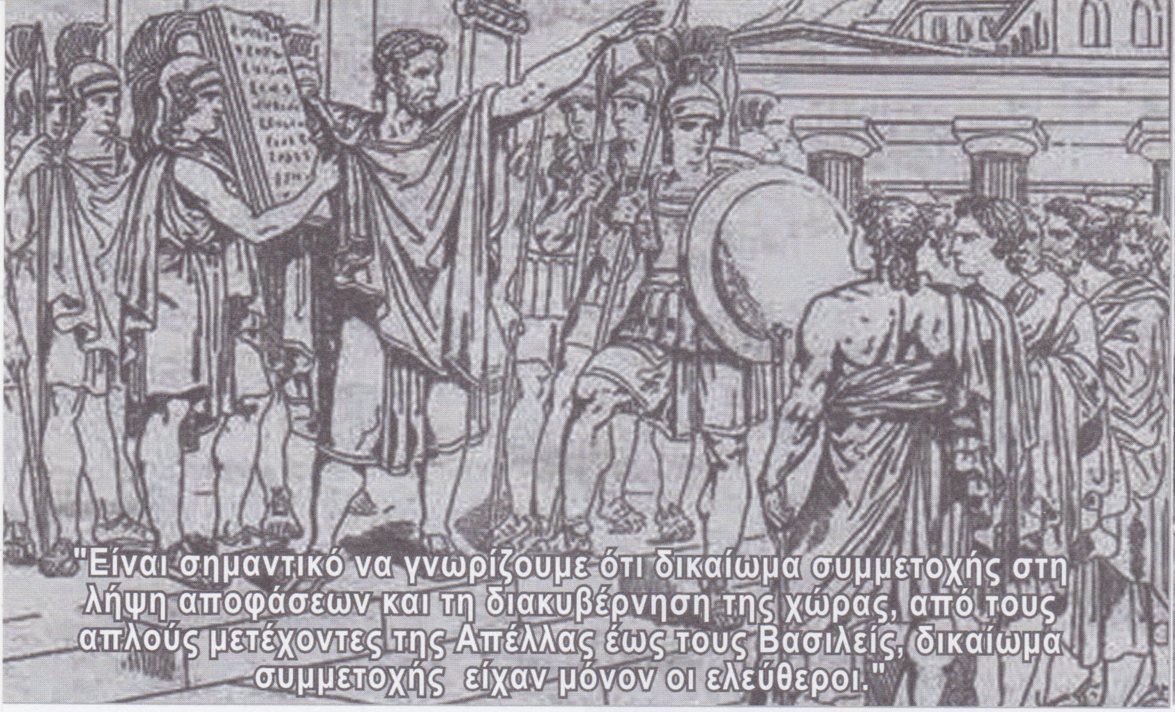
Η θέσπιση από τον Λυκούργο του σώματος της Γερουσίας, αποτελούμενης από 28 πολίτες άνω των 60 ετών, θεμελίωσε την κοινωνική και πολιτική σταθερότητα.

Το σώμα των πέντε Εφόρων εκλεγόμενο από τη Γερουσία, τη δημιουργία του οποίου ο Πλούταρχος τοποθετεί 130 χρόνια μετά το θάνατο του Λυκούργου, αντιπροσώπευε την εκτελεστική εξουσία και αντικατέστησε επί της ουσίας τους βασιλείς οι οποίοι κατά τον Αριστοτέλη κατέληξαν να είναι «κληρονομικοί στρατηγοί».

Η βουλή των Σπαρτιατών, η Απέλλα, στην οποία συμμετείχαν σύσσωμοι οι πολίτες, επικύρωνε ή απέρριπτε δια βοής τις προτάσεις της Γερουσίας. Ως εκ τούτου ο ρόλος της ήταν μάλλον συμβολικός. Είναι σημαντικό να γνωρίζουμε ότι δικαίωμα συμμετοχής στη λήψη αποφάσεων και τη διακυβέρνηση της χώρας, από τους απλούς μετέχοντες της Απέλλας έως τους Βασιλείς, δικαίωμα συμμετοχής είχαν μόνον οι ελεύθεροι. Η θέσπιση της συμμετοχής των φυλετικά, κοινωνικά και παιδευτικά «Ομοίων» διασφάλιζε την ομοιογένεια και αρμονία και εξασφάλιζε στο κράτος τη δυνατότητα να λαμβάνονται αποφάσεις σύμφωνα με το συμφέρον του συνόλου.

Ο νομοθέτης Λυκούργος

Η συνήθης συζήτηση για το αν ο Λυκούργος υπήρξε ή όχι, είναι το ίδιο ανούσια και εκ του πονηρού όπως

αυτή για το αν υπήρξε ο Όμηρος, ή ο Ιάσων, ή Ζευς. Για όσους αναρωτιούνται, πιστεύω στην φυσική ύπαρξή τους. Κάνοντας αυτήν την παραδοχή, υποστηρίζω ότι σημασία έχει πως ο Λυκούργος, ποιών το έργον του Λύκου-Απόλλωνος-Φωτός, θεμελίωσε την Λακωνική Πολιτεία, το πολίτευμα των Ελεύθερων ανθρώπων.

Ο Λυκούργος ανήκε στη γενιά των Ηρακλειδών, ανθρώπων ανωτέρων, ταγμένων να αναστήσουν το προκατακλυσμιαίο μεγαλείο. Γιος του βασιλιά Εύμενου, ταξίδεψε στην Κρήτη και από εκεί στην Ασία, την Αίγυπτο και τη Λιβύη, την Ισπανία και την Ινδία. Σε κάθε χώρα που επισκέφθηκε, σπούδασε τον πολιτισμό της, την ιστορία της και το σύνταγμά της. **Μετά από πολλά χρόνια, ο Λυκούργος επέστρεψε στην Ελλάδα και επισκέφθηκε τους Δελφούς για να ρωτήσει το μαντείο εάν οι νόμοι που είχε σχεδιάσει να εφαρμόσει στην Σπάρτη ήταν σωστοί και έλαβε την συγκατάθεση του με την απάντηση ότι ήταν "περισσότερο Θεός παρά άνθρωπος".**

Για να πείσει τους Σπαρτιάτες να δεχθούν τους νόμους του οι οποίοι απαιτούσαν μεγάλες θυσίες, ο Λυκούργος ανέθρεψε δύο μικρά σκυλάκια, το ένα μέσα στο σπίτι με διάφορες τροφές και το άλλο έξω στο κυνήγι. Στη συνέχεια κάλεσε τον λαό και τους έδειξε ότι το αγύμναστο σκυλί ήταν τελείως ανίκανο. Οι νόμοι του συνάντησαν σφοδρή αντίδραση από την άρχουσα τάξη που προσπάθησε μάλιστα να τον δολοφονήσει.

Όταν τελικά οι νόμοι του έγιναν δεκτοί, έβαλε τους Σπαρτιάτες να ορκισθούν, ότι δεν θα τους αλλάξουν μέχρις ότου γυρίσει.

Δεν επέστρεψε ξανά, αλλά πέθανε στερώντας τον εαυτό του από τροφή και νερό, έναν τρόπο θανάτου που φαίνεται ότι ακολούθησε ένας άλλος μεγάλος Λάκων, ο καθηγητής Δημήτριος Λιαντίνης.

Ο Λυκούργος παρέδωσε στους Λακεδαιμονίους μία πλήρη νομοθεσία και έναν ανώτερο κώδικα πολιτικού και κοινωνικού έθους, πολύ διάφορο και πολύ πληρέστερο από όσα διέσωσαν η ιστορικοί της κλασικής και ύστερης αρχαιότητος με την γνωστή μορφή της «Ρήτρας».

Η πραγματική νομοθεσία του Λυκούργου, υπήρξε ταυτόχρονη της ιδρύσεως της πεδινής Σπάρτης και ήταν εκτενέστατη και γραπτή, σε χρόνους πολύ αρχαιότερους από την υποτιθέμενη άφιξη της γραφής «εξ ανατολών», τον 8ο αιώνα. Η νομοθεσία αυτή όμως, όπως και τα άλλα ντοκουμέντα της λαμπρής περιόδου των Λακεδαιμονίων, όσο και της απώτατης ιστορίας τους, κατεστράφησαν κατά την αρχαϊκή εποχή αλλά και κατά τη

χριστιανική κατάκτηση.

Από τους τομείς που κάλυψε η νομοθεσία του Λυκούργου θα σταθούμε σε δυο λιγότερο γνωστούς απ' ό,τι για παράδειγμα η παιδεία και το πολεμικό ήθος, που όμως θεωρούμε ιδιαίτερα σημαντικούς για την κατανόηση του χαρακτήρα της Σπάρτης: την ευγονική και τον πλούτο.

Ευγονική

Οι νόμοι που θέσπισε ο Λυκούργος σχετικά με την ευγονία, θα έκαναν τους σημερινούς προμάχους των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αριστερούς και χριστιανούς, να διαρρήξουν τα ιμάτιά τους από τον αποτροπιασμό. **Με τους νόμους του ενθάρρυνε την ένωση καλογυμνασμένων νέων, ανδρών και γυναικών, ώστε να γεννιούνται εύρωστα παιδιά στο σώμα και ρωμαλέα στο πνεύμα.** Θέσπισε μάλιστα ως ηλικία γάμου το εικοστό έως και το εικοστό πέμπτο έτος της ηλικίας όταν οι νέοι βρίσκονταν «εν ακμαίς των σωμάτων», όταν ήσαν γεμάτοι σφρίγος, ώστε να εξυπηρετείται η ευγονία. Νόμους σαν αυτούς εφήρμοσε και ο Αδόλφος Χίτλερ, ώστε να επιτύχει τη δημιουργία σωματικά και πνευματικά υγιών Γερμανών. Αρκεί κανείς να δει φωτογραφίες εποχής για να διαπιστώσει πως σε λίγα μόλις χρόνια οι ασθενικοί, χλωμοί νέοι της κραιπάλης του Μεσοπολέμου, μέσα από την κοινή ζωή της Χιτλερικής Νεολαίας, την ζωή στο ύπαιθρο, τη σωματική άσκηση και την πνευματική αναβάπτιση στα νάματα, τις αξίες και τις αρχές του Αρχαίου Ανθρώπου, έδωσαν τη θέση τους στα νέα αγόρια και κορίτσια που έχτισαν μια δυνατή και υγιή Γερμανία και θυσιάστηκαν ηρωικά γι' αυτήν. Μια Γερμανία που αν δεν τη φθονούσε ο αιώνιος Εβραίος, θα αναγεννούσε ολόκληρη την Ευρώπη, και βέβαια την Ελλάδα.

Είναι αποκαλυπτικό αυτό που είχε εκμυστηρευτεί ο ίδιος ο Αδόλφος Χίτλερ στον Στρατηγό Leon Degrelle, το γυιο που θα ήθελε να έχει, όπως χαρακτηριστικά έλεγε. Όταν ο Degrelle σε μια συζήτησή τους τον ερώτησε σχετικά, εκείνος, ο «Λύκος» όπως ήταν το όνομά του στον εσωτερικό του κύκλο, απάντησε ότι αισθάνεται ότι είναι Έλλην...

Ο πλούτος

Στην σπαρτιατική κοινωνία, αντίθετα με όσα ίσχυαν στις άλλες πόλεις και ισχύουν ως σήμερα στις δημοκρατίες, ο πλούτος δεν είχε καμία αξία ούτε κοινωνικό αντίκρυσμα εφόσον ο πολίτης είχε τη δυνατότητα να εκπληρώνει τις υποχρεώσεις του ελευθέρου πολίτου, δηλαδή να συνεισφέρει στα κοινά συσσίτια και να διαθέτει την πολεμική εξάρτησή του. Όπως αναφέρει χαρακτηριστικά ο Ξενοφών, ο Λυκούργος «ου μιμησάμενος τας άλλας πόλεις, αλλά και εναντία γνους ταις πλείσταις, προέχουσαν ευδαιμονία την πατρίδα επέδειξεν».

Χαρακτηριστική είναι η ακόλουθη φράση που αποδίδει ο Πλούταρχος στον βασιλιά της Σπάρτης, Αγησίλαο. Όταν κάποιος τον ρώτησε σε τι ωφέλησαν τη Σπάρτη οι νόμοι του Λυκούργου, εκείνος απάντησε: «Στην περιφρόνηση των ηδονών».

Ας σταθούμε για λίγο στη φράση αυτή. Για τον Σπαρτιάτη, οι ηδονές δεν είναι ένα έργο του πονηρού που οφείλει να αντιπαλέψει ως ίσος προς ίσον ή ακόμη και ως αδύναμος άνθρωπος που για να αντισταθεί έχει ανάγκη της θεϊκής συνδρομής, όπως συμβαίνει με τον Χριστιανισμό. Στη Λυκούργεια-Λακωνική κοσμοθέαση, ο άνθρωπος ανεβαίνει μεγαλειώδης πάνω από τις ηδονές, περιφρονώντας τες. Γίνεται κύριος του εαυτού του, γίνεται θεός.

Η αναζήτηση της Ιστορίας της Σπάρτης και των Λακεδαιμονίων, των λαμπροφόρων θεών της γης, ας μας οδηγήσει στην εσωτερική αναζήτηση των δικών μας προσωπικών και συλλογικών αξιών και προτύπων.

[του ΔΕΙΜΟΚΡΑΤΗ]

ΣΠΑΡΤΗ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΟ ΑΙΜΑ

Η Σπάρτη κατέχει επαξίως, ήδη από την βαθειά αρχαιότητα, μία δεσπόζουσα θέση στο Πάνθεον των Πολεμιστών και των Ηρώων. Αυτήν την τόσο συκοφαντημένη και διαβεβλημένη από τους οπαδούς του κοινοβουλευτικού εκτρώματος Πολιτεία, οφείλουμε σήμερα να την αναδείξουμε και να την εξυψώσουμε ως τον πιο γνήσιο αδάμαντα του Αρχαίου Ελληνικού Ήθους και Αρετής.

Σ' αυτήν, καθώς και στους άντρες και στις γυναίκες που εξέθρεψε μέσα στα σπλάγχνα της, οφείλει ο Ελληνισμός και ο σημερινός ευρωπαϊκός κόσμος ένα μεγάλο μέρος της ελευθερίας και του πολιτισμού του. Χρέος μας ακλόνητο να διασώσουμε και να μεταλαμπαδεύσουμε στις επόμενες γενιές τις Αιώνιες Αξίες που διήπαν την Δωρική Λακωνία και αυτές να επαναφέρουμε στον σύγχρονο κόσμο, κρατώντας τις ψηλά, ανέγγιχτες από τον βούρκο και την δυσωδία του σήμερα...

Μέσα απ' αυτή την ευσύνοπτη μελέτη θα επιχειρήσουμε να προσεγγίσουμε μία πτυχή της Σπαρτιατικής κοσμοθεωρίας, πτυχή που δεν είναι άλλη από την βαθύτατη πίστη των αρχαίων Σπαρτιατών σε αυτά που λέμε «καθαρότητα του αίματος» και «αξία της Φυλής».

Η εθνική-φυλετική κοινωνία της Σπάρτης

Σύμφωνα με τους μύθους, οι αρχαίοι Σπαρτιάτες ήσαν απόγονοι του Ηρακλή, οι λεγόμενοι «Ηρακλείδες» που κατά τα Γεωμετρικά χρόνια επανήλθαν στην πατρογονική γη της Λακωνίας, απ' όπου είχαν εκδιωχθεί νωρίτερα από τους βασιλείς των Μυκηνών. Όταν λοιπόν οι απόγονοι του Ηρακλή έφθασαν στην Πελοπόννησο από το στενό της Ναυπάκτου, την κατέκτησαν και την διαίρεσαν με κλήρους. Έτσι, στην Αργολίδα εγκαταστάθηκε ο Τήμενος, στη Μεσσηνία ο Κρεσφόντης και στη Λακωνία οι δίδυμοι γιοι του αποθανόντος αδελφού τους Αριστοδήμου, Ευρυσθένης και Προκλής.

Παρ' όλο που στις τρεις αυτές περιοχές εγκαταστάθηκαν κάτοικοι του ίδιου φύλου, δεν άργησαν να εκραγούν πόλεμοι μεταξύ τους. Όσον αφορά αυτή καθαυτή την Σπάρτη, η πόλη κτίσθηκε στην δυτική όχθη του ποταμού Ευρώτα, στη Λακωνία και ουσιαστικά αποτελούσε συνοικισμό πέντε κωμών: της Κυνόσουρας, της Πιτάνης, της Δύμης, των Λιμνών και της Μεσσηνίας. Οι Σπαρτιάτες διαιρούνταν σε τρεις φυλές -τους Δυμάνες, τους Υλλείς και τους Παμφύλους- και σε 27 φατρίες.

Ήδη από την πρώιμη εμφάνιση της Σπαρτιατικής κοινωνίας, διαμορφώθηκε στους πολίτες της η βαθειά συνείδηση της ιδιαίτερης φυλετικής τους καταγωγής και η ξεχωριστή αποστολή τους, η εκπλήρωση της οποίας θα χάραζε ανεξίτηλα τον ρου της Ελληνικής και Παγκόσμιας Ιστορίας. Πρω-

Σπάρτη...

Η προφορά και μόνο του ονόματος της Δωρικής Πολιτείας του Ευρώτα, φέρνει στο νου μνήμες ανάμεικτες με συναισθήματα, που όμοιά τους καμιά άλλη πόλη του αρχαίου κόσμου δεν μπορεί να προκαλέσει. Αν δεν είχαμε επαρκείς και απειράριθμες αποδείξεις για την ύπαρξη και την δράση αυτής της αρχαίας κοινωνίας, θα την κατατάσσαμε στη σφαίρα του Μύθου πιότερο, παρά στο στερέωμα της Ιστορίας...

τεύον στοιχείο για τους αρχαίους Σπαρτιάτες αποτελούσε το Καθαρό Αίμα: η υγιής και φυσιολογική αυτή αντίληψη, σύμφωνα με την οποία η διατήρηση των βιολογικών γνωρισμάτων μιας φυλής αποτελεί προϋπόθεση κάθε ανθρώπινης δημιουργίας, κάθε είδους ψυχικής και πνευματικής αρετής.

Ως «Σπαρτιάτης πολίτης» ή «όμοιος» νοείτο μόνο όποιος είχε γεννηθεί αρτιμελής και υγιής, από Σπαρτιάτες γονείς (κάτι αντίστοιχο με τον Αθηναίο πολίτη), είχε περάσει με επιτυχία τα στάδια της σπαρτιατικής αγωγής και είχε εκλεγεί για να μετέχει στα συσσίτια. Εν συνεχεία, για να διατηρήσει την σπαρτιατική του ιθαγένεια, έπρεπε να είναι σε θέση να συνεισφέρει μια συγκεκριμένη ποσότητα ενός προϊόντος στο συσσίτιο, γι' αυτό άλλωστε και κάθε Σπαρτιάτης ήταν κύριος μιας ίσα κατανεμημένης καλλιεργήσιμης γης, την οποία βεβαίως καλλιεργούσαν οι είλωτες.

Ο ύψιστος σκοπός της Οικογένειας

Η Ιδέα της οικογένειας είχε τεράστια αξία για τους αρχαίους Σπαρτιάτες, όπως άλλωστε και για τον κάτοικο κάθε ελληνικής πόλης των αρχαίων χρόνων. Ο άγαμος βίος εθεωρείτο ανώμαλος, αντικανονικός και παρασιτικός και γι' αυτό οι άγαμοι δεν καταλάμβαναν δημόσια αξιώματα ή υφίσταντο και ποινές. Ο Πλάτων, στην «Πολιτεία» του (όπου αποτυπώνεται συν τοις άλλοις ο δεδομένος θαυμασμός του για την λακωνική πολιτειακή οργάνωση) καθώς και στους «Νόμους», υπογραμμίζει την ιερή σημασία του γάμου, ο οποίος πρέπει να θεωρείται «ιερός» και σε καμμία περίπτωση να μην είναι χαλαρός. Γαμήλιοι θεοί (προστάτες του γάμου) ήσαν για τους Σπαρτιάτες ο Ζευς, η Ήρα, η Άρτεμις και ο εξειδικευμένος προς τούτο Υμέναιος.

Σκοπός της σαρκικής ένωσης του ζεύγους ήταν η δημιουργία απογόνων και ως εκ τούτου η διαιώνιση του Δωρικού αίματος. Γι' αυτό και η λεγόμενη «ομοφυλοφιλία» αποτελούσε ένα θανάσιμο αμάρτημα, όχι με την έννοια τη χριστιανική, αλλά με αυτήν της «ύβρεως» που διαπράττεται κατά την τέλεση αυτής της παρά φύσιν επαφής ενάντια σε κάθε Φυσικό Νόμο.

Νομοθετήματα υπέρ των ποινικών διώξεων, έως και θανατικών ποινών σε όσους καθ' υποψίαν τελούσαν «ομοφυλοφιλικές» πράξεις είχαν θεσπιστεί από τον Λυκούργο, όπως αποδεικνύεται από αρχαία κείμενα του Ξενοφώντος («Λακεδαιμονίων Πολιτεία» ΙΙ, 13), του Πλουτάρχου («Βίοι Παράλληλοι, Λυκούργος XVII, 4), του Μαξίμου του Τύριου («Διαλέξεις» 20.8de), του Αιλιανού («Ποικίλη Ιστορία» ΙΙΙ, 12) κ.ά.

Γυναίκα και Μητρότητα

Η Γυναίκα, ως φορέας κάλλους, συζυγικής αφοσίωσης και μητρότητας, καταλάμβανε εξέχουσα τιμητική θέση στην αρχαία Σπάρτη. **Η Σπάρτη ήταν η μοναδική μεταξύ των ελληνικών πόλεων που παρείχε δημόσια εκπαίδευση για τα θηλυκά μέλη της κοινότητας.** Κι αυτό, σε αντίθεση με την πόλη των Αθηνών-πρότυπο της δημοκρατίας-όπου οι εκεί γυναίκες δεν είχαν πρόσβαση στο κρατικό σύστημα επιμόρφωσης, δεν είχαν δικαίωμα να κατέχουν ή να διαχει-

ρίζονται ατομική περιουσία, ούτε βεβαίως την οικογενειακή.

Οι Σπαρτιάτισσες γυναίκες εκπαιδεύονταν όπως τα αγόρια, αν και, στις περισσότερες δραστηριότητες, ξεχωριστά απ' αυτά. Διδάσκονταν γραφή και ανάγνωση και γυμνάζονταν και αυτές γυμνές και αλειμμένες με λάδι -όπως γυμνές ή ημίγυμνες μπορούσαν να κυκλοφορούν στην πόλη ανενόχλητες, συνήθεια πρωτόγνωρη για τα δεδομένα άλλων ελληνικών πόλεων εκείνης της εποχής.

Όλες αυτές οι ελευθερίες εξέφραζαν ένα είδος αναγνώρισης προς την γυναίκα, για την μοναδική ιδιότητά της να κυοφορεί στα σπλάγχνα της την νέα ζωή, τους αυριανούς πολεμιστές, τις αυριανές συζύγους και μητέρες της Σπαρτιατικής Πολιτείας. Η τεκνοποιΐα αποτελούσε θεμελιώδη ιδεολογικό παράγοντα για τους Λακεδαιμονίους, κι αυτό φαίνεται κι από μερικά ακόμη στοιχεία. Κατ' αρχήν, οι ποινές που επιβάλλονταν σε όσους άνδρες δεν παντρεύονταν εντός των θεσπισμένων ηλικιακών ορίων, και οι οποίες προέβλεπαν εκτός των άλλων και την τελετουργική ταπείνωση και εξευτελισμό τους εκ μέρους των γυναικών.

Ένα άλλο στοιχείο, είναι μία μακάβρια ίσως, πλην χαρακτηριστική τιμή που επεφύλασσε στις γυναίκες το Σπαρτιατικό κράτος: για τις Σπαρτιάτισσες που πέθαιναν κατά τον τοκετό, προβλεπόταν η τιμή της αναγραφής του ονόματός τους στον τάφο τους, κατ' εξαίρεση του γενικού κανόνα για άντρες και γυναίκες, που απαγόρευε την αναγραφή ονόματος στους τάφους. Η μητρότητα εξυψωνόταν έτσι στο ηρωικό

> "Η καθοριστική σημασία που είχε η αναγκαιότητα υπεράσπισης του φυλετικού χαρακτήρα της Λακωνικής Πολιτείας, φαίνεται και από το γεγονός ότι, αντιστοίχως προς το μέτρο της ξενηλασίας, καθίστατο εξαιρετικά δύσκολη και η έξοδος από την πόλη-κράτος, καθώς και η διαμονή σε άλλους τόπους των πολιτών της."

πεδίο, που σήμαινε ό,τι για τον άντρα ο ένδοξος θάνατος στη μάχη.

Τα ευγονικά μέτρα της αρχαίας Σπάρτης

Κριτήριο για την σαρκική ένωση δύο νέων αντιθέτου φύλου ήταν η υγιής σωματική κατάσταση, καθώς και η ψυχοπνευματική διαύγεια. Γι' αυτό και δεν επιτρεπόταν σε σωματικώς πάσχοντες ή ψυχικώς νοσούντες να δημιουργήσουν απογόνους. Οι νέοι που θα έρχονταν σε επαφή θα έπρεπε να πληρούν όλες τις προϋποθέσεις εύρωστων και αρτιμελών ατόμων, κάτι που εξασφαλιζόταν με την δια βίου εκγύμναση και σκληραγώγησή τους, από την παιδική κιόλας ηλικία. Τα προληπτικά αυτά μέτρα στόχευαν στην αποτροπή γέννησης «ελαττωματικού» παιδιού, κάτι που αποτελεί μια μορφή παντοτινής καταδίκης απέναντι σε μια ανθρώπινη ζωή που σε τίποτα δεν ευθύνεται γι' αυτό.

Άλλωστε, προορισμός του κάθε Σπαρτιάτη από την γέννησή του, ήταν να υπηρετεί την Πολιτεία. Και η αγωγή που λάμβανε αποσκοπούσε στην προετοιμασία του γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό. Όταν ένα αγόρι

ερχόταν στην ζωή, ο πατέρας του είχε την υποχρέωση να το στείλει για επιθεώρηση, σε έναν χώρο ο οποίος ονομαζόταν «Λέσχη». Το νεογέννητο εξεταζόταν από τα γηραιότερα μέλη της φυλής ώστε να διαπιστωθεί η ευρωστία και η αρτιμέλειά του και να επιτραπεί στους γονείς του να το αναθρέψουν. Σε αντίθετη περίπτωση, το εγκατέλειπαν στους Αποθέτες, στον Ταΰγετο, κοντά στον Καιάδα, προκειμένου να αναλάβει την περαιτέρω πορεία του η θεά Τύχη.

Φυσικά και δεν ισχύει η εσφαλμένη εντύπωση ότι τα καχεκτικά και δύσμορφα νεογέννητα θανατώνονταν (αυτή είναι μια εντέχνως διαδεδομένη φήμη από τους αρχαίους κιόλας αντιπάλους της Σπάρτης, από κανένα όμως αρχαίο κείμενο δεν επιβεβαιώνεται η ισχύς της). Σκοπός της εγκατάλειψης αυτών των νεογέννητων σε συγκεκριμένο σημείο ήταν να τα βρει κάποιος διερχόμενος, συνήθως περίοικος ή είλωτας, και να τα αναθρέψει, εκτός όμως του λακωνικού γένους.

Άλλη συνήθεια της Αρχαίας Σπάρτης που φαντάζει πρωτόγνωρη για τον δικό μας, ηθικιστικό και ανατολίτικο στη βάση του τρόπο σκέψης, ήταν και η ικανότητα που είχε η γυναίκα, να είναι κυρία σε πάνω από ένα σπίτια. Αυτή την δυνατότητα της την έδινε η παντελής απουσία νομικού πλαισίου για την μοιχεία. Έτσι, αν κάποιος Σπαρτιάτης δεν είχε απογόνους, μπορούσε να «δανειστεί» τη σύζυγο ενός άλλου Σπαρτιάτη (ή και το αντίστροφο), με σκοπό την απόκτηση νόμιμων απογόνων, ώστε να μη χαθεί η γενιά του (της).

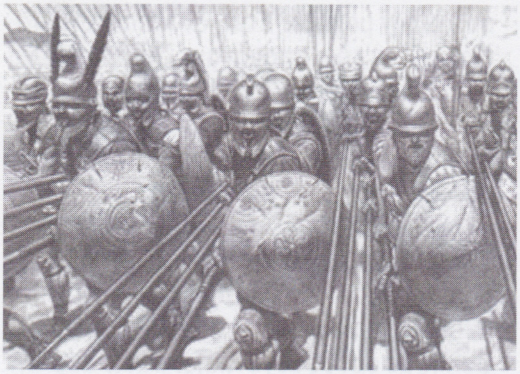
Οι συνήθειες αυτές, αφενός της εγκατάλειψης του καχεκτικού νεογέννητου, αφετέρου της προτεραιότητας της Σπαρτιατικής κοινωνίας που έθετε την διαιώνιση της φυλής με όρους ευγονικής, πάνω από την ατομικότητα, έκανε τους Σπαρτιάτες να μοιάζουν στα μάτια των υπολοίπων Ελλήνων ως μια κοινωνία «σκληρή», γυναικοκρατούμενη και ακόλαστη, χωρίς τους αυστηρούς κανόνες που επικρατούσαν στον υπόλοιπο ελληνικό κόσμο.

Ωστόσο τα παραπάνω μέτρα, για να έχουν θεσπιστεί με φυσικά-ευγονικά κριτήρια, είχαν μια λογική. Υπαγορεύονταν από την αναγκαιότητα να διατηρηθεί ακμαία η ράτσα, έστω κι αν αυτό απαιτούσε κάποιες θυσίες...

Ξενηλασίες

Όπως γνωρίζουμε από τα διασωθέντα κείμενα της Αρχαιότητας, ο θεσμός της φιλοξενίας αποτελούσε γνώρισμα ολόκληρου του ελληνικού κόσμου, όπως φυσικά και των Σπαρτιατών. Ως ξένοι θεωρούνταν οι Έλληνες που προέρχονταν από άλλες πόλεις-κράτη και όχι βέβαια οι αλλόφυλοι-αλλοεθνείς, στους οποίους αποδιδόταν ο χαρακτηρισμός του βαρβάρου. Μάλιστα όμνυαν και όρκο προς τον Ξένιο Δία. Όταν όμως οι Σπαρτιάτες διαπίστωσαν ότι το μέτρο αυτό ενείχε κινδύνους αλλοίωσης της φυσιογνωμίας, των ηθών και των εθίμων της Λακωνικής Πολιτείας, άρχισαν να εφαρμόζουν την αρχή της ξενηλασίας, δηλαδή της απαγόρευση φιλοξενίας στην πόλη τους, παρά μόνον για ορισμένα άτομα, για ελάχιστο χρονικό διάστημα και υπό πολύ ειδικές προϋποθέσεις.

Ο Ξενοφών, στην «Λακεδαιμονίων Πολιτεία» του (14, 4) μας εξηγεί το σκεπτικό χάριν του οποίου λήφθηκε αυτό το μέτρο, αναφέροντας ότι υπαγορεύθηκε από την

κοινή βούληση των Λακώνων να διαφυλαχθεί αμίαρος ο χαρακτήρας της Πολιτείας τους και ανεπηρέαστος από ξένες συνήθειες.

Η καθοριστική σημασία που είχε η αναγκαιότητα υπεράσπισης του φυλετικού χαρακτήρα της Λακωνικής Πολιτείας, φαίνεται και από το γεγονός ότι, αντιστοίχως προς το μέτρο της ξενηλασίας, καθίστατο εξαιρετικά δύσκολη και η έξοδος από την πόλη-κράτος, καθώς και η διαμονή σε άλλους τόπους των πολιτών της. Σε ξεχωριστές περιπτώσεις η Σπάρτη χορηγούσε ειδική άδεια αποδημίας, ενώ χαρακτηριστική είναι η μαρτυρία του Ηροδότου, που αναφέρει ότι καθ' όλο τον ιστορικό βίο της Σπάρτης μέχρι τότε (5ος π.Χ. αιώνας), καταγράφηκαν δύο και μόνο πολιτογραφήσεις αλλοτρίων, ως Σπαρτιατών.

Πίστη και εμμονή μέχρι το τέλος...

Ο ιδιαίτερος «κλειστός» («ξενοφοβικός» θα τον αποκαλούσαν κάποιοι σήμερα...) χαρακτήρας της Σπάρτης εξήρε την φαντασία των υπολοίπων Ελλήνων, ήδη από την βαθειά αρχαιότητα και ήταν αυτός που δημιούργησε τον Αιώνιο Μύθο της Δωρικής Πολιτείας του Ευρώτα. Ο χαρακτήρας όμως αυτός υπήρξε και η γενεσιουργός αιτία της καταστροφής της: η διατήρηση της φυλετικής σταθερότητας εξελίχθηκε σε ένα είδος «ευαγγελίου» για τους Σπαρτιάτες σε όλες τις κινήσεις τους. Αποτέλεσε ένα δόγμα που δεν άλλαζε και δεν αναδιαμορφωνόταν, σε μια εποχή κατά την οποία συντελείτο μια συνολική κοσμογονία, μετά μάλιστα την αντικατάσταση του παραδοσιακού θεσμού της παλαιάς «πόλης-κράτους» από την ιδέα της κοσμοκρατορίας, που έγινε πράξη από τον Μέγα Αλέξανδρο και τους Επιγόνους του της Ελληνιστικής Εποχής.

Οι Σπαρτιάτες ουδέποτε αποδέχτηκαν το μεγαλεπήβολο όραμα του νεαρού στρατηλάτη από τα βασιλικά ανάκτορα της Μακεδονίας, γι' αυτό και ήσαν οι μόνοι που δεν συμμετείχαν στην κατά των Περσών εκστρατεία. Δεν επιθυμούσαν καμιά πολυεθνική κοσμοκρατορία. Δεν ήσαν κοσμοπολίτες, γι' αυτό όποτε προσπάθησαν να βγουν εκτός των στενών ελληνικών ορίων, σημείωσαν τρανταχτές ήττες και ημιτελείς νίκες.

Οι Σπαρτιάτες επιδίωκαν την αιώνια σταθερότητα, την διατήρηση της αρχέγονης ιδιαιτερότητάς τους, την μη-αλλαγή. Ήθελαν να συνεχίσουν να ζουν όπως ζούσαν οι πατεράδες τους και οι δικοί τους πατεράδες πριν απ' αυτούς, ως ίσοι μεταξύ ίσων, ως πολεμιστές, ως ήρωες, ως Δωριείς, ως γνήσιοι Έλληνες.

Οι Σπαρτιάτες επέμειναν σ' αυτές τις αρχές -είτε τις θεωρούμε καλές είτε κακές- μέχρι το τέλος, σε σημείο, θα λέγαμε σήμερα, συλλογικής αυτοκτονίας. Αυτή η εμμονή καταδίκασε τη Σπάρτη, παράλληλα όμως έγραψε με χρυσά γράμματα το όνομα των Σπαρτιατών στις δέλτους της Ιστορίας.

Γιατί ήταν η ίδια, πεισματική εμμονή με την οποία ο Λεωνίδας και οι 300 του έδωσαν στις Θερμοπύλες το υπέρτατο δείγμα αυτοθυσίας και αυταπάρνησης. Ήταν η περιφρόνηση που ένοιωθε ο αληθινός Σπαρτιάτης για καθετί μη σπαρτιατικό. Ήταν το μεγαλείο και η κληρονομία της Σπάρτης. Και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο η Πολιτεία αυτή αποτελεί σήμερα το πλέον κακό παράδειγμα, για τους εκφυλισμένους θιασώτες του «πολυπολιτισμικού» μπασταρδέματος και του παγκοσμιοποιημένου εφιάλτη...

[του Γ.Μ. / Β' ΜΕΡΟΣ]

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
και ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Για την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ το ζήτημα της Θρησκευτικότητας και της Μεταφυσικής Ουσίας του Κόσμου αποτελεί ένα από τα κορυφαία κεφάλαια της συνολικής Κοσμοθεωρίας της. Στο προηγούμενο μέρος ασχοληθήκαμε σε γενικές γραμμές με το πώς αντιλαμβανόμαστε την έννοια του Θείου, καθώς και με την προσπάθεια του κάθε ανθρώπου να την ερμηνεύσει, αποκωδικοποιώντας την μεταφυσική του αναζήτηση σε ένα ευρύτερο πλαίσιο που ονομάζεται θρησκεία. Στο β' μέρος του αφιερώματός μας θα ασχοληθούμε, πιο εξονυχιστικά, με την στάση της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ απέναντι στην Ορθόδοξη Εκκλησία, αλλά και στο λεγόμενο «Κίνημα των Αρχαιοθρήσκων», παραθέτοντας τεκμηριωμένα την γνώμη μας για την κατηγορία αυτή κάποιων εκ των συμπατριωτών μας.

Το μακροβιότερο Κίνημα των Ελλήνων Εθνικιστών, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, ουδέποτε στα 26 χρόνια του ιδεολογικού της αγώνος στάθηκε αρνητική απέναντι σε κάποιες προσπάθειες που παρατηρούνται από ορισμένους συμπατριώτες μας για αναβίωση της Ελληνικής Πατρώας θρησκείας. Της πατροπαράδοτης, δηλαδή, ευσέβειας των Αρχαίων Προγόνων μας, που σε επίπεδο κοσμοθεωρητικό εξέφραζε έναν λαό φυλετικά ομοιογενή, με ισχυρή πίστη στα ιδανικά της Εθνικής Κοινότητος. Αυτό στο οποίο η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ αντιτάχθηκε, ήταν σε μια αλλοιωμένη ερμηνεία της Αρχαίας Ελληνικής θρησκείας, που συνεπάγεται την υιοθέτηση οτιδήποτε –ακόμη και στρεβλού- υπήρχε στην Αρχαία Ελλάδα.

Γιατί η Αρχαία Ελλάδα, εκτός από τους ήρωες, τους φιλοσόφους, τους διανοητές και τους πολεμιστές, έβγαλε και άθεους και αρνησιπάτριδες και κοσμοπολίτες και προδότες. Ακόμη και τον πρώτο... αναρχικό (Διογένης). Τι σημαίνει αυτό, ότι αποδεχόμαστε κάθε τέτοια νοσηρή κατάσταση, μόνο και μόνο επειδή έκανε την εμφάνισή της στην Αρχαιότητα; Η απάντηση είναι όχι. Τα στοιχεία που αποδεχόμαστε απ' την Αρχαία Ελλάδα είναι σαφή και συγκεκριμένα. Και όσον αφορά στην θρησκεία της, οφείλουμε να υιοθετήσουμε μόνο την πλευρά της εκείνη που εκφράζει την αμιγή αρία θρησκευτικότητα και το Πολεμικό-Φυλετικό Ιδεώδες, και όχι οποιαδήποτε ανατολίτικη δοξασία και μαγγανεία επισωρεύθηκε εντός της με το πέρας των αιώνων.

Ποιος «σκότωσε» τον Όλυμπο;

Είναι σαφές ότι οι θρησκείες δεν ερίζουν. Οι άνθρωποι ερίζουν για τις θρησκείες. Κάθε θρησκεία αντιστοιχεί και εκφράζει, όχι μόνον κάποιον συγκεκριμένο λαό, αλλά και κάποιο βαθμό ωριμότητος. Οφείλουμε ωστόσο να κοιτάξουμε την Αλήθεια κατάματα και να αποφύγουμε χαρακτηρισμούς που δεν προσιδιάζουν σε ελεύθερα πνεύματα και ΑΔΟΓΜΑΤΙΣΤΟΥΣ ανθρώπους, πολύ περισσότερο σε Έλληνες Εθνικιστές. Ακούμε συχνά ορισμένους αυτοαποκαλούμενους λάτρεις της Αρχαίας θρησκείας (όπως την αντιλαμβάνονται αυτοί...), να ισχυρίζονται εν ολίγοις ότι η παρακμή του Αρχαίου κόσμου οφείλεται στην επικράτηση του χριστιανισμού! Μήπως όμως τελικά ισχύει το αντίστροφο; Ποιες είναι άραγε οι ευθύνες των ίδιων των Ελλήνων γι' αυτή την παρακμή;

Η Αλήθεια πρέπει να λέγεται. Μπορεί η νέα θρησκεία να επιδόθηκε σε βανδαλισμούς κατά των

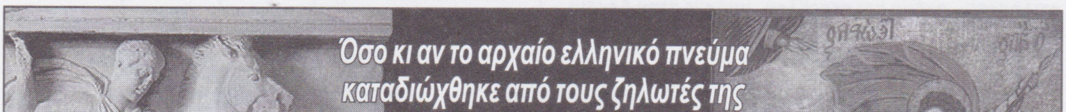
αρχαίων Ιερών, δεν ήσαν όμως αυτοί οι βανδαλισμοί η αιτία της επικρατήσεώς της. Η βία είναι δυνατόν να καταστρέφει ναούς και βιβλία, αλλά όχι συνειδήσεις –αυτές είχαν διαβρωθεί πολύ νωρίτερα από την έλευση του χριστιανισμού. Καταστροφές Ναών και Μαντείων είχαν λάβει χώραν και άλλοτε από τους βαρβάρους, χωρίς να κλονισθεί η ελληνική πίστη σ' αυτά. Οι Έλληνες έφταιξαν τότε, στην Ρωμαιοκρατία, που είχαν οι ίδιοι περιφρονήσει την πατρογονική τους θρησκεία και άφησαν χώρο σε νεωτερισμούς. Η βαθύτερη αιτία γι' αυτό, όπως όλοι γνωρίζουμε, υπήρξε ο συγχρωτισμός με τους ξένους, που μετά την εγκαθίδρυση των Ελληνιστικών βασιλείων, έπαψαν να θεωρούνται βάρβαροι, και η ανάπτυξη αισθήματος ξενολαγνείας, που ευκόλυνε τον προσηλυτισμό σε ανατολικές θρησκευτικές δοξασίες. Όπως μεταξύ των εβραίων είχαν δημιουργηθεί οι «ελληνιστές», οι θαυμαστές δηλ. της ελληνικής παιδείας, έτσι και μεταξύ των Ελλήνων πλείστοι ήσαν οι προσήλυτοι στον Ιουδαϊσμό, οι αποκληθέντες «σεβόμενοι». Τελικά, η συνεργασία «ελληνιστών» και «σεβομένων» επέφερε την βαθμιαία εισαγωγή στην Ελλάδα της νέας χριστιανικής θρησκείας.

Με έναν μελαγχολικό χαρακτηρισμό θα μπορούσαμε να παρομοιάσουμε την πατρώα θρησκεία με μια κληματαριά. Μία κατάφορτη με μύθους θρησκεία που θαρρείς κι είχε γείρει σαν κληματαριά, από έλλειψη φροντίδας, από το βάρος των τσαμπιών της... Η νέα θρησκεία, απλοϊκή και παρηγορητική για τα άτομα, σε μία εποχή ατομισμού και κοσμοπολιτισμού, ήταν φυσικό να βλαστήσει φυσιολογικά δίπλα στην παρηκμασμένη παλαιά.

Αν λοιπόν έσβησε η Ολυμπιακή θρησκεία, η πλέον ανώτερη μορφή ερμηνείας των φυσικών και συμπαντικών νόμων, δεν είναι διότι ο Αλάριχος ισοπέδωσε ό,τι είχαν αφήσει απ' την καταστροφική τους μανία οι Έλληνες της Παρακμής και οι Ρωμαίοι (ναι, πρέπει να έχουμε το θάρρος να το παραδεχτούμε αυτό), αλλά επειδή άλλαξε το πνευματικό μας επίπεδο. Αυτό που δεν πρέπει να ξεχνάμε είναι ότι ο Θεός, ως Υπερ-Κοσμική Δύναμη που διέπει το Σύμπαν, είναι πάντα εδώ, όπως κι αν ονομάζεται και όπως και αν Τον προσεγγίζουμε. Και ο χριστιανισμός εξέφραζε άριστα το νέο επίπεδο ωριμότητας όλους αυτούς τους τελευταίους αιώνες.

Η χριστιανική θρησκεία, άλλωστε, δεν υιοθετήθηκε στον ελληνικό κόσμο με την αρχική της μορφή. Χρειάστηκε κυοφορία πολλών αιώνων, επώδυνη συχνά, για να συγκλίνει βραδέως προς το Ελληνικό Πνεύμα. Πλείστες ανατολίτικες ακρότητες, μη συμβατές με αυτό, ήδη απ' την αρχή απαλείφθηκαν, ενώ προστέθηκαν πολλά στοιχεία από «αιρέσεις» (όρος αδόκιμος βέβαια) όπως ήταν ο Πυθαγορισμός και ο Ορφισμός. Ιδιαίτερα η χριστιανική θρησκεία αντέγραψε σε πλείστα σημεία το τελετουργικό της από αυτό των αρχαίων Μυστηρίων. Τα εκκλησιαστικά μέλη, με αλλαγή μόνον της στιχουργικής, είναι απαράλλαχτα τα αρχαία! Εάν μάλιστα δεν είχαν φροντίσει οι «πατέρες της Εκκλησίας» με την «δογματοποίηση» της Πίστεως να ανακόψουν την σύγκλιση, αυτή θα είχε προχωρήσει πολύ περισσότερο, με πλήρη κατάργηση π.χ. της «παλαιάς διαθήκης».

Το θέμα σχέσεων Ελληνισμού – Χριστιανισμού, ή καλύτερα Ελληνισμού – Ορθοδοξίας, έχει απασχολήσει

Όσο κι αν το αρχαίο ελληνικό πνεύμα καταδιώχθηκε από τους ζηλωτές της νέας θρησκείας, ουδέποτε κατάφερε να ξεριζωθεί από την Λαϊκή Ψυχή. Εδώ βλέπουμε συγκριτική παράθεση της επιτύμβιας στήλης του έφιππου Δεξίλεω απ' το νεκροταφείο του Κεραμεικού και βυζαντινής εικόνας με τον δρακοκτόνο Άη Γιώργη. Οι επιρροές είναι εμφανείς...

όλους μας κατά καιρούς. Δυστυχώς, επειδή ακριβώς στα μυαλά ορισμένων επικρατεί φανατισμός, θρησκοληψία και δογματική σκέψη (σε όποιο «στρατόπεδο» κι αν ανήκουν), δεν έχει επιτευχθεί μία σοβαρή ανάλυση του αντικειμένου.

Αναβίωση της αρχαίας θρησκείας; Ναι, αλλά…

Εν κατακλείδι, υποστηρίζουμε την αναβίωση της Αρχαίας θεοσέβειας; Αναμφίβολα ναι! Αλλά αυτό θα γίνει όπως και όποτε το ορίσουμε Εμείς. Δεν θα ζητήσουμε από κανένα καθεστωτικό όργανο της εβραιοκαπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, ούτε θα παρακαλέσουμε κανένα ρασοφόρο της επιχείρησης «Εκκλησία Α.Ε.» να «επιτρέψει» την έκφραση θρησκευτικής ελευθερίας στους πιστούς της Ελληνικής θρησκείας, όπως «ανέχεται» την ύπαρξη Ιεχωβάδων, Μορμόνων, Σαηεντολόγων και τόσων άλλων αντεθνικών αιρέσεων.

Την ημέρα εκείνη της Εθνικής Ελευθερίας, που τα λάβαρά μας θα κυματίσουν ελπιδοφόρα στην χιλιοβασανισμένη Ιερή Γη της Πατρίδας, θα έχουμε ξεκαθαρίσει την αυθεντική μερίδα των Αρχαιοθρήσκων, τους ελληνικώς δρώντες, από τους «γιαλαντζί», όλον αυτόν τον εσμό των προπαγανδιστών του οικουμενισμού, της αθεΐας, των χλαμυδοφόρων τσαρλατάνων και των καταλοίπων του μαρξισμού. Μόνο υπ' αυτές τις συνθήκες θα υποστηρίξουμε χωρίς δισταγμό την αναβίωση της Αρχαίας θεοσέβειας στην σύγχρονη εποχή. Μέχρι τότε, δεν πρέπει να κρύβουμε τις ανησυχίες και την διστακτικότητά μας για μια τέτοια προοπτική στα χρόνια της Παρακμής όπου ζούμε.

Μήπως η επαναφορά των «ειωθότων» της Αρχαίας λατρείας θα έλυνε ως δια μαγείας όλα τα δυσεπίλυτα προβλήματα που μας ταλανίζουν ως Έθνος και ως Φυλή; (υπογεννητικότητα, σήψη σε όλα τα επίπεδα, ηθική-πνευματική-πολιτιστική παρακμή, εισβολή αλλοφύλων, εγκληματικότητα, ανεργία, ναρκωτικά, διαφθορά, κτηνώδης καταναλωτισμός, περιβαλλοντική καταστροφή κ.ο.κ.). Οπωσδήποτε όχι! Γι' αυτό, η επικράτηση της Αρχαίας θεοσέβειας, όπως θα την επαναφέρουμε Εμείς, έχει ως προϋπόθεση το ξεκαθάρισμα με όλες τις ανωτέρω νοσηρές καταστάσεις. Όπως κι όποτε το ορίσουμε.

Περί «θετικού Χριστιανισμού» και Γ' Ράιχ

Όσα γράφουμε για το θρησκευτικό ζήτημα, είναι μήπως πρωτόγνωρα; Όχι φυσικά. Επ' αυτού, οφείλουμε να θυμηθούμε την στάση που κράτησε απέναντι στην θρησκεία η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία του Γ' Ράιχ.

Σαφώς και είναι ανυπόστατο ψεύδος ο ισχυρισμός ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός κατεδίωξε την χριστιανική θρησκεία. Ένα από τα 25 κύρια σημεία του πολιτικού προγράμματος του NSDAP έλεγε: «Πιστεύουμε σε ένα θετικό Χριστιανισμό». Επί πλέον, υπό την αιγίδα του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος αναπτύχθηκε το Γερμανικό Χριστιανικό Κίνημα, που στόχο είχε την αποκάθαρση του Χριστιανισμού απ' τα εβραϊκά στοιχεία και την πρόσληψη απ' αυτόν αμιγώς γερμανικών

> *«Ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν πολέμησε την Εκκλησία, υπό την μορφή που το έκανε ο εβραιοκινούμενος μπολσεβικισμός, δηλαδή εξορίζοντας παπάδες και γκρεμίζοντας εκκλησίες, διότι γνώριζε την δυσχέρεια που θα είχε για την επικράτησή του στην συνείδηση του λαού. Φιλοδοξούσε, όμως, και σε μεγάλο βαθμό το πέτυχε, να καταστεί ο ίδιος μία μορφή «κοσμικής θρησκείας», πράγμα που θα σήμαινε την εθελούσια απόρριψη των ιουδαιογενών δογμάτων.»*

χαρακτηριστικών, συμφώνων προς την φυλετική ιδιοσυγκρασία του Γερμανικού λαού. Δεν καταδιώχθηκε λοιπόν η χριστιανική θρησκεία απ' το Γ' Ράιχ, καταδιώχθηκε όμως η αντίληψη ότι θα' πρεπε ο οργανωμένος κλήρος να ασκεί πολιτική επιρροή, κατεδιώχθησαν τα κυκλώματα του Παπισμού, διάφορες μυστικές εταιρείες, οι Μάρτυρες του Ιεχωβά κ.ά.

Λέγοντας οι Γερμανοί Εθνικοσοσιαλιστές ότι πιστεύουν σε έναν θετικό Χριστιανισμό εννοούσαν ακριβώς αυτό: ότι δηλαδή η θρησκεία είναι επιθυμητή, εφ' όσον δεν στέκεται εμπόδιο στις εθνικές και φυλετικές επιδιώξεις του Κράτους. Πόσο σημασία έδινε η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία στο θρησκευτικό συναίσθημα του Λαού, δείχνει και η χαρακτηριστική φράση που υπήρχε στη ζώνη κάθε Γερμανού στρατιώτη "Gott Mit Uns" («Ο Θεός μεθ' ημών»).

Από την άλλη πλευρά, θα ήταν παράλειψη να μην αναφερθεί ότι ένα σημαντικό ποσοστό των S.S. – Totenkopf, που υπερέβαινε το 50% των μελών της, δεν ήσαν Χριστιανοί. Ποιος δεν γνωρίζει άλλωστε τις αναμνηστικές φωτογραφίες από νεκροταφεία της Μαύρης Φρουράς στο Ανατολικό Μέτωπο, που στην θέση των σταυρών, πάνω στα μνήματα, υπήρχε η Ρούνα της ζωής, το σύμβολο του Ράμα;

Με δυο λόγια, λοιπόν, η Εθνικοσοσιαλιστική Επανάσταση, στα αρχικά της στάδια, πρέσβευε στον τομέα της θρησκείας έναν θετικό Χριστιανισμό, χωρίς όμως αυτό, να σημαίνει ότι εμπόδιζε την τάση που είχε δημιουργηθεί για μια θρησκευτική πίστη με καθαρά αρχέγονο Γερμανικό χαρακτήρα. Βεβαίως, μακροπρόθεσμός στόχος της Εθνικοσοσιαλιστικής Επαναστάσεως ήταν ο εξοβελισμός των ιουδαιοχριστιανικών δογμάτων και η αντικατάστασή τους από μία εθνικιστική παγανιστική κοσμοθεωρία.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν πολέμησε την Εκκλησία, υπό την μορφή που το έκανε ο εβραιοκινούμενος μπολσεβικισμός, δηλαδή εξορίζοντας παπάδες και γκρεμίζοντας εκκλησίες, διότι γνώριζε την δυσχέρεια που θα είχε για την επικράτησή του στην συνείδηση του λαού. Φιλοδοξούσε, όμως, και σε μεγάλο βαθμό το πέτυχε, να καταστεί ο ίδιος μία μορφή «κοσμικής θρησκείας», πράγμα που θα σήμαινε την εθελούσια απόρριψη των ιουδαιογενών δογμάτων. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, ο Εθνικοσοσιαλισμός είχε σαν θεμέλιο της σκέψης του ότι η ευσέβεια και η θρησκευτικότητα αποτελούν την βάση κάθε προσπάθειας με ιστορικό προορισμό.

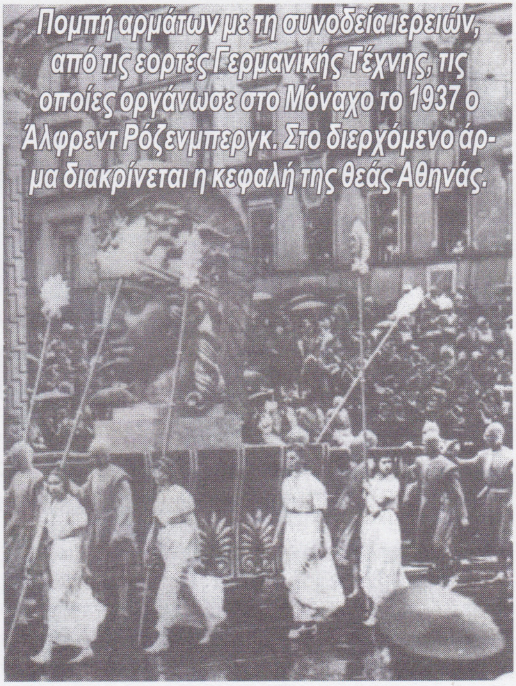
Ολόκληρη άλλωστε η Εθνικοσοσιαλιστική Επανάσταση, προ και μετά της επικρατήσεώς της, εκφράστηκε σε ένα θρησκευτικό υπόβαθρο με μεταφυσικές προεκτάσεις –που θα ήταν σφάλμα να την θεωρήσουμε μια απλή πολιτική έκφραση με υλικά, αποκλειστικώς,

αιτήματα. Η έμφαση στην διαφύλαξη της Φυλετικής Ψυχής, η αποθέωση της μορφής του Φύρερ ως διαχρονικού συμβόλου λαϊκής Ηγεσίας και η μυστικιστική εικόνα των λαμπαδηφοριών κατά τις εντυπωσιακές παρελάσεις σε συνδυασμό με το προαιώνιο φυλετικό σύμβολο της Σβάστικας, αποτελούν κάτι παραπάνω από αποδεικτικά στοιχεία, ότι το Εθνικοσοσιαλιστικό Γ' Ράιχ προσέβλεπε σε πολλά περισσότερα από το να κάνει μια απλή επίδειξη ισχύος. **Όλα αυτά τα τελετουργικά δρώμενα του ολοκληρωτικού καθεστώτος στόχευαν στο να κερδίσουν την ψυχή του λαού, όχι μόνο τότε, αλλά και για πάντα –στο διηνεκές του χρόνου!** Έτσι εξηγείται η ανεξήγητη αίγλη που προκαλούν ακόμη και σήμερα όλες αυτές οι εικόνες και τα κινηματογραφικά επίκαιρα της εποχής εκείνης στο «θυμικόν» εκατομμυρίων ανθρώπων, νοσταλγών ή θανάσιμων εχθρών της «καταραμένης» εκείνης Ιδεολογίας. Έτσι εξηγείται η λύσσα του Συστήματος, έξι δεκαετίες μετά, να προσπαθεί να αποκρύψει ή να χλευάσει όλες αυτές τις τελετές των Εθνικοσοσιαλιστών, τελετές με σαφέστατο αρχαιοελληνικό τυπικό και μεταφυσικές προεκτάσεις.

Η στάση μας απέναντι στην θρησκεία ΣΗΜΕΡΑ

Καλά όλα αυτά, αλλά η εποχή μας απαιτεί όχι υπεκφυγές με επικλήσεις του ένδοξου παρελθόντος, αλλά άμεσες και εφαρμόσιμες προτάσεις. Ναι ή όχι στην Ορθόδοξη Εκκλησία; Ο γράφων είναι κάθετα αντίθετος σε μια τυφλή πολεμική εναντίον της, παρά την δεδηλωμένη αντίθεσή του στο οσφυοκάμπτον ιουδαιογενές δόγμα που αιώνες τώρα πρεσβεύει. Σεβαστές δυνάμεις της Ελληνικής Ορθοδοξίας αποτελούν ένα ανάχωμα στην επέλαση της σιωνιστικής παγκοσμιοποίησης, ενώ κυρίαρχη είναι στην λαϊκή ευσέβεια των Ελλήνων, η ιδέα του πατριωτισμού και της παράδοσης. Αυτή την ζύμωση του Ελληνισμού των 10-12 τελευταίων αιώνων με το ορθόδοξο αίσθημα οφείλουμε όχι μόνο να την σεβαστούμε, αλλά και να την υψώσουμε ως σημαία απέναντι στους «Νεορθοδόξους» διεθνιστές που επιδιώκουν την αποσύνδεση της Ορθοδοξίας από τα εθνικά οράματα.

Σε κάθε κοιλιόδουλο ρασοφορεμένο ή «θεολογούντα» που μάχεται τον εθνισμό του θρησκευόμενου Έλληνα οφείλουμε να αντιπαραθέτουμε τα λαμπερά παραδείγματα ενός Διονυσίου Τρίκκης, ενός Αγίου Κοσμά του Αιτωλού, ενός Παπαφλέσσα, ενός Ησαΐα Σαλώνων, ενός Αθανάσιου Διάκου, ενός Γερμανού Καραβαγγέλη, ενός Χρυσόστομου Σμύρνης και τόσων άλλων πεσόντων «υπέρ Πίστεως και Πατρίδος».

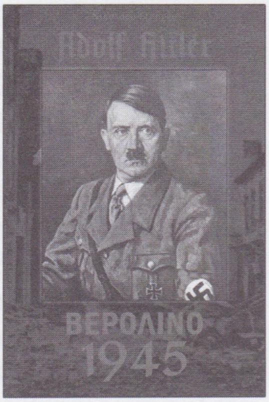

Πομπή αρμάτων με τη συνοδεία ιερειών, από τις εορτές Γερμανικής Τέχνης, τις οποίες οργάνωσε στο Μόναχο το 1937 ο Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ. Στο διερχόμενο άρμα διακρίνεται η κεφαλή της θεάς Αθηνάς.

Από την άλλη, όμως, δεν πρέπει να παραβλέπουμε ότι η επαναφορά της γνήσιας Ελληνικής θρησκευτικότητας, με τον σταδιακό (και οριστικό) εξοβελισμό της καλλιεργούμενης ιουδαϊκής μοιρολατρίας και κακομοιριάς, θα αποτελεί έναν από τους πιο άμεσους μακροπρόθεσμους στόχους του μελλοντικού Κράτους που αγωνιζόμαστε να εγκαθιδρύσουμε.

Φαντάζει μακρυνή ακόμα η μέρα που ο Απόλλων θα επιστρέψει στην Δήλο, μετά την μακραίωνη εξορία του στην χώρα των Υπερβορείων. Στην Ελλάδα (όπου Ελλάς=τόπος Φωτός) θα ανατείλει πάλι η Ροδοδάκτυλος Ηώς και θα ακτινοβολήσει ο Υπερίων. Όσο ερεβώδη κι αν δείχνουν τα πάντα γύρω μας, αυτό θα γίνει. Αρκεί εμείς να προετοιμάσουμε τις επόμενες γενιές γι' αυτό...

Adolf Hitler
ΒΕΡΟΛΙΝΟ 1945

Προδημοσίευση από το νέο βιβλίο του Νικολάου Έξαρχου που πρόκειται να κυκλοφορήσει μέσα στους επόμενους δύο μήνες

Η ώρα για το μεγάλο Βαγκνερικό φινάλε πλησιάζει. Βρισκόμαστε στα μέσα του Φεβρουαρίου. Ο Αρχηγός της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας έχει καθήκον πέρα από κάθε απελπισία και πέρα από κάθε ελπίδα να παραμείνει όρθιος. Το παράδειγμα είναι αυτό που μετρά πάνω απ' όλα στην Ιστορία. Βλέπει γύρω του κάποιους που φάνταζαν μεγάλοι και σπουδαίοι να μοιάζουν μικροί, φτηνοί και ανάξιοι. Κάνει με θάρρος την αυτοκριτική του, ενώ ταυτόχρονα ένα τραγικό γεγονός παγώνει το αίμα ολόκληρης της Γερμανίας. Ας αφήσουμε τον όχι Γερμανό και όχι φασίστα Ρεϋμόν Καρτιέ να μας διηγηθεί το γεγονός αυτό μέσα από τις σελίδες της Ιστορίας του Β' Παγκοσμίου Πολέμου:

«Η νύχτα της 13ης προς τη 14η Φεβρουαρίου είναι φωτεινή και ήρεμη. Παρ' όλη τη τραγωδία των προσφύγων και την προσέγγιση των Ρώσων, τα παιδιά της Δρέσδης γιόρτασαν την παραμονή της Σαρακοστής. Μια επίσημη παράσταση δίνεται στο τσίρκο Σαρασίνι. Στις 10 η ώρα η ΡΑΦ προσφέρει τον φωτισμό: τα χριστουγεννιάτικα δέντρα των μεγάλων φωτοβολίδων βγάζουν απότομα από σκοτάδι τα μνημεία και τα μπερδεμένα δρομάκια της παλαιάς πόλεως. Ούτε οι κάτοικοι της Δρέσδης, ούτε οι φυγάδες της Σιλεσίας, έχουν δει ως τότε αυτό το θέαμα και πολλοί δεν καταλαβαίνουν τη σημασία του. Λίγα λεπτά πριν, το ραδιόφωνο είχε αναγγείλει ότι ένας σημαντικός αριθμός βομβαρδιστικών πλησίαζε στη Δρέσδη και είχε δώσει εντολή να κατέβουν όλοι στα καταφύγια. Στο τσίρκο Σαρασίνι η αναγγελία έγινε από τους κλόουν, που τη συνόδευσαν με μερικά αστεία νούμερα. Τα παιδιά και οι μεγάλοι γέλασαν. Κάτω από τα φτερά τους οι πιλότοι και οι βομβαρδιστές των 245 Λάνκαστερ της ΡΑΦ βλέπουν μια πόλη γαλήνια, με τους επιβλητικούς αρχιτεκτονικούς όγκους της και τις κομψές γέφυρές της πάνω από τον Έλβα. Ούτε μία βολή αντιαεροπορικού δεν τους εμποδίζει στη δουλειά τους. Οι πρώτες βόμβες τους πέφτουν στις 10 και 15'. Είναι μεγάλα βλήματα των 4.000 λιμπρών, που η έκρηξη και η ανάφλεξή τους έχει σκοπό κυρίως να σπάσει τα τζάμια για να απλωθεί ταχύτερα η πυρκαϊά και να διαδοθεί με μεγαλύτερη μανία».

«Αυτός ο βομβαρδισμός της Δρέσδης είναι ένα από τα πιο ωμά επεισόδια ενός πολέμου, που προκάλεσε τόσες ωμότητες. Η πυρκαϊά παίρνει την μορφή πύρινου κυκλώνα, δυναμώνει μόνη της με τη βαρομετρική ύφεση ως τη στιγμή που ο ουρανός, πιο φιλέσπλαχνος από τους ανθρώπους, αδειάζει καταρράκτες βροχής, που σταματούν τις φλόγες. Κανένας αγώνας και καμία φυγή δεν είναι δυνατή. Αυτοί που μένουν μέσα στα καταφύγια παθαίνουν ασφυξία.

Αυτοί που βγαίνουν χάνονται μέσα στη θάλασσα των φλογών. Στο Άλτμαρκτ ένα πλήθος καίγεται ομαδικά σαν δάσος. Εκατοντάδες άτομα πνίγονται στον Έλβα, για να γλυτώσουν από το μαρτύριο της φωτιάς. Ο Χάουπτμπανχοφ γλύτωσε από την πρώτη επιδρομή, οι χιλιάδες πρόσφυγες που στεγάζει, πιστεύουν πως βρίσκονται εκτός κινδύνου, έρχεται όμως η δεύτερη επιδρομή χωρίς προειδοποίηση και επιφέρει μια ανείπωτη εκατόμβη. Οι πυροσβέστες της Δρέσδης καταβροχθίσκηκαν από την πυρκαϊά, κι αυτοί που σπεύδουν από τις γειτονικές πόλεις να βοηθήσουν πολυβολούνται από τα Μούστανγκ, που συνοδεύουν τα ιπτάμενα φρούρια της τρίτης επιδρομής. Η πυρκαϊά παρατείνεται τέσσερεις ημέρες, απλώνεται σε 20 τετραγωνικά χλμ. και γεμίζει την κοιλάδα του Έλβα με απανθρακωμένα ερείπια.

Η περισυλλογή των πτωμάτων είναι εφιαλτική. Συγκεντρώνουν 20.000 βέρες μέσα σε δοχεία. Πέντε πυρές επικήδειες θα υψωθούν στο Άλτμαρκτ και θα ταφούν με το φτυάρι σωροί ανθρώπινης στάχτης ύψους 2μ.»

Κανένας ποτέ δεν δικάστηκε γι' αυτό το τρομερό έγκλημα μετά το τέλος του Πολέμου. Κανείς δεν κρίθηκε εγκληματίας πολέμου για το πραγματικό ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ της Δρέσδης!

Την αμέσως επόμενη ημέρα, ο Φύρερ του Ράιχ, ενός Ράιχ που βρίσκεται σε επιθανάτιο ρόγχο και που μόνες όρθιες παραμένουν οι ψυχές των Εθνικοσοσιαλιστών και πρώτα απ' όλα η δική του ψυχή, υπαγορεύει τα παρακάτω:

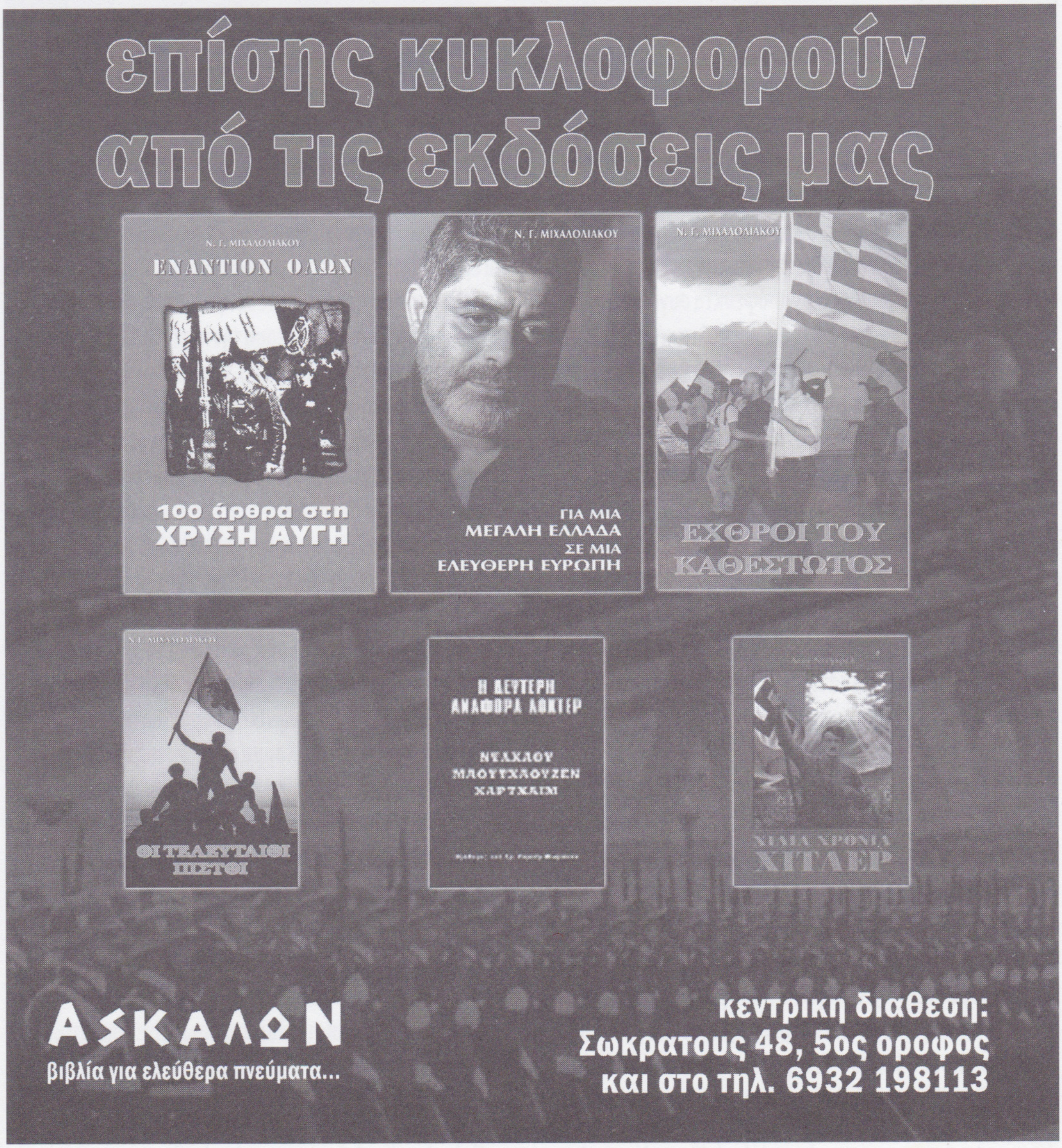
14 Φεβρουαρίου 1945

«Όπως έχουν τα πράγματα αυτή την στιγμή, λοιπόν, ο πόλεμος ήρθε λίγο – πολύ αργά. Από την άποψη όμως της ηθικής μας προετοιμασίας ήρθε πάρα πολύ νωρίς. Οι οπαδοί μου δεν είχαν ακόμα τον καιρό να φθάσουν στην πλήρη ωριμότητα. Θα έπρεπε πραγματικά να είχα άλλα είκοσι χρόνια για να φέρω αυτή την καινούργια διαλεχτή τάξη σε ωριμότητα, μια διαλεχτή τάξη νέων, βουτηγμένων από την παιδική ηλικία στη φιλοσοφία του Εθνικοσοσιαλισμού».

«Ακόμα κι' αν η Θεία Πρόνοια μου είχε χαρίσει χρόνο ζωής αρκετά μακρύ, για να μου επιτρέψει να οδηγήσω τον λαό μου στον πλήρη βαθμό ανάπτυξης, που επιθυμεί ο Εθνικοσοσιαλισμός, μπορείτε να είστε απόλυτα βέβαιοι πως οι εχθροί μας δεν θα μου επιτρέπανε ποτέ να επωφεληθώ απ' αυτό. Θα έκαναν ό,τι μπορούσαν για να μας καταστρέψουν πριν βρεθούν αντιμέτωποι με μια Γερμανία, στερεωμένη σε μια κοινή πίστη και εθνικοσοσιαλιστική σε σώμα και ψυχή, που θα ήταν ανίκητη.»

«Μιας και στερούμεθα απ' ανθρώπους χυμένους στο σχήμα των ιδανικών μας, είμαστε υποχρεωμένοι να χρησιμοποιήσουμε όπως μπορούσαμε εκείνους που είχαμε. Τα αποτελέσματα είναι φανερά. Χάρη σ' αυτή τη διαφορά ανάμεσα σε σύλληψη και πραγματοποίηση, η πολεμική πολιτική ενός επαναστατικού κράτους, όπως το Τρίτο Ράιχ, στάθηκε, αναγκαία η πολιτική μικροαστικών αντιδραστικών. Οι στρατηγοί και διπλωμάτες μας, με λίγες σπάνιες εξαιρέσεις, είναι άντρες άλλης εποχής».

Σε εκείνες τις φρικτές ώρες διαπιστώνει ότι δεν είχε τον χρόνο να πλάσει μια γενιά ικανή να επιτύχει την νίκη σε έναν τόσο άνισο αγώνα.

[γράφει ο Π. Μανωλέας]

Schirer (αμερικανός δημοσιογράφος): «Στη Γερμανία του εθνικοσοσιαλισμού το μόνο δικαίωμα που στερείσαι είναι να πεθάνεις από ασιτία» «Το 1933 όταν πήραν την εξουσία οι Εθνικοσοσιαλιστές υπήρχαν 6.000.000 άνεργοι! Υπήρχαν μόλις 37.000 το 1938 και το επόμενο έτος η ανεργία απλά εξαλείφθηκε!...»

- ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΟΥ ΑΤΟΜΙΚΟΥ -

Η οικονομική και κοινωνική πολιτική του Εθνικού Ολοκληρωτικού Κράτους

Μία από τις πλέον «παραμελημένες» παραμέτρους της ιστορίας του Εθνικιστικού και Σοσιαλιστικού Κινήματος -που στον Μεσοπόλεμο αγωνίστηκε για μια Νέα Ελεύθερη Ευρώπη- ήταν η οικονομική και κοινωνική του πολιτική, και όχι τυχαία! Σε μια εποχή προϊούσης αποσύνθεσης του κοινωνικού κράτους, εργασιακού άγχους και ανασφάλειας, το να τονίσει κανείς την πολιτική αυτών των καθεστώτων δημιουργεί αναπόφευκτα συγκρίσεις βλαπτικές για την ΕΕ των τοκογλύφων και πολιτικάντηδων...

Το πρώτο -χρονικά- Εθνικό/Ολοκληρωτικό Καθεστώς ήταν ο Ιταλικός Φασισμός υπό τον B.Mussolini. Το καθεστώς παρ΄ ότι δεν έφτασε στα ριζοσπαστικά ιδεώδη του Mussolini και του φιλοσόφου του φασισμού J.Jentile (λόγω των εγγενών τάσεων συμβιβασμού κύκλων του με την βασιλική οικογένεια και πλουτοκρατικούς οικονομικούς κύκλους) έσωσε την ιταλική οικονομία και ιδίως την βιομηχανία από την κρίση του 1929 , προστάτευσε τους εργαζομένους και δημιούργησε τις προϋποθέσεις με τις υποδομές στις οποίες επένδυσε για την τεράστια μεταγενέστερη οικονομική ανάπτυξη της Ιταλίας.

Αύξηση των εξαγωγών και υποτίμηση

Η φασιστική διακυβέρνηση έθεσε ως κύριο στόχο την αύξηση των εξαγωγών σε μια εποχή που η αποικιακές αυτοκρατορίες της Βρετανίας και της Γαλλίας και δεν έδιναν την ευκαιρία πρόσβασης στην πλειονότητα αγορών και πρώτων υλών.. Υποτιμήθηκε η λιρέτα ενισχύθηκαν με κίνητρα οι εξαγωγές και δόθηκε ιδιαίτερη έμφαση στην αυτάρκεια παραγωγής δημητριακών με την λεγόμενη «Μάχη των Σιτηρών» (Battaglia del Grano) χάρις την οποία η Ιταλία απεξαρτήθηκε από την εισαγωγή σίτου από την Αίγυπτο -δηλαδή τη Βρετανική Αυτοκρατορία. Αποτέλεσμα ήταν ο διπλασιασμός της βιομηχανικής παραγωγής μεταξύ 1922-1929.

Η ύφεση του 1929 χτύπησε και την ιταλική βιομηχανία. Το φασιστικό κράτος πήρε πρωτοβουλία για τη στήριξη της βιομηχανίας, των θέσεων εργασίας και της θέσης των αναξιοπαθούντων. Δημιουργήθηκε το Instituto Mobiliare Italiano(Ιταλικό Βιομηχανικό Ινστιτούτο) που στήριξε τις οικονομικές μονάδες και έγινε μέτοχος σε όλες τις μεγάλες ΑΕ της χώρας κατά 21,5%. Η οικονομία ανέκαμψε και με τους προστατευτικούς φραγμούς το ΑΕΠ αυξήθηκε με αποτέλεσμα την περίοδο 1922-1939 ο μέσος όρος αύξησης του ΑΕΠ ήταν 3,9, παρά την κρίση. Μάλιστα το 1937 για πρώτη φορά σε μεσογειακή χώρα η αξία της βιομηχανικής παραγωγής υπερέβη την αξία της αγροτικής.

Επίσης πρώτη φορά σχεδιάσθηκαν οι δημόσιες επενδύσεις βάσει του στόχου του οικολογικού επαναπροσδιορισμού(rid imensionamento). Ως προς την κατεύθυνση της κοινωνικής προστασίας δημιουργήθηκε το Εθνικό Φασιστικό Συμβούλιο Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Instituto Nazionale Fascista della Previdenza Sociale) που καθιέρωσε στη γειτονική χώρα το πρώτο σύστημα κοινωνικής προστασίας και ρύθμισης.

Κατά τη διάρκεια της κοινωνικής δημοκρατίας του Σαλό το Επαναστατικό Φασιστικό Κόμμα αφαίρεσε την διοίκηση των επιχειρήσεων από του πλουτοκράτες που συνεργάσθηκαν με τους αγγλοαμερικανούς ιμπεριαλιστές εισβολείς. Ακόμη καθιερώθηκε η εργατική συμμετοχή και ο κοινωνικός έλεγχος για κάθε επιχείρηση.

Η οικονομική πολιτική του Εθνικοσοσιαλισμού

Τα θεαματικότερα αποτελέσματα όμως είχε η πολιτική του Εθνικοσοσιαλισμού στη Γερμανία. Το NSDAP όταν ανέλαβε τη διακυβέρνηση είχε να αντιμετωπίσει μια οικονομία σε πλήρη ύφεση, υψηλότατο πληθωρισμό και ανεργία της

τάξεως των 6.000.000. Για τον εθνικοσοσιαλισμό προτεραιότητα δεν ήταν όμως τα υπερκέρδη των τοκογλύφων-κερδοσκόπων, αλλά η ανάπτυξη της Γερμανικής οικονομίας και η βελτίωση των όρων ζωής του Γερμανικού λαού.

Έτσι το καθεστώς αφήνει την φιλελεύθερη θέαση της αποχής από παρεμβάσεις που αναπαράγει κοινωνικό αποκλεισμό και ανεργία. Με κίνητρα και κρατική συμμετοχή και χρηματοδότηση συγχωνεύονται οι μικρές βιοτεχνίες που η κάθε μία με ίδιους πόρους δεν θα μπορούσε να διασφαλίσει την τεχνολογική τους αναβάθμιση. Οι συνενωθείσες επιχειρήσεις γιγαντώνονται, έχουν την κρατική στήριξη καθώς έχουν προτεραιότητα στις κρατικές προμήθειες.

Παράλληλα δημεύεται η έγγειος ιδιοκτησία που έμενε αφορολόγητη, ανεξέλεγκτη από κρατικό και κοινωνικό έλεγχο και διανέμεται στους ακτήμονες. Οι εκτάσεις γίνονται παραγωγικές, οι φεουδαλικοί καταναγκασμοί και η εκμετάλλευση των ακτημόνων τερματίζεται. Δημιουργούνται θέσεις εργασίας και η αγροτική παραγωγή καλύπτει τις ανάγκες της χώρας, αυξάνονται και τα έσοδα από τη φορολόγηση των νέων εκτάσεων που πριν έμεναν χέρσες, και η γη πεδίο κερδοσκοπίας των Junkers-φεουδαρχών. Κι ίσως εδώ εδράζεται το μίσος των αριστοκρατών-υψηλόβαθμων στρατιωτικών προς τον Εθνικοσοσιαλισμό, μίσος που τους οδήγησε ως το σημείο να προδώσουν την πατρίδα τους.

Πρόγραμμα δημοσίων έργων

Ακόμη με ένα πρόγραμμα δημοσίων έργων, κατασκευής εργατικών κατοικιών, επέκτασης σιδηροδρομικών δικτύων, δημιουργίας αυτοκινητοδρόμων δημιουργούνται οι υποδομές περαιτέρω ανάπτυξης και νέες θέσεις εργασίας.

Η συγκεκριμένη οικονομική πολιτική θα οδηγούσε σε υψηλό δείκτη τιμών(πληθωρισμός) κάτι που αποφεύχθηκε με την επιβολή «παγώματος» τιμών και μισθών. Σε θεσμικό επίπεδο ιδρύθηκε Οργανισμός Βιομηχανικής Οικονομίας και Κρατικό Εμπορικό Επιμελητήριο με σκοπό την χάραξη κατευθύνσεων οικονομικής πολιτικής.

Σε ότι αφορά στην κοινωνική πολιτική ,τα συνδικάτα συγχωνεύτηκαν στο Γερμανικό Εργατικό Μέτωπο (DAF) υπό τον Dr Ley. Θεσπίσθηκαν τα προγράμματα "Kraft durch Freude"(Δύναμη δια της χαράς) και 'Schonheit der Arbeit'(Ομορφιά της εργασίας) Το πρώτο αφορούσε τον ελεύθερο χρόνο και την ποιότητα ζωής και το δεύτερο την βελτίωση των εργασιακών σχέσεων. Οι παραβιάσεις εργατικής νομοθεσίας και τα τυχόν προβλήματα ετίθεντο στην δικαιοδοσία των Δικαστηρίων Κοινωνικής Τιμής . Το οκτάωρο καθιερώνεται και η Πρωτομαγιά θεσπίζεται επίσημη αργία. Η Εργασία είναι Αξία που προστατεύεται στον Εθνικοσοσιαλισμό αντιθέτως με την σημερινή νεοφιλελεύθερη απορύθμιση των κοινωνικών δικαιωμάτων και της συρρίκνωσης του κράτους προνοίας

Τα αποτελέσματα της κρατικής παρεμβατικότητος και ρύθμισης ήταν άμεσα. Οι 6.000.000 άνεργοι το 1933 ήταν μόλις 37.000 το 1938 και το επόμενο έτος η ανεργία απλά εξαλείφθηκε!

Η κρατική παρέμβαση βεβαίως είχε ως αποτέλεσμα την αντίδραση των εκμεταλλευτών του Γερμανικού λαού .. Οι βιομήχανοι Goerderer και Hassell όπως και η εταιρία Bosch χρηματοδότησαν προσπάθειες εκτροπής χωρίς επιτυχία...

Στο σημείο αυτό πρέπει να κάνουμε την διευκρίνιση ότι η γερμανική οικονομία παρά τα μυθεύματα δεν ήταν προσανατολισμένη στην παραγωγή όπλων και τους εξοπλισμούς καθώς μόλις το 9% της παραγωγής της αφορούσε όπλα. Επίσης η Γερμανία την περίοδο 1934-1939 εξαπλασίασε τις αμυντικές δαπάνες όπως ήταν λογικό για μία χώρα χωρίς ναυτικό, βαρέα όπλα και αεροπορία που συγκροτεί στοιχειώδεις ένοπλες δυνάμεις, ενώ το ίδιο διάστημα η Βρετανία επίσης εξαπλασίασε τον αμυντικό προϋπολογισμό της , η Γαλλία τον δεκαπλασίασε και η ΕΣΣΔ τον οκταπλασίασε. Μια μικρή λεπτομέρεια: οι χώρες αυτές διέθεταν ήδη συγκροτημένες ένοπλες δυνάμεις ενώ η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία όχι. Δεν κατηγορήθηκαν όμως για «προετοιμασία πολέμου»...

Συνοψίζοντας μπορούμε να διαπιστώσουμε πως τόσο ο Εθνικοσοσιαλισμός , όσο και ο Φασισμός έθεσαν την οικονομία στην υπηρεσία του Έθνους. Δεν άφησαν την παραγωγική διαδικασία στο έλεος της χωρίς πατρίδος πλουτοκρατίας που βαπτίζει «εθνικό συμφέρον» τις επενδύσεις στην Τουρκία τα τοκογλυφικά/κερδοσκοπικά παιχνίδια που σκλαβώνουν Έθνη και Λαούς. Οι συγκρίσεις με το σήμερα αυτονόητες...

ΤΙΜΗ ΜΑΣ Η ΠΙΣΤΙΣ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΝΟΤΙΟΣ ΑΦΡΙΚΗ

Καταστροφή πινακίδων με το όνομα του Νέλσον Μαντέλα.

Σοβαρές αντιδράσεις έφερε η πρόταση της κυβέρνησης να αλλάξουν όνομα διάφοροι κεντρικοί οδοί της χώρας, οδηγώντας σε εκτεταμένους βανδαλισμούς από άγνωστους.

Μια από τις μετονομασμένες οδούς είναι και ο αυτοκινητόδρομος με το σημερινό όνομα «Νέλσον Μαντέλα» στην πόλη Potchefstroom. Οι προσπάθειες των αρχών, να επιβάλλουν την ονομασία στους πολίτες, βρήκε μια αναπάντεχη αντίδραση, καθώς εξήντα πινακίδες που έφεραν το όνομα αυτό, βρέθηκαν μέσα σε μια νύχτα στον πάτο του κοντινού ποταμού Vaal.

Ο εκπρόσωπος του τοπικού συμβουλίου, Kaizer Mohau, αμέσως έκανε λόγο για ευθύνη των λευκών κατοίκων της περιοχής, οι οποίοι με αυτό τον τρόπο εξέφρασαν «το ρατσιστικό τους μίσος με στόχο την πρόκληση της πολιτικής και κοινωνικής αστάθειας». Ο Mohau ανέφερε επίσης ότι υπήρξαν και λιγοστές πινακίδες, οι οποίες δεν είχαν ξεριζωθεί, αλλά οι άγνωστοι είχαν σβήσει το όνομα του αφρικανού νέγρου Μαντέλα και είχαν γράψει άντ' αυτού το όνομα του Koos de la Rey, στρατιωτικού ηγέτη των Μπόερς (των πρώτων ολλανδικής καταγωγής κατοίκων της περιοχής) κατά την διάρκεια του πόλεμου με την Βρετανική Αυτοκρατορία.

Η ανακοίνωση των τοπικών αρχών ανέφερε: «Δεν μπορούμε να επιτρέψουμε μια κατάσταση κατά την οποία ορισμένοι πράττουν ως εκείνοι θέλουν, όταν δεν ικανοποιούνται από κάποια πράγματα. Η αφαίρεση και καταστροφή των πινακίδων, μπορεί να δυσκολέψει τις δημόσιες υπηρεσίες και την αστυνομία να επιτελέσουν το έργο τους σε μια έκτακτη ανάγκη. Δώσαμε οδηγία στο τμήμα δημοσίας ασφαλείας και την ηγεσία του, συμπεριλαμβανομένης και της αστυνομίας, να δράσουν το δυνατόν πιο δυναμικά, ώστε να συλληφθούν αυτοί οι εγκληματίες και να οδηγηθούν ενώπιον του νόμου ώστε η αλλαγή [στμ του ονόματος] να γίνει πραγματικότητα χωρίς εμπόδια».

«Θα χρησιμοποιήσουμε τις ίδιες πινακίδες που βρέθηκαν στο ποτάμι, για να κυνηγήσουμε τους υπεύθυνους για αυτόν τον βανδαλισμό. Θα χρησιμοποιηθούν σαν αποδείξεις στο δικαστήριο».

Το 2006, το ίδιο συμβούλιο αποφάσισε την αλλαγή ονομασίας διαφόρων οδών, και την απόδοση σε αυτές ονομάτων μετεχόντων στο Εθνικό Αφρικανικό Κογκρέσο και υπέρμαχων των δικαιωμάτων των νέγρων, όπως Beyers Naude, Walter Sisulu και Steve Biko. Η πρόταση αυτή επέφερε αντιδράσεις και σκληρή κριτική κυρίως μεταξύ των λευκών οι οποίοι εξανίστανται και σε μια άλλη, σοβαρότερη μετονομασία. Την μετονομασία της ίδιας του της πόλης από το Ολλανδικής προέλευσης όνομά της «Potchefstroom» σε «Tlokwe».

Το όνομα «Tlokwe» προέρχεται από τους νέγρους Batlokwa που ήταν κάποτε εγκατεστημένοι στην περιοχή. Το προσωρινό(;) της όνομα, προέρχεται από τον Hendrik Pot(-gieter) ηγέτη των Μπόερς, συνδυασμένο με τις λέξεις chef (δηλ ο αρχηγός, ο επικεφαλής) και Stroom, που στα Ολλανδικά σημαίνει ποτάμι κι αναφέρεται στο κοντινό ρυάκι Mooi.

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Τιμές στον Ήρωα αρχιστράτηγο Σουκχέβιτς

Τιμές αποδόθηκαν την 30η Ιουνίου, στον στρατηγό Roman Shukhevych (Σουκχέβιτς), ηγέτη του Ουκρανικού Επαναστατικού Στρα-

τού ή UPA, επ' ευκαιρίας των εκατοστών γενεθλίων του. Ο στρατηγός Shukhevych πολέμησε εναντίον των μπολσεβίκων κατά την διάρκεια του Β΄ ΠΠ, στο πλευρό του Γ΄ Ράιχ.
Αν και όλοι οι παλαίμαχοι του UPA έχουν τιμηθεί δεδομένου ότι ήταν μαχητές υπέρ της ανεξαρτησίας της Πατρίδας τους του από τη Σοβιετική Ένωση, είναι η πρώτη φορά που τους αποδίδονται επίσημες τιμές.
Ο Shukhevych ήταν ο διοικητής του τάγματος Nachtigal και οι μαχητές του συνέχισαν την αντίστασή τους στους Σοβιετικούς ακόμα και μετά από τον πόλεμο. Ο Ουκρανός στρατηγός σκοτώθηκε το 1950 σε μια ειδική επιχείρηση των σοβιετικών στρατευμάτων εναντίον του. Για χρόνια μετά από την ουκρανική ανεξαρτησία το 1991, εκείνοι που πάλεψαν κάτω από τις εντολές του απαιτούσαν την επίσημη αναγνώρισή τους σαν παλαιμάχων παρόμοια με εκείνη των παλαίμαχων του Ερυθρού στρατού.
Πρόσφατα, τα περιφερειακά συμβούλια σε τέσσερις από τις δυτικές περιοχές της Ουκρανίας ζήτησαν από τον πορτοκαλί πρόεδρο Γιουτσένκο να δώσουν στον Shukhevych το Μετάλλιο του Ήρωα της Ουκρανίας, το λαμπρότερο παράσημο της Ουκρανίας.
Αντιδράσεις προς αυτή την κίνηση, υπήρξαν όπως πάντα από εβραϊκές οργανώσεις, οι οποίες καταδίκασαν την απόφαση να τιμηθεί ο στρατηγός Shukhevych. Ο μεγαλύτερος ραβίνος της χώρας Yakov Dov Bleich, χαρακτήρισε την ημέρα των εορτασμών: «σκοτεινή ημέρα για την Ουκρανία».

ΥΓ Η τίμηση του στρατηγού, βρίσκει την Χρυσή Αυγή στην ιδιαίτερη θέσει να έχει συναντήσει δια μέσω εκπροσώπου της τον υιό του, ο οποίος έχοντας αγωνιστεί κι εκείνος εναντίον του κομμουνισμού, και παρότι είναι σήμερα τυφλός εξαιτίας των συνεχών και πολύχρονων φυλακίσεων του στα γκουλάγκ της Σιβηρίας, ηγείται του Ουκρανικού Εθνικιστικού Κινήματος. Ο εκπρόσωπός μας μάλιστα, είχε πάρει συνέντευξη από τον γηραιό αυτό Συναγωνιστή που αποτελεί απλά ένα ζωντανό Σύμβολο, την οποία και δημοσιεύσαμε στην εφημερίδα μας αφ 615.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Εθνικιστικό κατάστημα: στόχος επιθέσεων από παρακρατικούς.

Στα μέσα του μήνα που πέρασε, Γερμανοί Συναγωνιστές εγκαινίασαν κατάστημα στην πόλη Ροστόκ. Έκτοτε το κατάστημα αυτό και για δεκαπέντε ημέρες συνεχόμενα, απετέλεσε τον μόνιμο στόχο παρακρατικών συμμοριών αντιφασιστών, οι οποίες έδρασαν ανενόχλητες και με την πρωτοφανή υπόθαλψη των πολιτικών της αριστεράς και των αστυνομικών αρχών, που δεν έκαναν το παραμικρό για την αποφυγή των επιθέσεων ή και την σύλ-

ληψη των υπευθύνων, που προέβαιναν σε αυτές, ακόμα και κατά την διάρκεια της ημέρας, έχοντας κουκούλες και κράνη στα πρόσωπα. Ενδεικτικά στην Γερμανία η κάλυψη του προσώπου η οποία εμποδίζει την άμεση αναγνώριση, θεωρείται ποινικά κολάσιμη και η σύλληψη διαδηλωτή ή εγκληματία γίνεται αυτεπάγγελτα.
Η πόλη του Ροστόκ είναι μια από εκείνες τις πόλεις που αποτελούν τα εκλογικά κάστρα του NPD και η περιοχή ειδικότερα όπου βρίσκεται το κατάστημα, είναι από τις πιο πρόσφορες κι ανεκτικές στην δράση των Γερμανών Εθνικιστών.
Κατόπιν αυτών, το NPD κάλεσε σε παγγερμανική εκδήλωση διαμαρτυρίας στο Ρόστοκ εναντίον των ολοήμερων επιθέσεων που δέ-

χεται το κατάστημα και των συνεχών, απροκάλυπτων καλεσμάτων προς αυτές, από αντιφασιστικές οργανώσεις.

Στον δρόμο για άλλο ένα FEST DER VOELKER.

Μετά από ένα ολόκληρο χρόνο οι Γερμανοί Συναγωνιστές του NPD, προχωρούν στην διοργάνωση νέας Εορτής των Λαών (FEST DER VOELKER).

Η εκδήλωση, που εκδηλώνει την πάλη εναντίον της παγκοσμιοποίησης, διοργανώνεται για δυο ολόκληρα χρόνια υπό καθεστώς τρομοκρατίας. Πριν από δυο χρόνια έλαβε χώρα στην πόλη Jena σε πείσμα των αντιφασίστων της χώρας οι οποίοι είχαν προσπαθήσει να την εμποδίσουν, και πέρυσι ακυρώθηκε κατόπιν επίσημης κρατικής απόφασης.

Σαν σκοπό έχει το κάλεσμα όσων αντιτίθενται της κυρίαρχης πολιτικής της παγκοσμιοποίησης, και υπερασπίζουν τις επιθυμίες και τα συμφέροντα των λαών της Ευρώπης. Με αυτό τον τρόπο, εκδηλώνεται επίσης η αντίθεσή των Ευρωπαίων Εθνικιστών, στις τακτικές της Ε.Ε. και στο Ευρωσύνταγμα το οποίο επιχειρεί να θέσει στην πραγματικότητα τα Ευρωπαϊκά Έθνη υπό κηδεμονία των «ισχυρών» που αποφασίζουν από τις Βρυξέλες και προάγουν τις αρχές του χρήματος και του καπιταλισμού εις βάρος των Ευρωπαϊκών Λαών.

ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Εθνικιστές εναντίον Κίναιδων

Χίλιοι περίπου Ρουμάνοι Εθνικιστές βάδισαν στις οδούς του Βουκουρεστίου, ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα του Κινήματος Noua Dreapta, που διοργάνωσε εκδήλωση την οποία και ονόμαζε «Ένας Μάρτιος για την κανονικότητα», σαν απάντηση στον «ομοφυλοφιλικό Μάρτιο».

Αγανακτισμένοι οι απλοί Ρουμάνοι πολίτες που παρεβρίσκοντο στα πεζοδρόμια και στα παράθυρα των σπιτιών τους, εξεδήλωσαν την φανερή υποστήριξή τους στα μηνύματα των Εθνικιστών ενάντια στην προπαγάνδα ομοφυλοφυλίας, το «δικαίωμα» ομοφυλοφιλικού ...γάμου και τις υιοθετήσεις παιδιών, διαδηλώνοντας υπέρ των παραδοσιακών αξιών πάνω στις οποίες οικοδομήθηκαν οι υγιείς ανθρώπινες κοινωνίες.

Αξίζει να σημειωθεί πως, η πορεία των Συναγωνιστών, ήταν άκρως επιτυχημένη, και αν μάλιστα μπούμε στον κόπο να την συγκρίνουμε με εκείνη των 300 ομοφυλοφίλων παρακμιακών, τότε θα εξήγαμε το συμπέρασμα πως αυτή ήταν και η πιο επιτυχημένη απάντηση στους στόχους ορισμένων περί διασυρμού και της ισοπέδωσης του θεσμού της οικογενείας. Σημειώθηκε μάλιστα και περιορισμένης έκτασης επίθεση μικρής ομάδας

αριστερών η οποία όμως περιορίσθηκε σύντομα.

Από την αντίθετη πλευρά, ο «ανθός» της σύγχρονης παρακμής οι gay-αδελφές-ομοφυλόφιλοι, αργότερα εκείνη η ημέρα στην πρωτεύουσα της Ρουμανίας βάδιζαν υπό την προστασία 700 και πλέον «οργάνων της τάξης», τα οποία δεν δίστασαν να επιτεθούν εναντίον των πολιτών που αποδοκίμαζαν έντονα και βίαια το πέρασμα αυτού του θιάσου. Χρησιμοποιώντας μάλιστα και δακρυγόνα συνέλαβαν και δεκάδες ανθρώπων τους οποίους όμως ελευθέρωσαν στην συνέχεια. Εναντίον του καρνάβαλου ομοφυλοφίλων,

τέθηκε και η ορθόδοξη εκκλησία της Ρουμανίας.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Εορτασμοί Θερινού Ηλιοστασίου

Η ισπανική πολιτική κίνηση Alianza Nacional γιόρτασε το θερινό ηλιοστάσιο, οργανώνοντας τρεις διαφορετικές εκδηλώσεις κατά μήκος της χώρας. Στο νότο, στην παραλία της Μάλαγας, οι εθνικιστές μαχητές απόλαυσαν σε συντροφική ατμόσφαιρα μια εξαγνιστική τελετή. Από τις πρώτες ώρες του απογεύματος μέχρι την ανατολή της επόμενης ημέρας, τα μέλη έμειναν στην παραλία σε μια αξέχαστη ημέρα συναδέλφωσης. Για τη νοτιο-ανατολική ζώνη, επιλέχθηκε η Tortosa (κοντά στην Tarragona), σε ένα εξοχικό σπίτι περισσότεροι από 40 σύντροφοι, μερικοί από άλλες πόλεις, συμμετείχαν στις διαφορετικές δραστηριότητες που προετοιμάστηκαν. Μια δαδοφορία που διαμορφώθηκε από τρεις διαφορετικές γενεές Εθνικιστών άνοιξε την τελετή του ηλιοστασίου και μετά τον συγκινητικό λόγο ενός τοπικού στελέχους, η ρούνα της Ζωής λαμπάδιασε, σχηματίζοντας μια εντυπωσιακή εικόνα που γέμισε ζωτικότητας όλους τους παρευρισκόμενους. Στην πόλη Leon, στο βόρειο τμήμα της Ισπανίας, η ημέρα άρχισε με μια διάσκεψη των προϊσταμένων του Μετώπου Νεολαίας της Alianza Nacional. Μετά από αυτό, ένας μεγάλος κελ-

τικός σταυρός προετοιμάστηκε για την τελετή και στο σούρουπο μια θεαματική πορεία με σημαίες, δάδες και τύμπανα οδήγησε στο αποκορύφωμα της εκδήλωσης. Το τελευταίο προγραμματισμένο μέρος αυτής της γεμάτης ημέρας ήταν μια συναυλία δύο ισπανικών συγκροτημάτων RAC, που με τα τραγούδια τους ικανοποίησαν τους παρόντες εθνικιστές.

80 χρόνια για την Ρουμανική Λεγεώνα!

Συμμετοχή της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ στους εορτασμούς

Τα 80 του χρόνια γιορτάζει το Κίνημα των Λεγεωνάριων στο Βουκουρέστι. Την εκδήλωση αυτή οργανώνει η «Noua Dreapta», στην αίθουσα Dalles στο κέντρο της Ρουμανικής πρωτεύουσας, όπου θα φιλοξενηθούν εκπρόσωποι από σχεδόν όλα τα Εθνικιστικά Κινήματα της Ευρώπης και συγκεκριμένα από το NDP (Γερμανία), La Falange (Ισπανία), το Renouveau Francais (Γαλλία), την Forza Nuova (Ιταλία) και φυσικά από την Ελλάδα η Χρυσή Αυγή. Οι Λεγεωνάριοι, είναι το σημαντικότερο Εθνικιστικό Κίνημα της κεντροανατολικής Ευρώπης, και ιδρύθηκε από τον μεγάλο Αγωνιστή και Μάρτυρα, Corneliu Zelea Codreanu την 24η Ιουνίου το 1927. Σύντομα, το Κίνημα αυτό ένωσε τους νέους της Ρουμανίας, κάτω από τα λάβαρα του Εθνικισμού. Δυστυχώς, οι εχθροί του Κινήματος, ο βασιλέας της Ρουμανίας Κάρολος ο Β΄, ο στρατάρχης Αντονέσκου και το κομμουνιστικό καθεστώς σχεδόν αποδεκάτισαν τους Λεγεωνάριους κυνηγώντας τους και μετά το 1945.

Παρόλα αυτά, πενήντα χρόνια μετά κομμουνιστικής κατοχής (καθεστώς Τσαουσέσκου), το Κίνημα των Ρουμάνων Λεγεωνάριων, ξεκίνησε και πάλι την δύσκολη κι ανοδική του πορεία, έχοντας πλέον να αντιμετωπίσει μαζί με τον Ρουμανικό Λαό και την Νεολαία, νέους εχθρούς που αντιτάσσονται τόσο στους παλαιούς όσο και τους νέους τους στόχους.

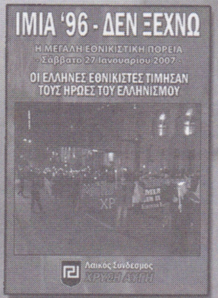
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ #29

CD ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΜΒΑΤΗΡΙΑ

DVD - ΙΜΙΑ 2007

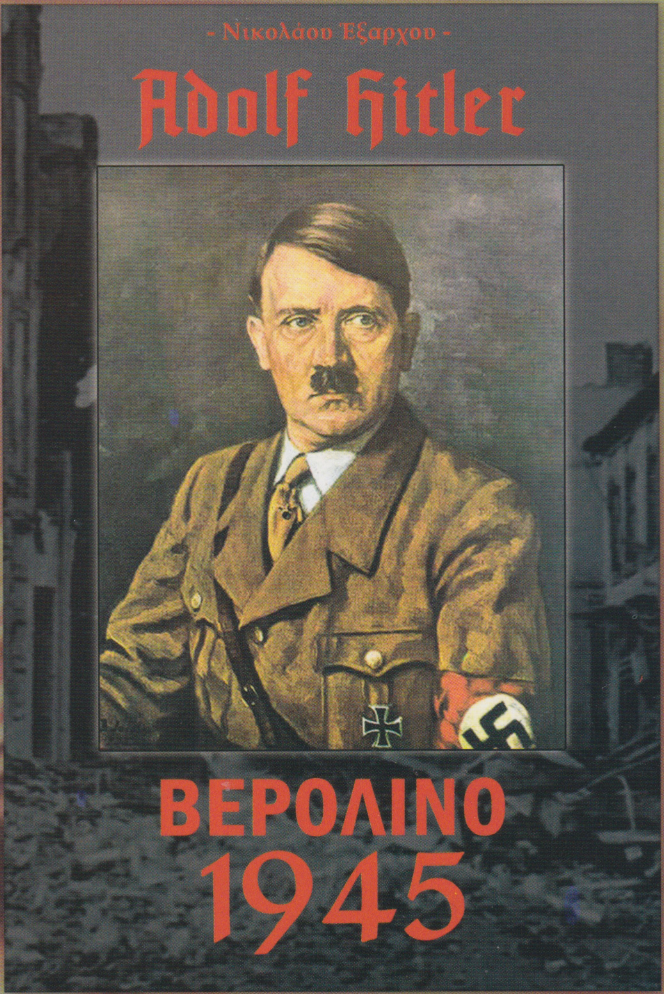

ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΑΠΟ ΑΣΗΜΕΝΙΑ ΜΕΝΤΑΓΙΟΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ!
Αγοράστε 3 παλαιά τεύχη μας
ΜΟΝΟ ΜΕ 3 ΕΥΡΩ!
Κυκλοφορεί σε Ειδική συσκευασία στην Αθήνα και από τα μέσα Αυγούστου στην υπόλοιπη Ελλάδα.

Κυκλοφορεί σύντομα το νέο βιβλίο του Νικολάου Έξαρχου

«...Οι τοίχοι του Βερολίνου τις ημέρες εκείνες ήταν γεμάτοι αφίσες με το σύνθημα «Τα τείχη πέφτουν – η καρδιά μας όμως όχι». Πιστός στο πνεύμα του Λαού του ο Φύρερ τίμησε στο ακέραιο τις γραμμένες με αίμα αυτές λέξεις, αποδεικνύοντας πως αυτό που μετρά πάνω απ' όλα στην Ιστορία είναι το παράδειγμα.»

Στις αρχές του Φεβρουαρίου του 1945 ήταν πια φανερό ότι η επίθεση στις Αρδέννες, που είχε σκοπό να ρίξει τους Αγγλοαμερικάνους στην θάλασσα, είχε αποτύχει. Ελάχιστες εβδομάδες μετά οι Σοβιετικοί διαβαίνουν τον Όντερ και βαδίζουν προς την καρδιά της Γερμανίας. Από τις αρχές του Φεβρουαρίου μέχρι τις 2 Απριλίου του 1945 ο Αρχηγός του Γ' Ράιχ υπαγορεύει κάποιες σκέψεις του στον Μάρτιν Μπόρμαν. Σκέψεις εξαιρετικά σημαντικές, αφού μπροστά στη σκληρή πραγματικότητα του θανάτου που έρχεται δεν υπάρχουν πλέον προσχήματα. Η Αλήθεια λέγεται ξεκάθαρα! Μέσα από αυτήν την Αλήθεια βλέπουμε τι πραγματικά (πέρα από την προπαγάνδα και το «δίκαιον» των νικητών) υπήρξε ο Εθνικοσοσιαλισμός. Μέσα από τα τελευταία λόγια αυτού του ίδιου του δημιουργού του!

νει πίσω κανείς, σε όποια εποχή κι αν έπνευσε, σε όποια εποχή κι αν πνέει.

ίναι πραγματικά οι Θεμελιωτές,
ι είν' και οι Εμπρηστές.

ίναι προσπάθεια μεγάλη –γιατί προσπάθεια χρειάζονται οι νάνοι οι ανάξιοι για τα
α που ανοίγουν, κάτω στα θέμελα του θαυμαστού κάστρου των γιγάντων.
ύς, σαν τους σημερινούς, σε δυο παράλληλες στράτες σκάβουν μ' έχθρα μεγάλη:
ος αυτούς τους γίγαντες θεμελιωτές και η άλλη προς κείνους τους εμπρηστές.
τον καιρό που οι λέξεις δεν έχουν σημασία, σημαίνει πάντα άλλο. Σ' αυτούς μιλά
θόνο και τον φόβο. Δυο αισθήματα για το μικρό τομάρι τους φτιαγμένα –δύναμη
ν να κινούνται στις δυο παράλληλες τις στράτες.
ο προς το παρελθόν και το δεύτερο, την παρακμή κρατώντας ισχυρή αιώνια.

αι πραγματικά οι Θεμελιωτές, μα λίγοι είν' και οι Εμπρηστές.

σε όλα αυτά, και της μεγαλοστομίας οι δέσποτες. Κείνοι που προσβάλουν την
ων λιγοστών. Κι αυτοί περνούν, απ' τις ίδιες στράτες με τους βραδύποδες φυλακι-

Κι από την άλλη, οι άπραγοι, που και στα λόγια ακόμα δείχνουν της ψυχής τους την πενία. Της ψυχής τους, της θνητής, που δεν έχει Πνεύμα με τα αληθινά του πάθη, αθάνατη να χτίσει. Μα η ανομία τους η πιο μεγάλη είναι η επιθυμία να φτάσουν οι μωροί οι νάνοι, ολοένα την πλάτη σκύβοντας, την σκιά του Εμπρηστή.

Λίγοι είναι πραγματικά οι Θεμελιωτές,
μα λίγοι είν' και οι Εμπρηστές.

Μα με φωνή τρομερή και άηχη μας κράζουν:
«Δε θέλουμε να μας λυπούνται οι χειρότεροι εχθροί μας, ούτε κι εκείνοι πού από καρδιάς μας αγαπούμε»(1).
Συ πίστη φωτιά, προαιώνια Γνώση, που τους καις την σάρκα, μεγάλη γίνε. Φούντωσε απ' της Ψυχής τους την άσβεστη θράκα, και Πυρπολητής του κόσμου γίνε.
Και τότε στο πυρωμένο σου άρμα, 'συ Ήλιε φωτεινέ κι αρματωμένε, μόνος καυχήσου: Η μεγάλη μέρα ξαναήλθε! Παλιέ καιρέ, στερνή η θύμηση σου!

(1) FRIEDRICH NIETZSCHE –Τάδε έφη Ζαρατούστρα
Για τον Πόλεμο και τους Πολεμιστές.

Ο Πυρπολητής του Κόσμου...

[του Αλ. Γεράκη]